

மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள் அருளிய

திருவிவம்பாவை

V. NAVARATNAM

மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள்

அருளிய

திருவெம்பாவை

TIRUVEMBAVAI

A HYMN BY

SAINT MANIKKAVACAKAR SWAMY

WITH HISTORICAL INTRODUCTION

AND COMMENTS

BY

V. NAVARATNAM

Author: Ceylon Faces Crisis - 1957

The Fall and Rise of the Tamil Nation - 1995

THE TAMILIAN LIBRARY

Montreal & Toronto

CANADA

2002

நாகியாழக நாகாழகக்ரிணாவ

மரினாதி

மனாபம்பனாதி

TIRUVEMBAVAI

- மாணிக்கவாசகர் அருளிய திருவெம்பாவை
- ஆசிரியர் : V. நவரத்தினம்
- பதிப்பாண்டு : 10-4-2004
- நூல் உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- முகப்போவியம் : சி. அம்பிகா
- பக்கங்கள் : 176
- வெளியீடு : தி தமிழியன் லைப்ரரி
- அச்சமைப்பு : ஸ்ரீ சத்ய சாய் கிராபிக்ஸ்
- லண்டனில் கிடைக்குமிடம் : திருமுருகன் அறிவகம்
- விலை : 100 இந்திய ரூபாய்
- வெளிநாடு : 10 US டொலர்

PREFACE

The Tiruvacakam, a collection of 51 Sacred Hymns by Manikkavacakar Swamy, has been edited, annotated and translated by a number of learned scholars, both Tamil and European, in modern times. The Tiruvembavai, dealt with in this monograph, is one of the component Hymns in the collection. If so, it may be asked, what is there to be added to what has already been said in the other editions of the Tiruvacakam either about the component hymns or about their composer.

I make no apology beyond claiming that unlike the other editions of the Tiruvacakam this book deals with the historical personality whom posterity called Manikkavacakar, the real man who composed the 51 Hymns, and the reason why he composed them. To the best of my Knowledge, nobody has discussed Manikkavacakar, the man, in a historical perspective or the monumental and enduring service he rendered for the survival of the religion of Saivism and of the Tamil race itself. It has always been customary to treat him as a mystic hero of Puranic legendary literature rather than as an actual man in flesh and blood who authored the sacred Tiruvacakam Hymns and the half - erotic Tirukkovaigar poems.

This little book, therefore, is humbly offered in the hope that Manikkavacakar Adikal will be understood and remembered for what he actually was. It is all the more necessary at the present time when signs are not wanting

that the world of Saivism's followers is relapsing once again into the very condition which drove Saivism into a Dark Age that lasted nearly 2000 years before the advent of Manikkavacakar in AD 3rd century - conditions which lure people away from their ancestral religion of Saivism by all manner of temptations. It was false philosophies and personality cults, assisted by political power, which tempted the ignorant and the unwary to go astray in the hope of an illusive future. This is our experience in the past. But there are signs which warn us that this is a tendency that is likely to repeat itself. Temples, which have always been the bastion of Saivism, will be failing in their mission if they do not take timely steps to counteract this tendency.

The entire career of Manikkavacakkar clearly shows that his teachings to mankind is to have unshakable faith, and to make abject surrender, in the one and only Supreme God Almighty which has neither a beginning nor an end. To him gods and spiritual masters are secondary, because they have a beginning and an end by going through the process of nature in birth and death. It is the Infinite Grace of God alone which can enable you to attain release from the bond of recurring birth, death and rebirth. How can secondary beings which are themselves prone to birth and death take the place of the Grace of God?

I have not provided references to the source or authorities for the several statements of a historical nature for fear of unduly burdening this monograph. They may be found in another work, A History of Early Tamils, awaiting publication.

Finally, I wish to place on record my deep sense of gratitude and thanks to my friend, N. Sivanandasothy, but for whose persistent interest and indefatigable labour this book would not have seen the light of day. It is he who voluntarily undertook to have it printed and published. My thanks are also due to the printers, Sri Sathya Sai Graphics of Chennai, for the excellent job of work they have done, and also for the patience they showed in responding to my very exacting demands at the proof reading stage.

Montreal,
January 15, 2003

V. Navaratnam

௨
சிவமயம்

TIRUVEMBAVAI

Tiruvacakam Hymn VII

HISTORICAL INTRODUCTION

MANIKKAVACAKAR SWAMIKAL, his Tiruvembavai Hymn, and the ritual 'Markazhi - Neeradal' a traditional pre-dawn bathing in the frigid waters of the freezing month of December - the three never fail to bring to mind one of the most reverentially celebrated festivals of Saivism with which they are closely associated. It is the annual Festival of Tiruvathirai instituted by the ancients to coincide with the Winter Solstice. We now know from comparatively modern scientific knowledge that Winter Solstice marks the day on which the North Pole of the Earth is tilted farthest away from the Sun making it the shortest day of the year.

The Sage Manikkavacakar is the author of 51 Hymns in praise of Lord Sivan collected into the work known as the TIRUVACAKAM. Hymn No.7 in the collection is the TIRUVEMBAVAI. This Hymn begins with a bevy of young women standing before the closed door of a house and singing the Glories of Lord Sivan in an attempt to wake up a friend in the house to go to the Temple Tank for the ritual

bath known as 'Markazhi-Neeradal'. Perhaps because of this modern scholars usually suggest that Manikkavacakar was inspired to compose the 'Tiruvembavai' by the sight of women bathing in the Temple Tank at Tiruvannamalai before dawn even while its water is still overlaid with early morning dew.

The suggestion of the scholars may possibly be quite plausible. Nevertheless, it may be asked, why out of the entire body of the 51 Hymns of the Tiruvacakam the 'Tiruvembavai' alone is singled out as a particularly special Hymn to figure prominently in the rituals and celebrations of an annual festival, why the festival itself is named after the Hymn and called "Tiruvembavai Poojah", why it is also called "Tiruvathirai Festival", and above all, why its author the Sage Manikkavacakar's life story is retold to the people year after year in the annual celebrations of the Festival.

The Tiruvathirai Festival in the first place has to do with a celestial occurrence that repeats itself on a specific day every year and the ancients regarded it as an event which called for celebration with special poojahs and rituals to Sivan. It is the day on which the Sun rises at a southernmost point in the eastern sky to end its Dhakshinayanam or southward journey of six months, and then appear to pause and turn back to begin its Uttarayanam or northward journey of six months. Western Astronomers call it the Winter Solstice. For a fuller answer to all the questions, however, we should try and get a glimpse into the history of the origin and evolution of the

religion of Saivism and the historic and paramount role which Manikkavacakar played in the survival of Saivism to the present day. His Tiruvacakam is the most reliable source for information about this role.

Seen in a historical perspective, Manikkavacakar would appear to have lived in the 3rd century of the current era, that is some two hundred odd years after the birth of Jesus of Nazareth. His Tiruvacakam shows signs of the possibility that he was well informed of the events in contemporary Jerusalem, particularly about the last days in the life of Jesus. This will be discussed in another monograph.

I am saying this only to invite readers to make a note of the background of the times in which our Sage lived. And more importantly to draw attention to the possibility that Saivism's fundamental and basic teaching from its very prehistoric beginning – that the soul goes through a seemingly endless cycle of birth death and rebirth, that release from this cycle (that is, attainment of salvation) can only come through God's Grace, and that suffering man can hope to be blessed with this Grace only by his unreserved and abject surrender in the all – merciful God – had exercised in some way a sort of vicarious influence over the thinking of the early philosophers and religious teachers in West Asian lands of those times, and perhaps even beyond. It is a remarkable confirmation that at the Indian end Manikkavacakar is seen to drive home this teaching persistently in a thousand odd ways in his Tiruvacakam.

The poems of the Tiruvacakam are in a comparatively modern form of what is really a far more ancient literary genre called 'paripadal'. By and large the Paripadal poems are songs in praise and adoration of the Deity and supplicatory prayers for protection and boons. They are set to music and sung with religious fervour. The celebrated Tamil Grammarians of old in the historical period are seen to be undecided on a proper definition of 'paripadal'.

A Paripadal poem therefore is what is called "hymn" in English. It is the earliest venture into literary composition and may be said to have inaugurated literate culture. There is good reason to believe that the Tamil literary genre of Paripadal Hymnology originated along with the Early Tamils and their rudimentary religion of Saivism in the Nile Valley of Ancient Egypt in very remote prehistoric times.

The primitive Tamil tribes of the Valley believed that an unknown and unseen superior power or force controlled and governed them in their daily life, but they could not imagine what it was. So they called it "kadavul", an agglutinative Tamil word composed of 'kada' + 'ul' in which 'kada' means "that which is beyond", and 'ul' "that which is inside". The Early Tamils therefore coined the word 'kadavul' to really mean "that which is beyond, or that which transcends, the mind or the thinking faculty", that is, the superior power we now call Supreme God Almighty.

Because they feared this unknown and unseen superior power they wished to propitiate and appease it by ritually bathing it, as they would to cleanse themselves,

and making sacrificial offerings and oblations to it. They needed a statue or likeness of Kadavul for the purposes of such worship, but they did not know his form or shape to make one, nor could they conceive it even in imagination.

The best they could do in the circumstances was to stand a roughly hewn short stone - pillar and imagine it to be a symbol of Kadavul. They anointed it with butterfat or oil, bathed it with milk and water, and adorned it with forest flowers and leaves. They sacrificed an animal on a slab of stone in front of it and roasted the flesh on a fire before offering it as oblations to Kadavul. The assembled tribesmen, or probably one among them who acted as priest, sang an impromptu 'paripadal' prayer invoking the blessings and mercy of Kadavul for the protection and wellbeing of their tribe. At the conclusion of the prayer, all the assembled tribesmen drank a sip of the water which washed the stonepillar and ate a little of the sacrificial offerings. Before they dispersed they planted a tall pole with a flag flying at the top and heaped a pile of stones around the base to mark the spot where they had performed worship to Kadavul.

Thus began the Tamil practice of worshipping Kadavul which, in time, developed into the religion of early Saivism. Thus also began the Tamil literary genre of Paripadal Hymnology. The Religion of Saivism, as well as its paripadal Hymnology, was in a rudimentary stage with hardly any philosophy or theology other than the simple belief that Kadavul is the protector of all life and giver of all well - being.

There is little doubt that this elementary ancient Tamil word 'Kadavul' had a wider lexical impact. One is very strongly inclined to suggest that the English "god" is a Teutonized or corrupted form of 'kada', the first component part of the Tamil 'kadavul'. This Tamil origin is highly probable in view of the historical fact that two apparently Tamil tribes called 'kattu - Vellalar' (= "Cultivators of Forest Land") and 'Attidaiair' (= "Shepherds") were inhabitants of the island of Ancient Britain and some parts of Europe. Julius Caesar says in his Gallic War that these two tribes were his fiercest enemies in the south of the River Thames when he invaded the island and in his campaigns on the Continent. After all English only evolved as a language some seven or eight centuries after Julius Caesar.

The history of how in the Great Tribal Migration of peoples out of the Nile River Valley in prehistorical times nearly a dozen millennia ago the early Tamil tribes left the Valley and migrated out of Egypt, some via the Red Sea port later known as Myos - Hormos and across the great Ocean to India and some others overland to countries which later came to be referred to in Biblical and other histories as Canaan on the Eastern Mediterranean coast, as Palmyra in the Syrian Desert, as Sumer in the Euphrates - Tigris Valley, as Elam, east of the Tigris River, and Afghanistan in the Hindu Kush mountain range, and how eventually their descendants settled in India and the neighbouring island called Ceylon, all the time adhering to their ancestral religion of Saivism, is a long story which is beyond the scope of this short introduction.

Nevertheless, some of the developments in the course of that long story need to be briefly recounted here for a proper understanding of the historical perspective in which the concept underlying the Paripadal Hymnology of the Tamils arose and inspired the rise of a vast body of such Sacred Literature. It must be noted that the first nine of the "Panniru Tiru - Murai" (= "12 Sacred Guides" to reach Sivan) in present day Saivism, consisting of some 8000 odd Hymns now usually called 'Tevaram' (= "Garland to God"), 'Tiruvacakam' (= "Sacred Utterance"), and 'Tiru - Pallandu' (= "Sacred Praise"), are all later forms of the same literary genre. They are the outpourings of saints and sages of the historical period but on the model of paripadals of prehistory.

Not all the peoples who inhabited the Nile Valley migrated and left the region in the Great Migration. Some remained behind to become the now extinct race of Ancient Egyptians who were the creators of the world renowned Ancient Egyptian Civilization. The remains of that vanished Egyptian Civilization, when studied alongside what Nakkirar, the Tamil chronicler, left on record in his famous Commentary on the Kalaviyal (despite its corruption with spurious interpolations) reveal a remarkable cultural give and take that had existed between the Early Tamils and the Ancient Egyptians when they were fellow tribal inhabitants in the Valley. One cannot fail to note in particular that the Egyptians had borrowed the Paripadal model of literary composition from the Tamils and adapted it for funerary obsequies in their culture.

Nakkirar, who lived in India in about the 6th century BC, was a priest, historian, poet, and a peerless erudite scholar. If any ancient chronicler deserves to be called "Father of History", it is Nakkirar rather than Herodotus, the Greek Historian to whom Western writers usually apply the title.

It is Nakkirar who first devised a system for arranging kings and their reigns in a chronologically descending order and grouping them on a distinguishable and rational basis. Roughly three hundred years later Manetho of Egypt, also a priest - historian who lived in the 3rd century BC, adopted the same method for the Pharaohs of Egypt.

Nakkirar divided time in a systematic order of three demarcated Ages and called them First Sankam, Intermediate Sankam, and Last Sankam. Manetho arranged pharaonic history into Pre - Dynastic Period, Old Kingdom, Middle Kingdom, and New Kingdom. Like Nakkirar's Three Sankam Age System for Dravidian prehistory, Christian Thomsen (1788-1865) of Denmark in comparatively modern times also devised a Three Age System and divided prehistory into Stone Age, Bronze Age, and Iron Age. But that is for the prehistory of Man, the Homo Sapiens of anthropology.

A noteworthy feature of Nakkirar's account of the Three Sankam Ages is his tendency to emphasize the cultural achievements which distinguish one Age from another by giving equal prominence to the most illustrious poets who produced a wealth of literature in each Sankam Age and listing their outstanding literary productions as

much as he does to the ruling monarchs of that Age. He says that the first Sankam Age covers a period of 4440 years, and that during that period a total of 4449 poets produced literary works. And most remarkably, he mentions Paripadal as the first among all the listed literary works. The First Sankam Age being the earliest in the Dravidian prehistory this appears to have a meaningful significance. It is undoubtedly a clear indication that the Paripadal is the earliest and the first form of literary composition ventured into by the literate among the Early Tamils. The actual words of Nakkirar - 'ethuthunaiyo paripadal' meaning "innumerable paripadal" - show that there existed a large number of Paripadal texts in the First Sankam Age.

What is still more remarkable - because it is an index of the hoary antiquity of the Tamil Paripadal - is the fact that the way Nakkirar presents it is seen to confirm that the system of writing prevalent among the poets of the First Sankam Age was hieroglyphics and that their Paripadal texts were composed and inscribed in pictographic script. It is also clear proof that the development of the system of writing prevalent among the Early Tamils was in the same stage of advancement as that of the contemporary Sumerians and Ancient Egyptians.

Upon a reckoning of the respective durations attributed to the Three Sankam Ages, Nakkirar's 4440 years for the First Sankam Age very significantly corresponds to Christian Thmsen's Stone Age. What is more, it is also the roughly four and a half millennia in time which the thousands of generations of Early Tamils, remote ancestors

of history's Dravidian Race of people, took to live in countries from Egypt to Afghanistan after leaving the Nile Valley and ultimately making their way into India and Ceylon.

During all these 4440 years the custom of singing Paripadals appears to have travelled with the Early Tamils as an inseperable feature of their religion of Saivaism and survived to show up in India, for we see Nakkirar listing 70 Peripadals among the literary works produced during the Last Sankam Age which, comparatively, is a historical period. Fortunately some of them have survived and available to us in print. Dr. U.V. Saminatha Iyer, that indefatigable and inveterate retriever of ancient Tamil literary works presumed lost, discovered 22 out of the 70 Last Sankam Age Paripadals and published them in 1918.

Thus Nakkirar's Last Sankam Age may be said to be the time when prehistory was merging into the historical period sometime in the first millennium BC.

The first millennium AD in India witnessed a Renaissance of Saivaism. A Dark Age had enshrouded the religion of Saivaism for 1500 years until about the dawn of the Chriatian era. It was given to four saintly sages, who may be regarded as the Four Great Pillars of modern Saivaism, to spearhead the Renaissance Movement and restore Saivaism to its pristine glory. By the outpourings of thier heart in Tevaram and Tiruvacakam Paripadal hymns they reiterated in a thousand odd ways the fundamental tenet on which Saivaism rested from its very origin in Egypt, namely, an unshakable belief and faith in the Being

of God which the Early Tamils called kadavul and later named Sivan together with a bone - melting love for and abject surrender in Sivan.

It is out of their Tiruvacakam - Tevaram Hymns that in later centuries the esoteric philosophy elaborating a system of theology was formulated for Saivism. It is known as Saiva Siddhantam as opposed to the Advaita Vedantam of the Aryans. It is called Siddhantam because it is said to be the final word in the debate on philosophy and metaphysics.

These Tiruvacakam - Tevaram Paripadal Hymns are set to music and sung in a variety of prescribed tunes. They are sung in temples and schools daily and at social gatherings, religious rituals, ceremonies and festivals, funerals and related rites, etc. Selecting the appropriate Hymns to suit a particular occasion and to sing them according to the relevant prescribed tune called for such expertise for one thing, and people's belief in the protective power of the Hymns made their singing so essential a feature in funeral obsequies and during vigils over the dead body for another, that an institutionalized system of professional singers arose in the course of time. They are called "Othuvar" who offered their services to sing for a fee.

Quite remarkably an identical custom appears to have been prevailing among the Ancient Egyptians which clearly shows how the paripadal pattern of literary composition of the Early Tamils invoking divine protection and blessing had influenced other tribes in Egypt.

The Ancient Egyptians too seem to have believed in the protective power of the Tamil Paripadal type of hymns, and they adopted it to create similar texts in hieroglyphics. These texts were used as an essential equipment in the funerary obsequies of the dead. Egyptologists who have made a study of these ancient texts in modern times describe them as utterances "are hymns and addresses to various gods or magical recitations to assure the royal resurrection and protection from malign influences." They call these magic texts "Spells."

These magic texts or Spells, inscribed in hieroglyphics on scrolls of papyrus, were placed on or with the dead body in the coffin or in the burial chamber among other funerary paraphernalia. The Spells were individualized, that is to say, the text of the Spell named the individual at whose funeral it is used and particularized the wishes of that individual. This led to the rise of a class of professional scribes in phraonic Egypt — reminiscent of the Tamil professional singers 'Othuvar' — who had a repertoire of ready - made Spells of different types to suit different needs, leaving a blank for the name to be filled, and sold to those who can afford. The demand was so great that brisk trade in Spells is said to have flourished in Pharaonic Egypt.

A fairly large number of these Papyri scrolls have been recovered in excavations at archaeological sites in Egypt. The British Museum has published a couple of hundred selected Spells in its publication called The Ancient Egyptian Book of the Dead.

Even the long extinct ancient race of Sumerians has left behind traces which show that the Tamil literary genre of Paripadal hymns to divinity had been adopted by the Sumerians, possibly a result of close living as fellow inhabitants of ancient Sumer between the lower reaches of the Euphrates and Tigris Rivers.

The Tamil word 'Sir' and the idea it connotes in Tamil prosody - a measured rhythmic poetic metre, a number of which constitute a poetic foot, which is one of the basic characteristics in versification - was as much in common use in Sumerian hymnology, also addressed to divinity, as it was and still is in Tamil. Just as Tamil prosody categorized Paripadal hymns on the basis of 'Sir', for example 'aru - sir', 'elu - sir', or 'Pathinanku - sir', depending on the number of 'Sir' in a poetic foot of a verse, the Sumerians also categorized hymns on the basis, such as 'Sir - hamun', 'sir - namnar' 'sir - namgala', 'sir - namursagga', etc. The hymns of both peoples were sung in prescribed tunes to the accompaniment of musical instruments, so that the hymns were also categorized on the basis of tunes.

In considering the present in the background of the world of the past, it is very significant to note that whereas the Sumerians and their 'Sir' disappeared from history more than 4000 years ago, the same 'sir' of the Tamils has survived through all that time and is still strictly observed in present day Tamil prosody.

In the exodus out of Egypt some groups of the Early Tamils appear to have inhabited the hinterland regions of

the Eastern Mediterranean coastline, now referred to by scholars as Hellenic Asia Minor, where their rudimentary faith of Saivism with its belief in the soul going through a cycle of birth death and rebirth got implanted and spread among other peoples. It seems to have lingered in the region even long after the Tamils had left the region. This belief in the soul's rebirth was imbibed by the cult of Orphism of the early Greek philosophers like Pythagoras, Heraclitus, Anaxagoras and others of the Milesian school of philosophy that flourished in the coastal commercial city of Miletus in Hellenic Asia Minor. Their philosophical thinking clearly reflects it beyond any room for doubt.

It is probably in Hellenic Asia Minor where Jesus of Nazareth came under the influence of the Milesian thinking so as to make Him adopt it in His thinking. The New Testament Gospel of Saint John is a more truthful record of the actual thinking of Jesus. It clearly shows that Jesus believed in the rebirth of the soul and taught it to His disciples.

Speaking of Orphism, it reminds me of the need to correct a longstanding fallacy that is current in the Tamil language. The Tamil term 'nal - marai' (grammatically, 'nan - marai') is of frequent occurrence in literature, particularly in the Tiruvacakam - Tevaram hymnal literature and other books of the '12 Tiru - Murai'. It is usually taken for granted or assumed that the term means the "Four Vedas" in the Sanskrit language, Viz., the Rig Veda, Yajur Veda, Sama Veda, and the Atharva Veda of the Aryans. This is wrong.

The Tamil 'nan - marai' is a far more ancient term that had been in use among the Early Tamils long before the Sanskrit Vedas were ever thought of.

Etymologically the Tamil 'nanmarai' is an agglutinative word in which 'marai' means hidden, secret, mystery, cover, and cognate meanings. By no stretch of the imagination can this Tamil 'marai' be rendered as or be substituted for Veda which is a Sanskrit word that means "to know", "Knowledge", and the like, a far cry from what the Tamil 'marai' represents. Then the prefix 'nal', it is a Tamil adjective which means good, blessed, or auspicious. Grammatical rule requires that before a soft consonant the 'l' must become 'n', so that 'nal - marai' became 'nan - marai' - like the wellknown Grammar 'Nal - nool' becoming 'Nannool'.

The Early Tamils had apparently cherished a jealously guarded secret formula or incantation which they used in sacred rites in the practice of early Saivism. We do not know what that formula or incantation was. All we know is that it was called 'Nanmarai' meaning "Auspicious or Blessed Mystery". Nor is there any evidence that even our sages and saints of the historical period who used the term in their hymns knew it. Or, if they knew, perhaps they considered it too ineffable to be uttered - like the Hebrew Tetragrammaton of the Jews.

The fact of the matter, however, is the belief that Kadavul in the beginning pronounced an AGAMAM (not to be confused with what pass off in the present time as

Agamas), a mystic utterance which was not comprehensible to humankind, not even to Goddess Uma Devi. An episode recounted in the Sacred Sports Puranam possibly throws some light on its mystic character and divinity.

The Puranam tells us that at one time Sivan was expounding the meaning of the Agamam to Consort Uma Devi. Upon observing her to be inattentive he uttered a curse, in consequence of which she was born on earth as daughter to the chief of the fisher folk. When Pillaiar and Murukan heard of the punishment meted out to their mother they burst into Sivan's Chamber, snatched the Agamam manuscript from the father's hands, and threw it into the Ocean. Sivan punished his door keeper, Nandhi, for not stopping the sons from entering the Chamber. By 'Sivan's curse Nandhi took birth as a 'keluru' fish (= King mackerel?). The 'keluru' picked up the Agamam manuscript from the Ocean and bearing it on the head ran wild churning the Ocean. Upon being supplicated by the fishing community Sivan relented and appeared on the seashore in the form of a fisherman with a net in hand. He netted the 'Keluru' fish, retrieved the Agamam manuscript from its head, released Nandhi from the curse, and married the fisher - chief's daughter Uma.

This Puranic story makes it obvious that originally people believed that Agamam was the mystic word of kadavul (God), and because of its incomprehensibility posterity began to call it 'Nanmarai' meaning "Blessed

Mystery". The elongation of the prefix 'nal' into 'nal' to mean "four" so as to make 'Nanmarai' appear to be a reference to the Four Vedas of the Sanskrit language is a development under Aryan influence.

It may also be interesting to note that the Tamil Agamam was adopted by the ancient Hebrews who adapted it as "Targoom" in Aramaic.

So that the Nanmarai is an unknown and incomprehensible Mystery which the Early Tamils took with them when they migrated. Like the cult of Orphism in Asia Minor absorbing Saivism's teaching about the cycle of birth death and rebirth, Orphism also emulated or adopted the Tamil Nanmarai Mystery and adapted it into what is called the "Eleusinian Mysteries". It is explained by Classical Scholars that the Eleusinian Mysteries were secret religious rites which originated in Orphism and later absorbed into the State religion of ancient Athens and celebrated under legal protection.

Among modern Western scholars it is John Burnet who first discovered or suspected that the beliefs of Saivism are the source and Original for the Orphic beliefs of the early Greek Philosophers. Though he does not mention Saivism as such, Bertrand Russel quotes him with approval as saying that the beliefs were "those prevalent in India at about the same time". It is doubtful if Burnet knew how the beliefs happened to be current in Orphism, but he is careful not to suggest that they travelled from India to Asia Minor.

Little known Afghanistan has in recent times suddenly become prime news in the world media. The general understanding is that Afghanistan at different times in history was inhabited by Indo - Aryans, Greeks, Scythians, Arabs, Turks, Mongols, Pushtoons, and so on. What may not be known is the fact that the very first humans to people the uninhabited virgin land many millennia before all these people were the Early Tamils. The Early Tamils called the country "Aratta" as did the ancient Sumerians. Aratta maintained a close relationship with Sumer in the Euphrates - Tigris Valley where kindred tribes of Early Tamils also lived.

It is from Aratta that some tribes of the Early Tamils entered the then uninhabited valley of the Indus River in North - West India. A tributary of the Indus, known in modern times as the Kabul River, rising in the Hindu Kush mountains flowed through the rugged mountainous Aratta and joined the Indus in India. It is possible that the Tamil tribes, who are called "Dravidians" by modern researchers, kept themselves hugging this Kabul tributary to find their way into the Indus Valley. These Early Tamils built great cities in the Valley and raised an urban civilization, now called the Indus Valley Civilization, which was not second to any advanced civilization known in history. They continued to practise their ancestral religion, thus making Saivism the religion of the Indus Civilization.

Naturally the sacred short stone – pillar was the symbol they continued to use to worship Sivan in keeping with tradition. We may never know how they called it. In the

time of Tolkappiar in the 6th century BC it was evidently called "Kanthazhi". It will not be an unreasonable inference, therefore, that Kanthazhi was the word by which the stone – pillar was known in the time of the Indus Civilization. In the time of Tiru – Navukkarasu Nayanar in the 7th century AD it appears to have been known as "Nadu – Thari". Under the influence of Sanskrit, however, Kanthazhi and Nadu – Thari were forgotten as obsolete and the stone – pillar is now called "Lingam".

The literary genre of Paripadal hymnology is a religion related unbroken tradition of the Tamils from their very beginning in Egypt. There is good reason to believe that it continued to be prevalent in the Indus Valley. We now know that the Early Tamils of the Indus Valley Civilization were still in the stage of hieroglyphic writing in the matter of literate culture.

Then from about 1500 BC a revolutionary change overtook India in the form of the Aryan Conquest and occupation of the Indus Valley and all the lands from Aratta in the west to the Brahmaputra River in the east and from the Himalayas in the north to the Vindhya Mountains in the south. The conquerors, who were a nomadic wild tribe from the Central Asian steppelands of what is now Ukraine, called themselves 'Arya' meaning "noble or excellent". They called the country captured and occupied by them in northern India as 'Aryavarta' meaning "Abode of the Noble". They renamed Aratta as 'Gandharam' which now survives in the corrupted form of Kandahar.

In the war of conquest the invaders sacked and torched the Indus Valley cities, including the two large citadels which archaeologists in modern times have named Harappa and Mohenjo - Daro, and indiscriminately massacred the indigenous population. Those who escaped the massacre and those who were driven out fled south. The Rig Veda mentions, which is corroborated by the later Mahavamsa, the chronicle of Ceylon in the Pali language, that some of those driven out fled India by ship off the port of Tamralipti in what is now Bihar and landed in the island of Elam in the south. They were undoubtedly Early Tamil refugees driven out of the Indus Valley, and Elam was then inhabited by their kindred people, the Tamils of the Naka clan. In a Kautilyan twist to this historical event by the chronicler of the Mahavamsa, a Buddhist monk named Mahanama from Tanjavur in South India who was probably commissioned to compose the chronicle specially to glorify the rule of the Singhalese King Duttugmunu, he invented an anachronistic so - called "Vijaya" as leader of these refugees.

I say anachronistic, because the word 'Vijaya' is a common noun in Sanskrit meaning 'Conquest' or "Victory". Its first definition as a proper noun is in the Mahabharata when it uses 'Vijaya' as an epithet of its warrior hero Prince Arjuna. The Mahabharata did not come into existence until about the close of the first millennium BC. The Indus Valley refugees fleeing by ships off the port of Tamralipti is an event which occurred in the beginning of that millennium. Apparently Arjuna's epithet became handy to the Buddhist

monk when he composed the Mahavamsa in the 9th Century AD.

The Mahabharata, it must be remembered, is the work of the half - Aryan Sage Veda - Vyasa, but what has come down to our times is not one in the form in which the Mahabharata was originally composed by the Sage in the closing centuries of the first millennium BC. It has accumulated from time to time additions, accretions, and interpolations by unknown hands to reach its present form around AD 400.

So that the present Mahabharata is a veritable barometer of time and change. We can read in it the changes and developments which the tribal religion and culture that came with the Aryans from their ancestral homeland in the Ukrainian Steppes went through on Indian soil over a period of time. We can see how the beliefs and practices of the ancestral religion of the Aryans systematically infiltrated into Saivism and were foisted on the conquered Tamils in India. At the same time we also see that the Aryan conquerors did not, in time, hesitate to borrow and absorb ideas and beliefs from Saivism, more conspicuously to take over and naturalize God Sivan to be incorporated in their own ancestral pantheon of gods after an initial ridicule and degradation.

When the Aryans came to India, with them came their ancestral Ukrainian war gods, Indra, Varuna, Agni, Soma, Rudra, Nasatya, and others mentioned in the Rig Veda. Their religion centred around these gods was transplanted

in Aryavarta. Its practice consisted of the performance of Yagjna ('Yagam') in which the Sacred Fire ('agni') was raised in Fire pits ('homa - kundam') and sacrificial offerings of oblations ('havi' or 'havanam') and soma drink ('soma - panam') were made by dropping them into the fire and calling upon the gods one by one to come and receive them.

They ridiculed and laughed at the original inhabitants of the Valley for worshipping a stone - pillar. They apparently mistook the small cylindrical stone - pillar to be a representation of the penis. So their Rig Veda is seen to call the original people of the Valley 'sishna - devah' meaning "worshippers of the penis as god". This is nothing to be surprised about when we see some Classical scholars call it the 'phallus' even in the present more enlightened times, perhaps being reminded of the Greek 'phallos', a representation of the male generative organ carried by the Bacchanals at the head of the procession in their Eleusinian orgies celebrating the Dionysiac festivals in ancient Greece. This Greek festival must have been a survival from their original homeland in the Ukrainian Steppes where the common tribal ancestors of the later day Romans, Greeks, and the Aryans of India shared a similar custom. That is probably how the Rig veda happened to hit upon the term "Sishna Devah" to refer to the Indus Valley people who used a phallus - like short stone - pillar in their workshop. This 'sishna' of the Old Vedic Language became "Linga" in the refined language known as Sanskrit.

Curiously at a later stage in the history of their settlement in India the Aryans themselves borrowed the practice of stone - pillar worship from Saivism, but calling the short stone - pillar symbol of Sivan as "Lingam". They absorbed Sivan into thier pantheon of gods. This absorption of Sivan into thier Vedic pantheon of gods and the rank or status to be accorded to Sivan in the pantheon does not appear to have received the general approval of the elders and leaders of the Aryans. There seem to have been differences and objections on the score of Sivan being represented by the Lingam (penis). When Sivan was eventually assimilated in their pantheon and placed alongside Brahma and Vishnu to constitute the Tirumoorthy or Triad, they created an ingenious story to explain why Sivan is in the form of a Lingam. Let us recall that interesting story here.

Once upon a time the 10 Prajapatis, all sons of Brahma, met in confabulation to dicide which of the three gods, namely, Brahma in charge of the function of Creation, or Vishnu in charge of Sustenance, or Sivan in charge of Destruction, is worthy of receiving the first obeisance and adoration from Brahmins. When all the ten could not agree, they appointed one of themselves, Bhrigu Maharshi, to find out and make a decision. The Rishi first went to Brahmaloaka, the abode of Brahma. He was received there rather coldly and indifferently by Brahma. The Rishi got angry and cursed him that Brahma will never receive any worship from any of his created beings (remember that there is no temple to Brahma anywhere in any part of the Hindu world). The Rishi promptly left the

place and went straight to Kailash, the abode of Sivan. Nandhi Devar was guarding the entrance. He refused the Rishi admission to Sivan's presence as Sivan was with Consort Uma Devi. The enraged Bhrigu Rishi pronounced a curse that Sivan shall always be in the form of a Lingam (Penis). He then hastened to Vaikuntam, the abode of Vishnu's with his rage still unabated. He gave a thundering kick with his foot on Vishnu's chest. Vishnu woke up suddenly. Seeing the Rishi standing beside the couch with anger writ large on his face, Vishnu smiled and started to stroke the Rishi's leg gently asking whether the leg was hurt. Bhrigu Rishi dissolved in ecstasy. Then and there he decided that Vishnu is the god most worthy to receive the first obeisance and adoration from Brahmins. So poor Sivan had to be content to be in the form of a Lingam.

Brahma and Vishnu were never in their original ancestral pantheon of gods when the Aryans first arrived in India, nor were they when their Rig Veda was first collated. Even when they absorbed Sivan they played ducks and drakes with the concept. Still later they regarded Sivan, the Supreme God of the Indus Valley religion of Saivism, as a dreadful spirit or demon. It was while in India that they conceived the two new concepts of the gods Brahma and Vishnu to counter the influence of Sivan and added them to their ancestral pantheon of gods.

In short, the Aryan capture of the Indus Valley in 1500 BC overshadowed the Dravidian Civilization that had been flourishing there. The ancient religion of Saivism which had been shining in the valley for several millennia like the Sun now went under a total eclipse.

The primitive stone - pillar of granite contrived by the Early Tamils in Egypt for the worship of Kadavul, however, proved to be such an enduring symbol of Saivism that not even the Aryan sword and fire could obliterate. A number of them and other artefacts which had lain buried among the debris of the destroyed cities of the Valley for 3500 years convinced a modern English Archaeologist, John Marshall, that the religion of the destroyed Indus Valley Civilization was the still living religion of Saivism.

Sir John Marshall was the Director - General of the Archaeological Survey of India under whom Mohenjo - Daro and several other archaeological sites in the Indus Valley were excavated and thoroughly studied. He made the unequivocal declaration that Saivism is the oldest and most ancient of all living religions in the world. This is what he writes:

"Among the many revelations that Mohenjo - Daro and Harappa have had in store for us, none perhaps is more remarkable than this discovery, that Saivism has a history going back to the Chalcolithic Age or perhaps even further still, and that it thus takes its place as the most ancient living faith in the world."

It is this prehistoric ancient Saivism which was undermined and eclipsed by the advent of the Aryans. It took a long time for the eclipse to clear up, more than 1500 years. During all that time the length and breadth of India was in the grip of three rival religions. In the beginning of the Aryan occupation their Vedic religion was dominant. About a 1000 years later Buddhism and Jainism of the

Mundas of north - eastern India began to challenge it and became powerful throughout India not excepting the Dravidian south.

In the southern island of Ceylon inhabited entirely by Tamils their king named Tisan (circa 3rd century BC) was converted to Buddhism and given the title of "Devanam Priya Tissa" = "Tissa, beloved of the gods". The island's Buddhist chronicle, Mahavamsa, has it on record that a Prince Tissa demolished a Sivan Temple of the Tamils in the hinterland of the southern coast of the island and built a Buddhist Vihare in its place. He called it Tissamaharama after his own name. Some of his subjects, following the example of thier ruler, also embraced Buddhism. Those who resisted continued to remain Tamils and adhering to thier ancestral religion of Saivaism, while those who embraced Buddhism succumbed to the inevitable. Their everyday language of Tamil got mixed with Buddhism's language of Pali and, by and by, evolved into a new language which came to be known as "Singhala". This latter sector of the Tamils considered themselves as distinct and separate from the parent stock, first by religion and then by language as well.

So much for the background history which led to the scenario in the 3rd century after Christ when our Sage Manikkavacakar Swamikal, the earliest of the Four Great Pillars of modern Saivaism, makes his appearance on the stage of modern history, apparently is fulfillment of destiny. He was destined to be the leader who would dispel the dark clouds which had eclipsed and restore and reinstate it in all its pristine glory of pre - Aryan times.

It is Manikkavacakar who extricated Saivism out of the Dark Age that had enshrouded it for over a millennium and a half. It is Manikkavacakar who redeemed people who had been misled and enticed away by God - denying religions he condemned as false creeds. It is Manikkavacakar who received and re - established in the hearts of the reclaimed Tamils an unshakable faith in the Supreme Godhead of Sivan and in His boundless Compassion and Divine Grace.

The learned elite and intellectuals of his day were obsessed with the Tamil Sankam Literature whose classical works were spewing out Jain and Buddhistic tenets which were wreaking havoc on the people, from the ruler of the kingdom down to the common man. In Manikkavacakar's time it was Buddhism which was the most powerful corrupting influence. It is this situation which roused his very soul and persuaded him to take upon himself the mission of ridding the country of Buddhism. His success in the Tamil country is no small contribution to the eventual disappearance of Buddhism from the land of its birth.

The movement which Manikkavacakar started in the 3rd century AD to revive and restore the Tamil's ancestral religion of Saivism was taken up and continued by another of the Four Great Pillars of modern Saivism, the youthful Sage Tiru - Gnana Sampantha - Moorthy Nayanar (Sampanthar) who lived in the 7th century. In Sampanthar's time it was Jainism, the other powerful corrupting influence, which was on the ascendancy in the Tamil country, and it fell to his tender youthful shoulders to rid the country of this greater menace.

Greater menace, because Jainism in the 7th century was a glaring example of a religion where practice was ostentatiously at variance with precept. Jainism also preached, like Buddhism, "ahimsa paramo dhamma" = "abstention from inflicting violence on living beings is the Supreme Law of life", but that turned out to be only for the pulpit. The jains carried it to such extreme lengths that ascetics of the Jain sect used feather - whisks to sweep the ground in front as they walked and lived in swing - cots in branches of trees to avoid crushing ants and other little insects on the ground. And yet, in their attempt to spread their cult the Jains never shrank from inflicting the utmost cruelty and physical violence on people to force them to convert to their cult and join their sect. Young Sampanthar had to face this menace.

Whith their headquarters located in the City of Pataliputra in what is now Bihar, the Jains operated in the Tamil country via modern Mysore in the Kannada country through ruthless zealots and bands of brigands notorious for their violence to make people convert to their creed. They are called "Kalappirar" in South Indian history.. It is Sampanthar who got the King to drive them out and rid the kingdom of Jainism for good.

In this the adolescent Sampanthar received able assistance from the third of the Four Great Pillars of modern Saivism, the aged Sage Tiru - Navukkarasu Nayanar (Appar). Ironically Appar was a reconvert from Jainism back to Saivism. He had been a resident leader of the Jain Centre at Pataliputra, knew the inner workings

of the sect, and was well versed in its dogmas. He probably got disillusioned with Jainism's philosophy and returned to his sister, an ardent devotee of Lord Sivan. Although 40 years older than Sampanthar, who was only a little more than a boy, Appar had the highest and most profound veneration for Sampanthar. It is very interesting that it was Appar, a re - convert from the God - denying Jain sect, who first coined the term "Tevaram" (= "Garland to God") for his Hymns in praise of Sivan, later adopted and applied to all the Paripadal Hymns of the first seven Tiru - Murai.

There exists no biography as such of the Sage Manikkavacakar. Like in the case of other Masters of ancient world religions, a historically factual life story of Manikkavacakar too has to be reconstructed from whatever material available to us, and the most reliable material are his own works, the "Tiru - Vacakam" and the "Tiru - Kovaiar". Of course, there is the popular "Tiru - Vathavur - Adikal Puranam" by Kadavul-ma-Munivar, a comparatively modern work, which purports to tell the life story of the Sage but it is more legends and tales, as is customary with "Puranam" literature in general, than history or biography. The fabric of the story as told by this Puranam may possibly have as its basis what might have been current in the time of Kadavul-ma-Munivar as oral tradition.

Let us examine the possible nature and source of the oral tradition in order to determine how much of the Puranam's narrative of Manikkavacakar's life story is historical and how much legendary.

In Tiru - Vacakam Hymn No.2 Manikkavacakar sings the Glories of Lord Sivan, some of which are references to stories of the Sacred Sports of Sivan which had come down from time immemorial and later immortalized in the 'Tiru - Vilaiyadal Puranam' by Paranjothi Munivar. Two of the reference relate to Sacred Sports performed by the Lord apparently to vindicate and save an unnamed but an ardent votary of His. One is the Sacred Sport episode in which Lord Sivan turns all the Jackals roaming wild in forests into horses and marches them in a caravan to the holy city of Madurai, and the other in which He works as a labourer for an old woman in exchange for waste 'pittu' as His wages and gets beaten by the king for idling without doing the job for which He was hired.

In neither of the references does the author of the Hymn, that is Manikkavacakar, mention the name or give any indication of the identity of the votary for whose benefit the Sacred Sports were performed by Sivan. As a matter of fact the same must be said of all the references in the Hymn to Sivan's other Sacred Sports as well as to His manifestations shown to similarly unnamed votaries. All this are clear evidence that the Sacred Sports of Sivan ('Tiru - Vilaiyadal') stories of Saivism are a general and impersonalized genre of religious lore which originated in hoary antiquity and passed down the ages by word of mouth and preserved in tradition.

The authour of the 'Vathavur - Adikal Puranam' in narrating the life story of Manikkavacakar, however, makes out that the beneficiary votary in the above two episodes

relating to Jackals being turned into horses and the labourer working for waste 'Pittu' as wages was no other than the Sage Manikkavacakar himself. In this he is obviously following a precedent already set before him. Paranjothi Munivar who composed the earlier "Tiru - Vilaiyadal Puranam" containing all the sixty - four episodes of the Sacred Sports of Lord Sivan also made Manikkavacakar the votary in the above two episodes.

But where did Paranjothi Munivar get it from? It is said that he followed the version as told by the Sanskrit work Skandam. That of course is a well - known deplorable habit on the part of Aryanized Indian and European research scholars - they invariably show a tendency to attribute anything and everything of some merit in Tamil to Sanskrit origin although the source for the latter is itself Tamil. What is historically most likely is that at some stage in the passage of the Sacred Sports stories through the ages the halo that was building up around the saintliness of Manikkavacakar had been instrumental in putting him forward as an example to similarly aspiring votaries. Accordingly what was current in the time of Paranjothi Munivar was the tradition of the two episodes thus personalized with Manikkavacakar as the specially blessed votary. The Vathavur - Adikal Puranam is seen to go a step further in its zeal and indulge in an exaggerated overstatement of the godliness of Manikkavacakar by making out that he is the fervent votary and worshipper specially chosen by Lord Sivan to be blessed with His Grace and favour.

It is in this light that we should interpret the "Tiru - Vathavur Adikal Puranam. It is a more rational approach to an otherwise untold historically true life story of the Sage. As it is the Puranam version is more romantic than real life.

The Puranam makes out that the young Manikkavacakar is a boy prodigy who masters all the arts and sciences and everything that has to be learnt before he is sixteen years of age. He attracts the attention of the Pandyan king of the time who takes him into his service as chief minister at that young age. He gains the confidence of the king so much that one day, on receiving information that an Arab dealer in horses has arrived at the East Coast with a shipload of superior quality horses for sale, the king entrusts a large sum of money and commands his chief minister to proceed to the coast and buy the horses for his stables. In obedience to the king's command Manikkavacakar proceeds to the East Coast escorted by a royal bodyguard.

On the way, at Tiru - Perun - Turai, he hears the chanting of Siva - Agamas wafted by the winds from a grove. Alighting from his palanquin he enters the grove where he sees a venerable looking saintly teacher surrounded by a large number of disciples. It is no other than Lord Sivan come to claim His devout votary. The disciples are His disguised hosts. By the accumulation of merits earnt in his previous lives Manikkavacakar is ripe enough to be taken into the Lord's divine Bosom. Being attracted like a blade of steel by a powerful magnet, he throws himself at the Teacher's feet and begs to be taken

as a disciple. The teacher now becomes his Goru and initiates him into the mystery of the sacred syllable OM and the Siva - Agamas. Manikkavacakar thus attains God - Realization. After telling him to come to Thillai (Chithambaram), the "Guru" disappears, as do His hosts. It is only then that realization dawns on him that he has been in the majestic presence of the Supreme God Almighty. Manikkavacakar is thrown into sublime ecstasy. He forgets himself, he forgets that he is chief minister, he forgets the king and court at Madurai, he forgets the king's command and the horses, he spends all the money the king had entrusted him with for the purchase of horses on the Sivan Temple, he gives it away to the poor and Sivan's devotees. He gives away all his rich clothes and ornaments, and dons the garb of a mendicant Sanyasi.

The King sends a missive ordering him to return to Madurai. Manikkavacakar prays in the Sivan Temple for guidance, and he hears a voice floating in the air asking him to return to Madurai and tell the king that the horses have been purchased and that they will arrive in the king's capital on the Avani Moolam day. Manikkavacakar did accordingly, and the king was pleased. But some of the bodyguards who went with the chief minister sneaked to the king and told him that he had been deceived. On the orders of the king Manikkavacakar is arrested and thrown into prison. As the Avani Moolam came by Lord Sivan gathered all the jackals roaming wild in the forests, turned them into horses, and led them in a caravan into Madurai Himself riding at its head in the garb of an Arab dealer of horses. The king is over joyed and orders the release of

Manikkavacakar. The horses are locked up in the palace stables. At dead of night the horses revert back as jackals, break out of the stables, and create pandemonium in the streets of the capital. The king is furious and orders that Manikkavacakar be arrested again and tortured. He is taken to the dry riverbed of the Vaikai river and made to lie down on its sands burning hot under the scorching noon sun. A huge rock is placed on his body. Manikkavacakar cried out to Sivan in agony. The Lord ordered the Ganges in His tuft of hair to feed the Vaikai River with plenty of water so as to breach its banks and inundate the city of Madurai. The swollen Vaikai broke through its banks at several places and caused great devastation in the city.

When the floods subsided the king allotted the duty of mending the breaches to each of the citizens. An old woman who earned her living by making and selling "pittu" is so poor that she could not afford to hire a worker to mend the breach allotted to her. As she is pondering over her predicament, Lord Sivan in the guise of a labourer with a weed basket over His head and a small mamotty slung over a shoulder appears before her and offers to do the work for a wage. She says that she can only pay the wages in the form of her unsaleable waste "pittu". The "man" accepts the "pittu" and, sitting at a spot near the breach to be mended, eats the "pittu", then throws a basketful of earth into the breach, then dances on the sands and does all sorts of quaint somersaults. When the king came around with his retinue on a tour of inspection he found the breach allotted to the old woman still unmended and the labourer engaged by her fast asleep on

the sands with the basket as pillow. He ordered him to be thrashed with a rod. As the strokes fell on the "labourer" they were felt by everyone around on their own bodies, by the king, by his retinue and solidiers, by his subjects of the Pandyan kingdom, and by all beings in the Universe. All Creation shuddered. When the king writhing in pain from the beating looked, there was no "labourer". The king panicked. For the first time he realized that it was all due to the Godliness of his chief minister. He fell at the feet of Manikkavacakar and cried to be saved. He bestowed on him plenty of wealth for his ministrations and religious service and let him go wherever he pleased.

The Sage Manikkavacakar then left Madurai after worshipping at the Great Alavai Temple and toured the country worshipping at many centres of pilgrimage and shrines in the Pandyan and Chola kingdoms and composing hymns in praise of the Glories of Lord Sivan. At "Uttara - kocha - mankai", "Sirkali", and "Tiru - kalu - kuntram" he was again blessed with a vision of the Lord in corporeal form. Finally he reached "Thillai" (Chithambaram) in the Chola Kingdom and worshipped at the Great Nataraja Temple of world renowned sanctity. He settled down in a Hermitage of thatched hut on the outskirts of Thillai and spent life in deep meditation and composing hymns and poems.

At that time the Buddhist king of Ceylon came to Thillai disputing the supremacy of Saivism and of Thillai's Cosmic Nararaja Hall accompanied by his daughter, who was dumb, and a team of learned Buddhist monks. They

asked for a debate on the true religion, Saivism or Buddhism. At the request of the Chola king Manikkavacakar debated with the Buddhist monks and defeated them. The frustrated Ceylon king then challenged the Saiva Sage to prove the efficacy of Siva - Agama words and said that if his daughter could be made to get her power of speech he and his family and all his subjects would give up Buddhism and embrace Saivism. Accepting the challenge Manikkavacakar sang a hymn in praise of Lord Sivan, whereupon the girl began to speak for the first time since she was born. The Ceylon king kept his word and all embraced Saivism.

One day a priest cleaning the Nataraja Temple found a bundle of manuscripts beneath the pedestal of the Deity's image. He ran with it to the Thillai 3000 Brahmin Trustees. They recognized it to contain the texts of the "Tiru - Vacakam" and the "Tiru - kovaia". They went with it in a body to the Hermitage and asked the Sage to give them an exposition of the meaning of the "Tiru - Vacakam". Without uttering a word Sage Manikkavacakar led them to the Thillai Great Temple and pointing to the Nataraja image in the Holy of Holies, the interior of which was glowing with a flood of mysterious effulgent light, said to them, "He is the Meaning". In the full view of the Thillai 3000 Brahmins Manikkavacakar entered into the Holy of Holies in his mortal body and was dissolved in the Effulgent Light.

This, then, is the "Tiru - Vathavur - Adikal Puranam" version of the Life of Manikkavacakar. Scholars since have always adopted it as the conventional biography of the 3rd century AD Sage. The world of Saivism unquestioningly

accepts it with a fervent piety and reverence, so much so, that any attempt to question its historicity, even in parts, is likely to be branded as heresy and to invite censure. Yet, one may ask, could it all be factually true to history?

A critical study of the "Tiru - Vacakam" and "Tiru - Kovaiar, shows that their author was historically a very much down - to - earth this - worldly man given to the strengths and weaknesses usual in the adolescent life of any high society celebrity. Certainly when he grew up to maturity there was a spiritual awakening of a rare quality. In the absence of any other evidence from contemporary sources - the Tamils as a race have been so singularly lacking in a sense of history that their creators of literature and historical records seldom give any indication of dates, actual names, or real events as different from legends, authors invariably hide behind nom-de-plume or nicknames - it is only from the Sage's own works that we can fully comprehend his early life in contrast to the razor - sharp intellect, the universal reach of thought, and the catholic range of knowledge of the man that was Manikkavacakar. He was undoubtedly a Himalayas - like towering personality in his time, a teacher and leader of men, a spiritual revolutionary, a reformer who contended against powerful forces.

Still, nobody knows his antecedents, not even his real parents - given name, nor the identity and type of his family and parents. There is nothing to substantiate the conventional claim that he came from a family of Amatya Brahmins, or that there ever was such a class among Brahmins. All that can be said with some degree of

certainly is that he hailed from a well - to - do family in the village of Vathavur that was rich enough to send him to Madurai, capital of the Tamil Pandyan Kingdom, and give him a good education which made him a great poet with a mastery of prosody, rhetoric, and other allied arts. He was well versed in the literatures of both Tamil and Sanskrit languages. Instruction in the different schools of philosophy that came into being from Aryan inroads into Tamil life was as customary part of his education, but he appears to have been a sceptic in them. It is not improbable that in religious beliefs he was a freethinker in his early manhood years. It is also possible that his inborn natural talents supported by his elitist position in society earned him an official position in the service of the king's government.

In his youth or early manhood years, living among the pleasure - loving elite of the upper class society of the Kingdom's capital, the exuberant Manikkavacakar would appear to have had a fling at life. We must remember that in his day the system of social order had institutionalized the pursuit of extra - marital sensual pleasure. It is not surprising therefore to see that young Manikkavacakar was no stranger to this indulgence. He loved and sought the company of women. The "Tiru - Vacakam" and the "Tiru - Kovaiar" are replete with references to being tormented by lustful thoughts or remembrances of earlier youthful experiences.

Then came a turning point in his pleasure - loving life - reminiscent of what happened to the more or less contemporaneous St. Patrick, the Romanized Briton in the West.

Once Manikkavacakar happened to meet with an extraordinary Brahmin savant in the course of his travels in the king's service at a place called Perun Turai. The Brahmin Savant was so overpowering and inspiring that Manikkavacakar quickly fell under his spell. He would spend endless days and nights in enlightening discourses with the Savant like a newly converted disciple. He himself admits that it was this Brahmin Savant who taught him the mystic meaning of the Sacred Syllable OM which he had not understood before.

The Savant opened the eyes of the neophyte to the utter futility of squandering away the opportunity of this human life in the vain pursuit of sensual pleasures. They discussed the Glory of Lord Sivan's limitless Grace and why the fundamentals of Saivism emphasize that the ideal life would be to strive to reach Him. The Savant impressed on his disciple the importance of clear original thought on the meaning of life, on the nature of the Universe, on the mysterious world of stars, and other like metaphysical matters. He urged him to think for himself rather than blindly follow what others say.

In the course of their discussions the erudite old Savant would appear to have bemoaned the near extinct state of timeless Saivism and asked his disciple to ponder over it. Thanks to this nameless Savant it is because of this discourse that we come to know for the first time that there lived in ancient times a sage who was called Manikkavacakar. It is the "Tiru - Vacakam" which introduces him to us. He is introduced to us as a wandering minstrel

who journeyed from place to place always singing nothing but the praise of Lord Sivan and the need to repose our unceasing bone - melting love in the Lord.

Why did he do that? It is because when the Savant drew his attention to the near extinct state of his ancestral religion of Saivism something snapped in his soul and roused him to action. He recalled having himself noticed during his travels in the king's service how innumerable temples and shrines of Saivism had fallen into disuse and deserted, people had taken to the god - denying false creed of Buddhism, villages and city streets reverberating with the chanting of "Buddham charanam gachchami" while his revered "Nama - Civaya" was nowhere to be heard, he had seen how even the poets and the learned of the day were mesmerized by the Sankam classical work "Manimekalai" which preached Buddhism and initiated converts with the mantram "Buddham charanam gachchami; Dhammam charanam gachchami; Sangam charanam gachchami"

When, therefore, his revered teacher the Brahmin Savant asked him to ponder over the state of Saivism, Manikkavacakar resolved then and there to make it his life's mission to redeem the people from Buddhism back to their ancestral religion and give new vigour and vitality to Saivism. He decided to carry his message to the people in their own homes. He launched himself on a pilgrimage - like tour with his followers, all travelling on foot in a bunch, from village to village and place to place throughout the length and breadth of the land, rousing the people

everywhere to wake up to the Glory of Lord Sivan as their Refuge and Salvation, and denouncing the doctrines of the false creeds they have been beguiled into.

Incidentally, it may be of interest to note that it is Manikkavacakar who first conceived the idea of travelling on foot through the countrysides as the most effective way of reaching the people and convincing them of the worthiness of a cause. He practised it with great success. After him Sambanthar and Appar adopted it in the 7th century in their missionary campaign to redeem Saivism from the menace of Jainism. Sri Sankaracharya adopted it in the 9th century to spread the doctrine of Advaita Vedantam. In modern times Mahatma Gandhi adopted it in his Dandi March in 1930 to galvanize the people in a national cause. I adopted it for the Trincomalee March in 1956 also in a national cause. So that, we owe it to the Sage Manikkavacakar for a very effective way of reaching masses of the people to propagate a good cause.

In the course of his missionary wanderings ministering to people and reclaiming them back to their ancestral religion of Saivism, Manikkavacakar visited cities, towns, and even the remotest villages and hamlets in the country. Everywhere he went he rehabilitated the temples and shrines which had fallen into disuse and abandoned, restored them to their old state with regular poojahs and worship, and set up active caretaker managements for their protection from the disruptive forces of alien false creeds. It seems to be the Sage's *modus operandi* for reiterating and reviving the "gospel" of Saivism was to compose

impromptu and sing to the people hymns pouring out bone - melting love to Lord Sivan and glorifying His boundless Grace and Compassion for the wellbeing of His devotees and worshippers.

The "Tiru - Vacakam" shows that some of the places Manikkavacakar visited included the following which are blessed with being the sites of famed Temples dedicated to Lord Sivan in one or another of His many different celebrated aspects: Tiru - Idaimaruthur, Tiru - kazhumalam (Sirkazhi), Tiru - Ekambam, Tiru - Kanchipuram, Thillai (Chithambaram). At every one of these sacred abodes of Lord Sivan, the Sage Manikkavacakar is seen to bare his soul in heart - rending Hymns crying out that he is unable to linger in this world separated from the Lord any longer and imploring to be taken into His Divine Bosom.

The Hymns are all Paripadal poems which were composed impromptu on the spot ("asu-kavi"). Fortunately for us, the Sage himself collected some 51 Hymns (consisting of a total of 658 verses) and compiled them into the anthology known as Manikkavacakar's "Tiru - Vacakam". He is also the author of the work called the "Tiru - Kovaiar" consisting of 400 verses on the literary genre of "akapporul" which deals with man - woman love life. As I said before, these two works by Manikkavacakar together form the 8th Tiru - Murai of Saivism.

Among them, Tiru - Vacakam Hymn No.6 composed at Tiru - Uttarakosa - Mankai is particularly worthy of our special attention. It is important, not only because of its

emotional pull but also because it reveals the possibility that Manikkavacakar had knowledge of the historical event in the life of Jesus of Nazareth and of His death on the Cross two centuries earlier in far away Jerusalem beyond the Ocean west of Peninsular India. The most remarkable thing in this regard is that it is corroborated by a historical record in southern India. A copper plate inscription of AD 3rd century found in the West Coast Tamil Kingdom of the Ceras (modern Kerala) is said to record that Manikkavacakar redeemed Christian converts back to Saivism. Since this is discussed in some greater detail in my monograph titled "Neeththal Vinnappam", a companion to this volume, let me leave it here.

This then is the historical personality that was Manikkavacakar as distinguished from the legendary figure portrayed in the Tiru - Vathavur - Adikal Puranam. He seems to have taken to heart very seriously and abided by what his Savant teacher had advised him to do, that is, to think for himself. The Savant had impressed on him the importance of clear original thought on the meaning of life, the nature of the Universe, the mysterious world of the stars, and the first cause of all these.

In the result we see the historical Manikkavacakar as a very versatile man and a deep thinker on metaphysics. He saw no contradiction between a belief in the reality of an almighty and all - pervading Supreme God and what we call Science. He was a scientist in every sense of the word with the gift of originality in thinking. We see a good picture

of this scientist cum Sivan - votary particularly in the first seven Hymns of the Tiru - Vacakam.

So when he visited the sacred centre of Tiruvannamalai in the course of his evangelistic tour, it re - awakened the scientist in him and made him sing the TIRUVEMBAVAI (Hymn No.7) in 20 verses which follow this Introduction. I say re - awakened, because he had already revealed the scientist in him when he composed at Thillai the "Tiru - Andappakuti" (Hymn No.3) giving a terse scientific explanation of the phenomenon we call the Universe. For which, if Manikkavacakar were living in our modern times, he would most certainly have been awarded the Nobel Prize in Astrophysics - he is seen to have anticipated Copernicus, Galileo, and Einstein all put together.

From a scientific perspective the "Tiruvembavai" may be said to be a corollary to the "Tiru - Andappakuti". But scholars usually comment that Manikkavacakar was inspired to compose Tiruvembavai when he saw young women bathing and frolicking in the waters of the Temple pond at Tiruvannamalai and groups of girls going from house to house at dawn in the month of Markazhi and waking up friends to go to the pond together. However, when we ponder over the fact that the Tiruvembavai begins with "The beginningless and endless Great Effulgent Light" as the opening line and ends with "Praise be to our Markazhi Bathing" as the closing line, we begin to wonder what is special about bathing in the month of Markazhi and its connection to the Great Effulgent Light and why our Sage had picked on it as a suitable motif for a hymn in

praise of Lord Sivan particularly at Tiruvannamalai. It becomes clear only when we note the scientific aspects and references the Tiruvembavai.

Many centuries before the time of Manikkavacakar the ancients in their wisdom instituted an annual holy festival to Lord Sivan to coincide with the Winter Solstice which always happens in the Tamil month of Marakazhi. As an act of ministering to the faithful the Sage apparently wished to enlighten the devotees of Tiruvannamalai about the scientific and religious significance of the annual festival and the ritual bathing. Possibly he also wished them to understand how particularly important it was to them who inhabited at the foot of the holy Mountain of Annamalai.

It is holy because the Annamalai Mountain is said to be the form in which Lord Sivan showed Himself in order to subdue the arrogance of Brahma and Vishnu. The two gods questioned His nature of eternity and challenged to reach the Mountain's crest and foot and prove that He has a beginning and an end. Brahma took the form of a swan and flew up and up in a vain attempt to reach the crest while Vishnu in the form of a boar burrowed through the earth below to reach the foot, also without success. Both returned crestfallen and accepted defeat when they saw the Mountain as an all - pervading Effulgent Light without a beginning or an end.

The Paripadal anthology of the Last Sankam Age has a poem (No.11) by a poet named Nal-Anthuvar of the 5th or 4th century BC which throws some light on the origin

and nature of the festival the ancients instituted in connection with Markazhi Bathinlg. It is a hymn addressed to the River Vaikai which flows by the city of Madurai, the hometown of the poet. The archaic language of the poem and name of its author is a measure of the festival's antiquity. The poet shows an astonishing knowledge of astronomy for his times when he describes at the beginning of the poem the stellar positions in the sky which cause torrential rains to fall on the Caiya Montains making the Vaikai to swell and overflow its banks.

The poem as a whole describes scenes of young men and women frolicking in the chilly waters of the Vaikai River. The following is an extract that is relevant to Manikkavacakar's Tiruembavai:

கனைக்கு மதிர்குரல் கார்வான நீங்கப்
பணிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து
ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து
மாயிருந் திங்கண் மறுநிறை யாதிரை
விரிநூ லந்தணர் விழவு தொடங்கப்
புரிநூ லந்தணர் பொலங்கல மேற்ப
வெம்பா தாக வியனில வரைப்பென
அம்பா வாடலி னாய்தொடிக் கன்னியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்டப்
பணிப்புலர் பாடிப் பருமண லருவியின்
ஊதை யூர்தர வுறைசிறை வேதியர்
நெறிநிமிர் நுடங்கழல் பேணிய சிறப்பிற்
றையன் மகளி ரீரணி புலர்த்தர
வையை நினக்கு மடைவாய்த் தன்று

When roaring of the dark clouds in the sky cease,
At the onset of the shivering season of chilly mist
In late 'Kulam' (= pond) when the rains ease off
And the sun does not scorch and the moon

On the day of Athirai,
Brahmin priests versed in the Agamas commence
sacred rites

To Lord Sivan the presiding Deity over Athirai,
Brahmins wearing triple thread hold golden
vessels.

Bracelet-wearing maidens, who all pray
'May plentiful rains cool the wide acres of our
world'.

And guided by women elders in proper rituals
They do Amba-Bathing in the misty chilly dawn.

As chilly winds blow over the River
Brahmins along its banks raise fires in sacred
Fire-Pits.

They offer a variety of oblations at the Fire-Pits,
Maidens dry their wet clothes by these
smouldering fires.

O Vaikai, lucky indeed art thou to receive such
profuse oblations!

This part of Nal-Anthuvan's poem clearly shows that the custom of Markazhi Bathing and the associated

religious Festival of Tiruvathirai arose from the stellar positions in the sky indicating the onset of seasons and that the ancients instituted the Festival at least seven centuries before Manikkavacakar.

The commentator of the poem, a scholar of medieval times, explains that the conjunction of the asterism of Athirai and the full moon of the month occurs when the sun is in the asterism of 'Pooradam' (Sanskrit for 'pond'). Therefore Markazhi, the month (usually from about the 14th of December to 14th of January) in which this takes place, is referred to as 'Kulam' (which is the Tamil word for 'pond'). In the ritual bathing a maiden is accompanied by her mother (= "amba" in Sanskrit), and therefore Markazhi Bathing was also called Amba Bathing. We should remember that during the Last Sankam Age of Tamil history Sanskrit words and terms were beginning to be increasingly used in Savaism. The name 'Markazhi' for the month is the Tamilized form of the Sanskrit 'Mrugasirsha'. The name 'Athirai' is the Tamilized form of the Sanskrit 'Ardra'. Because of the sacredness attributed to the star as the above poem indicates 'Tiru' was prefixed, and it is now known as 'Tiruvathirai'.

What the above poem refers to as 'Brahmin priests versed in the Agamas commence sacred rites to Lord Sivan' became a celebrated ceremonial ritual and annual festival regularly observed in later times as the 'Tiruvathirai Festival'. The rites consist of Brahmin priests anointing the image of Sivan (in whatever aspect) with oil and bathing it with pots and pots of cow-milk, fruit juices,

honey, and hundreds of gallons of river water. This bathing is performed in the small hours of the morning as worshippers watch with reverence and is called 'Arda-Abishekam'. By dawn the decorated and adorned image of Sivan is open for public view and worship. This is called 'Arda-Dharshanam'.

The significance of this rite of symbolic bathing of the image of Sivan with cooling liquids and gallons of river water on the Tiruvathirai day of Markazhi, which Manikkavachakar wished to convey by his Tiruvembavai, is better understood when looked at in the perspective of some scientific facts from modern Astronomy.

In the religious mythology that arose in later Saivism, presumably under Aryan influence, a personified Sivan is conceived as red in colour. He is the Presiding Deity and Lord of Tiruvathirai or Arda.

The star Tiruvathirai is called 'Betelgeuse' by Western astronomers. Astronomically Betelgeuse is a giant red star and is one of the 20 brightest stars in the night sky. It is the principal and the brightest of all the stars in the constellation of Orion and can be easily spotted if one knows where to find Orion. It is above, and slightly to the left of, the three bright stars in a line called 'Orion's belt' and known in Tamil as 'Mrugasiradam' (from 'mrugasirsha in Sanskrit'). Our Sun is also a star, but compared to it Betelgeuse is a giant - 400 times the size of our Sun. The diameter of the Sun is 864,000 miles in length, but Betelgeuse's diameter is said to be 560 million kilometers.

The Sun is only 93 million miles away from the Earth, and therefore we see it as a large ball of fire, but Betelgeuse is at a distance of an unimaginable number of billions and billions of miles away from us. In astronomical terminology Betelgeuse is a 'Dying Star' while our Sun is a 'middle aged star' - only 5000 million years old. Because of this ageing the surface temperature of Betelgeuse is 3000 Centigrade compared to the Sun's 6000 Centigrade. Astronomers believe that this giant but dying star must have come into being in the enormous explosion they call the Big Bang which happened some 15,000 million years ago. This is said to be the reason why Betelgeuse is fiery red in colour while the Sun is somewhat yellowish. One modern Astronomer explains: "A star does not shine for ever. The Hydrogen fuel at its centre is eventually exhausted as the 'hydrogen bomb' nuclear reaction turns it all to helium (comparable to the ash remaining after a coal or wood fire). At this point the star swells up to a hundred times its previous size. Huge stars like this are red – and some of the brightest stars in the sky are 'red giants'. It then begins to burn helium as a nuclear fuel. Eventually, as its central nuclear fuel approaches complete exhaustion, a red giant blows up, its outer layers expanding into space. The central core collapses in upon itself, cools down, and fades away."

It would be a mistake if mentioning all these details about the star Betelgeuse and our Sun were to be interpreted as if it is intended to suggest that our poet Nal-Anthuvan's remote ancestors who instituted the ancient

ritual and festival knew all this science about the Tiruvathirai Nakshatram. Nothing can be more absurd. They are mentioned only to show that some ancient customs and festivals do have a scientific background whether the originators knew it or not.

But they certainly knew enough to know that Tiruvathirai must be a giant star to be so bright, that it is red in colour, and that its position in the sky in relation to Mirukasiradam (Orion's Belt) is constat so that it can be easily spotted to notice when the full moon of the month of Markazhi is in conjunction with it. They also knew by regular observation that the point of sunrise at the eastern horizon shifted towards the south day by day for six months in the year, which they called 'Dakshinayanam' meaning 'Sun's southward journey', and then, on a particular day the point of sunrise began to shift back towards the north for the next six months, which they called 'Uttarayanam' meaning "Sun's northward journey".

This particular day when the Sun pauses and turns back on its northward journey was noticed to coincide with the Tiruvathirai and Full Moon day in the month of the Pond ('Kulam'), that is Markazhi, when the rainy season ends and the dry season begins. Western astronomers call the same day Winter Solstice (22nd December) because it marks the beinning of Winter when the rainy season to them gives way to the snowing season. In the tropical regions it marks the beginning of the hottest weather of the year.

In order to mitigate the harmful effects on all life on Earth of the combined ferocity of the intense heat emitted by Tiruvathirai and the Sun ($3000 + 6000 = 9000$ Centigrade) during the dry period that is beginning, the ancients hit upon the idea of 'cooling' Sivan before the Sun takes off on its northward journey. Sivan is not only Lord of the red giant Tiruvathirai (Betelgeuse), He is also Lord of all that constitute the Universe. They accomplished this by the symbolic bathing of the image of Sivan as described above - the ceremony of Ardra-Abishekam.

And the worshippers and devotees, men women and children, all defying the intense cold and mistiness of a Markazhi dawn bathe in the Temple pond or river before entering the Temple to participate in the ceremony. Maidens thus engaged in the Markazhi Bathing, also called Amba-Bathing, used to pray "May plentiful rains cool the wide acres of our world".

Ultimately therefore, when you come of think of it, the ceremony and observances on the Tiruvathirai and Full Moon of the month of Markazhi, the commencement of Uththarayanam, the Winter Solstice of Western astronomers, are all a celebration which has its provenance in Science. By vesting it with a religious veneer and making it a popular custom Saivaism simply perpetuated the significance and the importance of the effect of a natural celestial occurrence on the human and animal life on earth. The fact that the custom of celebrating the Tiruvathirai, which was current among the Tamils in the days of Nal-Anthuvan in the 5th century BC and in those of

Manikkavacakar in the 3rd century AD, is still being observed at the present day speaks eloquently to tell us one thing, that is, popular customs, whatever may be the circumstances which gave rise to their origin, if associated with religion they acquire a staying power to survive the passage of ages and centuries.

Nobody can suggest that Manikkavacakar knew or meant all this scientific information about the Tiruvathirai (Beteigeuse) star when he composed the Tiruvembavai Hymn just as nobody can be certain that the Sage meant the many philosophical interpretations which some scholars attribute to the Hymn. Nowhere in the Tiruvembavai has mention been made about the Tiruvathirai star or about the 'cooling' rites of bathing performed on Sivan's image. What the poet Nal-Abthuvan said centuries earlier must be taken to be something like an introduction to Manikkavacakar's Tiruvembavai Hymn.

Manikkavacakar is more interested in his mission, singing the Glories of Sivan in order to infuse faith in Saivism and dispel the darkness which had enshrouded it. His Tiruvembavai Hymn in substance, therefore, tells the people of Thiruvannamalai: 'In the ultimate reckoning Sivan is the beginningless and non-ending Great Effulgent Light and Saviour of us all (verse 1), Sivan showed Himself as your Annamalai Mountain whose crest and foot not even Brahma and Vishnu had the power to reach (verse 5), Sivan does encompass all that is above and all that is below but yet separate, Sivan is the Great Brilliant Light before which the Sun, the Tiruvathirai star, its fellow red

giants, the myriads of stars, the innumerable galaxies, all lose their virility - 'veeru atru' (verse 18), Sivan's boundless Grace and Compassion for His devotees will ensure plentiful rains to cool the earth (verse 16), so praise His Glory and plunge in Markazhi Bathing for your Salvation (verse 20), sacred is this Thiruvathirai Festival inaugurating the Uththarayanam.' The Hymn does not expressly mention Tiruvathirai or Uththarayanam, but certainly by implication in the circumstances of the background the Sage is indeed referring to the Tiruvathirai observances and the Ardra-Abishekam rites performed in the Sivan Temple at Tiruvannamalai during his visit there.

In the observances of modern times Manikkavacakar's Tiruvembavai Hymn is incorporated in the religious rites as a part of the Temple Poojahs. A recital of the story of his life likewise is a part of the Temple observances. It is not known when or where this development originated. Possibly the manner of celebrating the Tiruvathirai Festival varies from country to country and place to place where Saivism is followed.

In the temples in Ceylon, however, it is usually a ten-day observance commencing on the sixth day of the waxing moon in the month of Markazhi and ending on the Tiruvathirai and Full Moon day. Markazhi-Bathing is usually done at home. In urban areas groups of volunteers - boys and men only, unlike the girls in Manikkavacakar's time in view of changed times - go about from door to door in the dawn mist singing 'bhajanai' hymns and waking up households so that worshippers may bathe and flock to the Temple in time for the early morning sunrise Poojahs.

For the ten-day duration of the Festival the Temple Poojahs (liturgy) consist of 'mantrams' in Sanskrit and Manikkavacakar's Tiruvembavai in its original Tamil. The Sanskrit 'mantrams' are pronounced by the officiating Brahmin priest while the Tiruvembavai is sung by a volunteer from among the congregation of worshippers. Every time the singer begins each of the twenty verses of the Tiruvembavai the priest makes an offering by placing betel leaf, arecanut, and plantain fruit at the feet of the Deity's image.

At the conclusion of the Poojahs the worshippers sit down on the floor of the Temple Assembly Hall and reverentially listen to the reading of the life-story of Sage Manikkavacakar as told in the 'Tiru-Vathavur-Adikal Puranam' by the poet Kadavul-ma-Munivar. Since the Puranam is a poetical work, a volunteer from among the congregation reads the text verse by verse and a professional interpreter engaged by the Temple Management explains the meaning of each verse in plain language. This will last until shortly before noon when the rituals for the day are brought to a close. It is repeated every day, and reading of the Puranam is resumed from where it was left the previous day.

The reading is so timed that the episode of Lord Sivan's Sacred Sport of making the Vaikai River flood and assuming the guise of a labourer to work for the old woman receiving her unsaleable loose 'pittu' as His wages is reached on the eighth day which, for that reason, is called the 'Pittu-Poojah-Day'. A noteworthy feature of the

poojahs of this day is the offering of a large trayful of loose 'Pittu' as sacred oblations to the Deity. At the conclusion of the day's proceedings this 'Pittu' is distributed among the worshippers of the congregation. I still remember with feelings of nostalgia how some of us little boys used to boast amongst ourselves as to who was able to get the largest quantity in the scramble. Our Karampan Muruka-Murthy Kovil Tiruvembavai 'pittu' was a specialty that was unique for its special aroma and flavour.

The Finale of the celebrations is reached on the tenth day, that is on the Tiruvathirai and Full Moon day. The elaborate rituals of Ardra-Abishekam and Ardra-Dharshanam are performed as described above, once again Tiruvembavai is recited for the last time, and the concluding part of the puranam is read and interpreted which describes the final episode in the life of Manikkavacakar Swamy.

Leaders of the "Thillai Three Thousand" ask the sage for the meaning of his TIRUVACAKAM. The sage leads them to the Temple of Nataraja at Tillai and, pointing to the Holy of Holies, tells them, "He is the Meaning". Our sage Manikkavacakar Adikal then enters the Holy of Holies in his mortal body and dissolves in the radiance of the Great Light within.

One cannot hope to see history in traditional temple festivals or in 'Puranic' stories of saints and sages. However, this public reading of the 'Thir-Vathavur-Adikal Puranam' is of course a grateful posterity's way of paying tribute and showing its gratitude to a man who spent all the

manhood years of his life in the stupendous mission of rescuing the Tamils and their ancient ancestral religion of Saivaisam from being engulfed by false creeds and from possible extinction. But for him even sir John Marshall's words quoted above might sound hollow at the present day.

Historically it could not be otherwise than that Manikkavacakar died a natural death and his mortal remains were ritually interred either in his hometown of Vathavur, 12 miles east of Madurai, where he was born and spent his old age and died, or at Perunturai where he met the Brahmin Savant and Guru who weaned him from the frivolities of his adolescent life and guided him on the path to Bliss and Salvation the lotus Feet of Lord Sivan. Indications are that a Sivan Temple or Shrine was built over the interment.

What was the occasion for Manikkavacakar, or what made him, to compose the Tiruvembavai (Hymn No. 7).

All the editions of the Tiruvacakam expressly state that he composed it at Tiruvannamalai, which makes it obvious that he was on a pilgrimage to the Sivan Temple there when the annual Tiruvathirai Festival was being celebrated. The Tiruvathirai celebrations and the related scenes of women bathing in the Temple Pond in the freezing cold of a December dawn could not have failed to rouse in his mind thoughts of the ancient Paripadal Hymn by the Last Sankam Age poet Nal-Anthuvar. It is possible therefore that he considered it necessary to elaborate on that centuries - old Hymn to suit conditions in his own time.

Also, as I said at the beginning of this Introduction, some modern scholars suggest that it was the sight of young women bathing and frolicking in the waters of the Temple Pond and groups of maidens going about from door to door at dawn waking up friends to go with them for the 'Markazhi-Neeradal' bathing which gave the Sage Manikkavacakar the idea to compose the Tiruvembavai. This of course is not taken seriously since it would imply an uncharacteristic lightheartedness on the part of the Sage.

But there may be some substance in the suggestion, because the poet in the sage does appear to revel in feminine motifs for singing the praise of Lord Sivan. Out of a total of 51 Hymns of the Tiruvacakam, as many as 13 Hymns, from No. 7 to No. 19, have young women's sports or pastimes as their themes, and the poet appearing to be quite at home with all of them showing a familiarity rather remarkable for a sage.

The following 12 may be grouped together along with the Tiruvembavai (No. 7) as kindred Hymns:

Hymn No. 8 'Tiru-Ammanai' - Purporting to be sung by a group of three girls while at play on a game of dice.

Hymn No. 9 'Tiru-Potchunnam' - Purporting to be sung by a group of women while pounding bath-powder for Sivan's divine bath.

Hymn No. 10 'Tiru-Ko-Tumbee' - Sending a message to Sivan through a Queen Bee.

- Hymn No. 11** '*Tiru-Tellernum*' - Sung by a group of maidens while playing a game of clapping hands and dancing.
- Hymn No. 12** '*Tiru-Charlai*' - A game played by a group of girls who divide themselves into two teams, and one team sings a question to which the other replies by singing a counter-question.
- Hymn No. 13** '*Tiru-Poovalli*' - Sung by a group of girls while plucking flowers for temple worship.
- Hymn No. 14** '*Tiru-Unthiar*'-Sung by a group of girls while plucking flowers for temple worship.
- Hymn No. 15** '*Tiru-Thonokkam*' - Sung by a group of girls playing a game the nature of which is not known.
- Hymn No. 16** '*Tiru-Ponnoosal*' - Sung by girls while playing on a swing.
- Hymn No. 17** '*Annai-Paththu*' - A Love-Lorn girl's complaint to her maid-companion.
- Hymn No. 18** '*Kuyil-Paththu*' - A love-lorn Heroine's complaint to the cuckoo about her separated Hero.
- Hymn No. 19** '*Tiru-Tasankam*' - The Heroine sings to a parrot about the ten splendours of her lord.

An outstanding work in this type of literature is Manikkavacakar's own treatise laying down a stereotyped model for the purpose of poetics in man-woman love, courtship and married life. It is a narrative epic composed in 44 four-footed verses. The missionary zeal in Manikkavacakar makes him to employ the technique of devoting two of the four lines of each and every one of the 400 verses to sing the Glories of Lord Sivan and the remaining two lines to some aspect of the model courtship and subsequent married life of a nameless couple referred to in general terms as 'Thalaivan' and 'Thalaivi' equivalent to "Hero" and "Heroine".

A formalized pattern for this genre of literature had already been set in more ancient times by the last Sankam Age treatise, the 'Kalaviyal' aka 'Iraiyana Akapporul'. What may appear to modern minds as a questionable feature in the stereotyped story unfolded by the 'Kalaviyal' and dealt with by Manikkavacakar in chapter 25 of his 'Tiru-Kovaiar' fairly elaborately in exuberant language is the episode of 'Parathaiyil-pirivu' meaning "courtesans - caused separation."

Both works prescribe some model circumstances which may occur in the course of an ideal married life that cause separation between the Hero and Heroine, separating to earn money, separating to serve in the king's army fighting a war, etc. In the same category is the episode of 'Parathaiyil-pirivu', that is, the Hero separating from the Heroine in pursuit of illicit sensual pleasure in the arms of harlots. This latter separation is the subject of much discussion by ancient as well as modern

commentators, some ridiculous, and some justifying the episode on the ground that it helps to enhance the pleasure in married life at home with the wedded Heroine!

Notwithstanding the niceties of poetics and pedagogy, there is no doubt that 'Parathaiyil-pirivu' in Sankam Tamil literature is clear evidence of the existence of a social evil in the community even in those ancient times. It shows that Tamil society was accustomed to look the other way at the prevalence of institutionalized prostitution which was patronized by the rich and the high classes. The ancient commentator of the 'Kalaviyal' says that the Tamil word 'Parathai' is derived from Sanskrit, possibly hinting that the institution itself was of Aryan origin that was introduced into Tamil society.

The 'Tiru-Kovaiar' is actually a work that is complementary to the 'Tiru-Vacakam'; they are not two separate independent works. From the 'Thiruvembavai' and the above 12 kindred Hymns of the Tiruvacakam down to the Tiru-Kovaiar our sage seems to lay special emphasis on the importance of one element in wordly life, namely, the exalted position of the women as an integral, inseparable, and equal part of the male in God's (Lord Sivan's) scheme of things. It is their shared and common characteristic of being constant Devotees of God (see post verse 9: "They alone shall be our husbands") that sustains the unity of the two parts in family life.

When, therefore, Manikkavacakar ventured on his life's mission upon being urged by the Brahmin Savant Guru at Tiru-Perunturai he had to contend with two powerful and

formidable forces which had supplanted Saivism and been the cause of the cultural decline of Tamil society in his time. On the one hand the alien religion of the Aryan conquerors had sent the Tamils' prehistoric ancestral religion of Saivism under an eclipse, and on other hand the newly evolved creed of Buddhism preaching a God-denying philosophy and advocating a life of renunciation and celibacy was corroding into the very vitals of Tamil Society and its family - oriented and married life based culture.

The Tiruvacakam and the Tirukkovaia were his two far more powelful and formidable weapons by which Manikkavacakar routed the corrupting alien forces and redeemed Saivism and Tamil Culture. By the former he he popularized the Glories of Lord Sivan as the only God of all the Universe with no beginning or end but existing eternally, and taught that your aim in life should be to strive and reach him and attain Salavation through his boundless Grace and Compassion by surrendering your heart and soul and all in absolute love and devotion to Him. By the latter he taught that the normal and natural married life with a loving wife in constant love and devotion of Lord Sivan in every thought and deed is a sure path to reach Him. You may falter and stumble in the path. Nonetheless, He will not fail you if your devotion and love and faith in Him is constant and unshakable.

This is the message that is condensed in the Thiruvembavai, perhaps born out of the personal experience of the historical Manikkavacakar.

Manikkavacakar is said to have composed the Tiruvembavai Hymn in 20 verses at Tiruvannamalai when he visited the Sivan Temple there in the course of his pilgrimage tour. He begins the Hymn, very aptly, with the very first words reiterating the fundamental tenet of Saivism about the true nature of God - that God (Sivan) has no beginning or end but exists eternally and that He is one blinding effulgent light. He illustrates it by referring to an ancient sacred Myth relating to Lord Sivan. The city of Tiruvannamalai is the location for the sacred Myth.

Once a dispute arose in the assembly of gods concerning Sivan's timelessness and limitlessness. Lord Sivan showed himself as the towering Annamalai Mountain. Brahma the god vested with the function of creation, in his arrogance threw out a challenge that he would reach the crest of the mountain and prove that it has an upper limit. Vishnu, the god vested with the task of sustaining and preserving what Brahma created, arrogantly undertook to reach the mountain's foot and prove that it has a lower limit. Brahma took the form of a swan and flew upwards towards the heavens. He flew and flew, higher and higher, past the region of the Moon, past the region on the Sun, and past all stars. But fly as he would past all the seven upperworlds he could not see the crest of the mountain even at the farthest distance in space as far as his eyes could reach. Brahma gave up his quest and turned back defeated. Vishnu took the form of a wild boar and burrowed through the ground in search of the mountain's foot. He burrowed and burrowed, deeper and deeper, and burrowed past even the netherworld and all the seven underworlds,

and yet could not reach his quest. So Vishnu the boar climbed back also defeated. Eventually Sivan, out of Grace and Compassion, showed Himself as all-pervading luminous light, at which Brahma and Vishnu shed their arrogance and acknowledged the supremacy of Lord Sivan.

It is possible that historically this story arose in the course of the early conflict between Saivism on the onehand and the Vedic religion which the newcomers were attempting to impose in India after the Aryan Conquest on the other.

There are good many reasons to believe that the idea that God ('Kadavul') is one blinding light and imperceptible power that pervades all the Universe first originated in the Nile Valley of Egypt when the Early Tamils were still inhabitants in the Valley. The idea appears to have pertinaciously clung to the Early Tamils and the Ancient Egyptians inspite of the passage of time and migrations. That it survived several millennia in time among the Ancient.

Ancient Egyptians is borne out by the Pharaoh Akhenaton instituting Sun-Disk worship as the exclusive official religion of all Egypt. It seems to have influenced the ancient Hebrews to lay down the law at the very beginning of their first book of the Torah (= Book of Genesis in the Old Testament Bible), "And God said, Let there be light; and there was light. And God saw the light, that it was good". It accompanied the Early Tamils when they migrated out of the Nile Valley, eventually to people the Indian sub-continent and the neighbouring Island of Ceylon.

What made the early tribes which inhabited the Nile Valley, including the Early Tamils, get the idea that the unseen and unknown God or 'Kadavul' is a blinding brilliant and all pervading light is a question that cannot be answered with any certainty. We can only surmise. They were a primitive people living in the Neolithic Age, that is in about 10,000 BC. Possibly they thought the occasional lightning and rumblings of thunder as God's or Kadavul's way of making the fact of his being known from time to time and that he is always watching. When they saw a streak of lightning they perhaps thought that they are getting a glimpse of God or Kadavul who is hidden behind the blue vault of the sky. Be that as it may, the idea became an entrenched fundamental belief about the truth and being of 'Kadavul' in the religion of the Early Tamils which developed as Saivism – at least in a historical sense.

Manikkavacakar composed the Tiruvembavai Hymn in the course of his efforts for the revival of Saivism after the Dark Age which had eclipsed it for 1500 years. It is only natural for him to remind the people and reassert the fundamental belief of Saivism which had come down as part of the heritage of the Tamil race - that there is a supreme 'Kadavul' Sivan, the source and ultimate refuge of all world and all beings, and that Sivan is 'arum perum sothy' meaning "rare and great Effulgent light". He does so in the very first opening line of the Hymn. But that is not something new to early Saivism. What is new are the two adjectives involving Time and Space. He says that God (Sivan) is 'aathiyum anthamum illaa arum preum sothy',

that is, "beginningless nad endless rare and great effulgent light." Nobody has said this before him. Obviously it is Manikkavacakar's own discovery arrived at as a result of his intellectual introspective search - and - inquiry ??????? in metaphysics that there never was a time when God had a beginning nor will there ever be a time when God will come to an end. Time and Space have no relevancy to God because they are not extraneous but immanent in God.

What is more, in Hymn 3 Manikkavacakar goes on to make statements about his other discoveries which might make Cosmologists and Astronomers of modern times envious. He says that the Cosmos is globular in perspective ('anda pakuthiyin undai perukkam'), about the enormity of its vastness ('Valapperum Kaadchi'). He refers to the immense rare and great Effulgent Light is not static but swirls and spirals clockwise so rapidly as if caught in a hurricane whirlwind ('Valiyil kodka peyarkum kuzhakan'). He asserts that it is this rare and great Effulgent Light which caused to come into existence the many things which comprise the Universe (Lines 19-28).

In modern times the newly developed discipline of human knowledge known as Science is so down-to-earth and practical, so rigorously demanding of proof in its approach to opinions and ideas, that it refuses to accept or believe anything unless it is able to see or touch it with its own eyes or hands. If such an exacting system were to endorse something, the possibility of the latter being true, or at least credible, is very strong.

That is why it is amazing to note that Science at the present day is seen to confirm what Manikkavacakar said nearly 2000 years ago. What Science says today about the phenomenon of the Universe, the skies, the stars, and the things which lie beyond the reach of its instruments is just what the ancient Tamil savant said. The manner and the esoteric language in which Science interprets the physical Universe may appear on the surface to be different from Manikkavacakar's interpretation from a spirictual perspective, but there can be little doubt that in substance what both say is the same thing.

Astronomers say that about some, 15,000 million years ago there occurred an enormous explosion of matter producing a huge fireball of light and throwing out clouds of gas which scattered and drifted in space. They call this primordial explosion the "Big Bang". They claim that the Universe came into existence out of this Big Bang explosion. In the course of millions of years the gaseous clouds thrown out and scattered by the Big Bang turned into galaxies. A galaxy is a giant group of stars in a spiral formation which spins clockwise. There are billions of galaxies, big and small, which are even today racing apart from each other and drifting in space, driven by the force of the initial Big Bang explosion.

Distance in space between stars or galaxies are so vast that they are measured and expressed in light years, that is, the distance light travels in a year is taken as a unit of linear measure and called "Light Year" (LY). Light travels at a speed of 300,000 Kilometers per second. On which

basis, incidentally, light from our Moon is said to take a little more than one second to reach us here on Earth, light from the Sun 8 minutes, light from the nearest star 4 years. On this reckoning a Light Year is said to be about 10 million million kilometers (= 10,000,000,000,000 km).

The Sun and the Solar System of nine planets circling round the Sun are inside and form a part of one of these billions of galaxies racing and drifting in space. It is a giant galaxy and is known as the "Milky way Galaxy". It is visible to our naked eye in a clear moonless night as a long and irregular ribbon patch of whitish film stretching across the starry vault of the night sky from horizon to horizon. It is a vast spiral of stars and dust which whirls clockwise at a tremendous speed and plunges into a "Well" at the centre. This centre of our Milky Way Galaxy is about 25,000 to 30,000 Light Years away from us in distance. The Milky Way Galaxy is a giant member in a group of some 30 galaxies forming a globular cluster whose diameter is about 4 or 5 million Light Years. Astronomers estimate that the Milky Way Galaxy is a collection of some 600 billion stars.

Our Sun is also a star in the Milky Way Galaxy. But it is so tiny among these 600 billion stars that it is like a dot located near the periphery of the spiral. A dot though it is, the Sun is 864,000 miles in diameter and is at a distance of 93,000,000 miles from our Earth. Because of this comparatively close proximity to us the Sun, unlike the other stars, appears like a huge fireball or a football of glowing luminosity depending on the atmospheric conditions.

If a dot-like Sun is of dimensions and distances such as these, is it humanly possible even to imagine the sizes and distances of the other stars in the Milky Way Galaxy? or of those in the 29 other Galaxies in the group? or of those in the billions of Galaxies out in space? Our minds simply boggle at the very thought of the "Immeasurability" and the "Incomprehensibility" of the Cosmos.

In 1992 Astronomers and Scientists investigated the centre or core of the Milky Way Galaxy with the aid of a sophisticated telescope stationed in space, known as the Hubble Space Telescope. They found the core to be pitch dark with nothing to be seen for a considerable extent in all directions. They call it a "Black Hole" and say that it is where quasars disappear after spiralling and plunging into a sort of "Well". A Black Hole is described as "a region whose gravitation has become so strong that anything approaching within a certain radius will no longer be able to escape, even a ray of light".

But what are quasars which disappear behind or are smothered by Black Holes? According to Armand Delsemme, Professor of Astrophysics, and author of the recent Cambridge University publication *Our Cosmic Origins*, "In the 2 or 3 billion years that followed the Big Bang, a spectacular phenomenon occurred in the core of a large number of galaxies; the central cluster became a beacon brighter than 1000 galaxies like ours (which now has a brightness equivalent to 100 billion suns). Suddenly the Universe was lit by millions of these objects, the

quasars. These beacons appeared and shone for some billions of years, but they seem to have almost disappeared at the present time, or at least they do not seem to stand out any more from the nuclei of 'active' galaxies." In other words, their light disappears because its rays are being smothered by the Black Holes, but it is nevertheless there. One cannot fail to see in these words an echo, or rather an elaboration, of Manikkavacakar's succinct references to the Cosmos: 'maa-per oozhiyum neekamum nilaiyum' = "Its enormously great periods of time and its disappearance and its reality of being".

In the ultimate analysis, therefore, what all this means is that modern research and investigation, by looking into the farthest depths of space as far as human eyes could reach with the aid of the most sophisticated equipments that man's ingenuity could devise, has led Science to come to the conclusion that it is in light, light, light, enormous expanses of spinning, whirling, globular clusters of light that the origin of the Universe and the evolution of the Cosmos must be sought. Is it not wondrously amazing that Manikkavacakar had already said it as early as at the beginning of the Chirstian Era?

There are signs that Science is beginning to waver and veer round to take the view that the claim of the theistic religions that there is a Supreme Almighty God may, afterall, be right. Professor Chirstian de Duve, Nobel Laureate, who wrote a Foreword to Armand Delsemme's book *Our Cosmic Origins*, asks:

"From the Big Bang to the human brain, the Universe has gone some 15 billion years of cosmic, physical, chemical and biological evolution..... How much of this extraordinary history is due to deterministic forces, how much to chance? Did it happen only once? Or does the cosmos contain many planets that have given rise to life, perhaps even to intelligent life? What is it about the cosmological constants that endows our Universe with its unique properties? Is only one such universe possible? Or are there many universes, of which ours happens to bear life and intelligence, and thus is knowable, because of a special combination of cosmological conditions? What triggered the Big Bang? Was it a creative act of God or randomly fluctuating nothingness?"

The Nobel Laureate knows that nothingness and fluctuation are per se contradictory of each other, but yet the rational scientist in him does not want to bring in God. As if anticipating that some day doubts and sceptical questions may arise among future thinkers like professor Duve – and intending to lay them to rest for all time Manikkavacar seems to have composed the Tiruvacakam Hymns, particularly Tiruvembavai (Hymn 7), Tiru-Andapakuthy (Hymn 3), Sivapuramam (Hymn 1). The Sage was a firm believer in the utilitarian and practical aspect of the purpose of Saivism as a religion and of the futility of intellectual exercises for the masses of the people.

So we see Manikkavacakar making emphatic pronouncements in the Hymns which, today, have the appearance of being tantamount to replies to Professor Duve's questions as if he is addressing the Professor and telling him. "Your Big Bang is only a theory. Why do you say that there was an enormous explosion and a burst of light pervading space all of a sudden only 15 billion years ago? Do you have any evidence that it was not there before? The all pervading light has been there always, nor will it ever cease to be there (Hymn 7, Line 1). This Light is God. Believe me, I have seen it with mine own eyes (Hymn 3, line 58). This light is not static but always in motion, spinning and whirling (Hymn 3, Line 12). You speak about life and intelligence. Take it from me, life is coeval with God. I myself have been born into and lived through innumerable lives in innumerable forms, but always yearning to be with God (Hymn 1, Lines 26-32). These are the ways of God, as Jesus of Nazareth once said to His disciples."

Early Saivism did not have any elaborate philosophy or theology as we understand them today other than a simple elementary belief in the existence of an Almighty God, designated in the beginning as 'Kadavul' and later named 'Sivan', and in the reality of 'Soul' ('Soul' is the theologian's word for the Scientist's 'Life') that goes through a cycle of births deaths and rebirths untill emanipated from the cycle by the Grace of God. In the language of philosophy it is called 'Dvaitam' meaning 'Dualism' because it is founded on a belief in two separate principles: God and Soul. It rests on absolute unquestioning faith that there

is a God without any need for abstract intellectual argumentation, nor does it call for any proof. Its inculcation to people is honestly and sincerely to feel genuine bone-melting love and devotion toward God in an attitude of abject surrender. Its practice consists of ritual temple worship.

Today, of course, Saivism has a well-reasoned Tamil philosophical system known as the Saiva Siddhanta Philosophy propounded by the sage Mei-Kanda Thevar of about AD 12th century, and further developed in the 13th and early 14th centuries by the erudite Scholar Sages Arul-Nanthi Sivachariar, Uma-Pathi Sivachariar, and others. The word Siddhanta is Sanskrit and means "Final and conclusive". So are all the philosophical terms Sanskrit which are used in the discussion of the Tamil system of Saiva Siddhanta Philosophy. Perhaps it has something to do with the historical fact that the Tamil System arose chiefly in order to refute Sankaracharya's Non-Dualism or Advaita Vedanta Philosophy based on the four Aryan Vedas and their respective Upanishads and his Doctrine of Maya which holds that the Universe is but an illusion.

To a Superficial student Manikkavacakar may appear to be contradicting himself when he describes Sivan in one Hymn (Hymn 3 line 12) in human form as a young man of divine beauty spinning and whirling on one foot while in another (Hymn 7 line 1) he says that Sivan is the Beginningless and endless rare and great effulgent light, implying that he is without form. But it is Manikkavacakar who first conceived the idea of visualizing Sivan in physical

form to serve as a helpful expedient in his efforts for the revival of Saivism. He may have been influenced by the fact that Saivism's Dark Age of 1500 years had made the people totally ignorant of Sivan. On the other hand he found them accustomed and attached to the images or statuaries of the gods or founders of the creeds which had supplanted Saivism. He therefore pictures Sivan in the form of a young man of divine beauty performing a dance of spinning and whirling on one foot in the ancient city of Tillai with the other gracefully raised for balance --- "Tillai moothoor aadiya tiruvadi", Hymn 2 ling 1.

Tillai is the ancient name for the modern city of Chithamparam in South India famed for its Nataraja Temple and Tiruvembavai festivities. The Nataraja Temple at Chithamparam is famous not only because of its association with Manikkavacakar in history but also because it houses one of Saivism's most famous and highly treasured object in Sivan worship – the original first Image of Dancing Sivan.

A nameless and unsung but divinely inspired sculptor of medieval times, probably urged by Manikkavacakar's Hymns and particularly taking a cue from the Tiru-Andapakuthy picture of the "Valiyil Kodha peyarkum kuzhakan", had cast this icon in 'aimpon', an alloy of gold-silver-copper-iron-lead. It is not known when or how, but the Nataraja Temple at Chithamparam is in possession of the icon for hundreds of years, possibly for more than a thousand, and has protected and preserved it as its priceless treasure. It has been the object of very high

praise and admiration from Western and foreign connoisseurs of art and sculpture. Dr. Ananda Kentish Coomaraswamy, Keeper of Indian Art at the Boston Museum of Fine Arts in America about 1917, called it the "Cosmic Dance of Siva" and wrote rapturously about it.

"Cosmic Dance of Sivan" does look like an English rendering of Manikkavacakar's own words "Tillai moothoor aadiya tiru-adi" with which he opens Hymn 2 on the Glory of Sivan, and would certainly be a graphic title for the sculpture. The picture of a hand-drawn reproduction of the sculpture adorns this book as frontispiece. A close scrutiny of it will show how masterfully and poetically our nameless sculptor has combined Manikkavacakar's exposition of the nature of Sivan in Saivism and Science's corroboration as discussed above.

The setup as a whole makes us picture the divine dancing as being performed in the wide Cosmic void as arena. The right leg bent at the knee and with the foot firmly planted below, the left leg raised and stretched out, the pose of the left foot, hands gracefully and demurely stretched out - all vividly bring out the left-to-right clockwise spinning and whirling of the beginningless and endless rare and great effulgent light formalized as the "Kodka peyarkum kuzhakan" (Sivan); in Science they would be the Big Bang, the primordial explosion, which threw out and scattered clouds of gas in all directions and galaxy spinning and spiralling into disappearance. The flying locks of hair and the outstretched hands are eloquent of the breakneck speed of the spin - of the 'Kuzhakan' in

Saivism and of the galaxy in Science. The little hand-drum in one of the right hands and the lump of fire in one of the left hands proclaim that Sivan in the one and Big Bang in the other are the source of Sound and Light, two of the indispensable elements for universal life. The ornamented ring surrounding the dancing figure, known as 'tiruvasi' in Tamil iconography, is the halo of divine irradiation emitted by the dancing Sivan (cf: in Christian art, the halo surrounds only the head). In Science, the basic inner ring of the 'Tiruvasi' would represent the ring of gaseous clouds thrown out by the Big Bang explosion, and the innumerable fiery knobs sprouting from the ring would represent the gaseous clouds scattered and turned into billions of galaxies which are racing away and apart from each other.

As if to broadcast Manikkavacakar's message that there is only one Being that is so Almighty as to perform a powerful dance in the Cosmic Void, our divinely inspired sculptor has taken care to incorporate in his work some symbols which go with Sivan alone: the attire of 'Kovanam' loincloth, the snake necklace, the dwarf demon Muyalakan, the celestial River Ganges and the Crescent Moon in the locks of hair on the head. These are symbols which serve as reminders of some of the stories in the Sacred Mythology which celebrate Sivan's Deeds of Glory.

The Tiger-skin Loincloth:

Once upon a time the Aryan Rishis of the Tarukavanam (Pine Forest) decided to destroy Sivan. So they performed a Yagjnam (Sacrificial Fire) as prescribed by the

Vedas and raised a ferocious tiger from the Fire-Pits. They commanded the tiger to go and destroy Sivan. Sivan tore the tiger with His finger nail and clad Himself with its skin as 'Kovanam' meaning "Loincloth". The sculpture shows it.

The Snake Necklace:

The Rishis performed another Yagjnam and raised a venomous snake from the Fire-Pits. They sent it against Sivan with a like command. Sivan seized the snake and wound it around His neck as a necklace or shawl. The snake can be seen circling the neck in the sculpture.

The dwarf Muyalakan:

In anger at being thwarted at every turn the Rishis of the Taruka-Vanam now performed another yagjnam of greater efficacy. A brawny and murderous looking dwarf demon called Muyalakan emerged from the Fire-Pits. They commanded it as before and sent it against Sivan. Sivan crushed it with the little finger of His foot. It is this Muyalakan that lies under the feet in the sculpture.

The celestial River Ganges:

Once upon a time there lived a king of the Solar dynasty named Sagara. He had 60,000 sons. He developed an ambition to earn the status of Indra and become the ruler of the gods of Heaven by successfully performing the prescribed 100 Asvamedha Yagjnas. After completing 99, and while the hundredth was in the process

of being performed, the incumbent Indra stole the sacrificial horse and hid it in the Patala Lokam or Netherworld. King Sagara ordered his sons to scour the world and fetch the horse. The sons diligently searched everywhere, and not finding the horse anywhere in this world they dug the Ocean and reached the netherworld where they found Kapila Rishi seated in deep meditation. They rashly accused the Rishi of stealing their horse and demanded to know where he is keeping it hidden. The enraged Kapila Rishi, by invoking the power of merits he had accumulated by austere penance, instantly burnt them all to ashes.

There in the netherworld the ashes of the 60,000 sons of Sagara lay for ages until king Bhagiratha, a great-grandson of Sagara, ventured to bathe the ashes with Ganges water and enable the souls of his ancestors attain Moksha. So he performed an austere penance for years supplicating the Celestial River Ganges to come down to the earth and thence to the nether world and bathe and purify the ashes of his ancestors. Pleased with Bhagiratha's austerities the Celestial River began to descend with tremendous velocity. Seeing that if it hits the Earth at such speed the Earth and all living things would be wiped out, the ever benign and merciful Sivan received the Celestial River Ganges in the matted tuft of His head-hair, and in His Grace ordered that the Ganges flow mildly through the Earth and thence to the netherworld. So the sculpture of the dancing Sivan bears in its tuft of hair the head of the River Ganges formalized as a woman.

The Crescent Moon:

Dhaksha is the chief of the 10 Prajapatis, all sons of Brahma, who were the first to be created. He had many daughters, among whom are the 27 Nakshatras or asterisms. He gave all these 27 daughters from Asvini to Revathy in marriage to the Moon (Chandran). Though all the 27 were his wives the Moon was specially fond of the fourth, Rohini, and always lived with her as his favourite wife. Incidentally Rohini, the star, is prominently visible to the naked eye in the night sky. Astronomers call it "Aldebaran". It is in the constellation of Taurus which consists of five stars in the shape of a V lying on its side. It is the brightest star in the group and always follows Karthikai, that is, Pleiades to astronomers. In moonlit nights Rohini, that is Aldebaran, can always be seen in close proximity to the Moon and between the Pleiades and the Moon. Dhaksha came to know about the plight of his daughters, other than Rohini, and in anger pronounced a curse that the Moon do waste away till utter extinction. When the Moon saw his 15 'Kalaikal', which are his "Magnitudes of brightness", wasted away day by day in 15 days he sought refuge at the Lotus Feet of Sivan and begged to be protected from destruction. The evermerciful Sivan took pity and gave the Moon asylum on His head to remain there for ever as a Crescent Moon with only a single 'Kala' adorning His tuft of hair as a wreath. It is very prominently noticeable in the sculpture of Sivan's Cosmic Dance.

Historically most of the stories such as the above are probably the product of a period of conflict between Saivism, the religion that was in situ at the time the Aryans entered into the Indus Valley in India, on the one hand and the Vedic religion with its Ukaraian gods on the other. Saivism was trying to assert the supremacy of Sivan while the Aryan conquerors were making efforts to introduce their Ukrainian gods in an attempt to supplant Sivan.

This then is the historical background situation which saw the rise of the Tiruvacakam Hymns by Manikkavacakar Adikal in his campaign for the revival and restoration of the long forgotten ancient religion of Saivism. It is not necessary here to repeat that in his day Saivism did not see the need for any elaborate system of philosophy or theology, and so the Tiruvacakam Hymns, including the Tiruvembavai, do not pretend to expound any esoteric philosophy. It is therefore amusing to see at the present day some pedantic and pretentious pundits, who seem to be indoctrinated with Aryanism, attributing some ridiculous and hidden mystic meanings and interpretations to the Tiruvembavai. There is nothing in the Hymn to warrant that Manikkavacakar ever meant any such nonsense.

The Tiruvembavai is a simple, homely, and seasonal hymnal song which invokes the scenes of the winter months as a motif for singing the Glories of Sivan. its simple message is that nothing in life is more beneficial or meritorious than absolutely selfless devotion to Sivan.

உ
சிவமயம்

மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

திருவெம்பாவை

TIRUVEMBAVAI

A Hymn to Sivan by Manikkavacakar Swamy

பாசுரம் 1

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்

சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாஸ்தடங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்

மாதேவன் வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்
வீதிவாய் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்ம்மறந்து

போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டிங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தா ளென்னேயென்னே

ஈதே யெந்தோழி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

1

கருத்துரை:

எங்கே தொடங்குகிறது எங்கே முடிகிறது என்று கூறமுடியாத
படி தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாத அளப்பரிய பேரொளியை
நாங்கள் போற்றிப் பாடிக்கொண்டு நிற்க, மடப்பமுடைய வாள்
போன்ற விழிகளையுடைய ஏ பெண்ணே, அதை கேட்டுங்கூட
இன்னமும் உறங்குகிறாயோ? உன் காதுகள் என்ன செவிடா?
மகாதேவருடைய சிலம்பணிந்த திருவடிகளை போற்றிப் பாடும்

பாட்டின் ஒலியானது வீதிகளிலே போய் கேட்ட மாத்திரத்திலே (அதை கேட்ட சிவனடியாள் ஒருத்தி) தன் வயமிழந்து விம்மி விம்மி அழுது மலர் தூவிய படுக்கையின் மேலிருந்து விழுந்து உணர்ச்சியற்றவளாக செயலற்று கிடந்தாள். ஆகா, எப்படிச் சொல்வது! எப்படிச் சொல்வது! எம் தோழீ, பேரொளியாகிய இறைவன் பால் வைத்த காதலானது இப்படியான தன்மையானது காண். எல்லோரும் ஒன்றாக (அவன் புகழை) பாடுவோம், பாவையரே.

குறிப்பு:

மாணிக்கவாசகர் அடிகள் திருவெம்பாவை பாட தொடங்கும் பொழுது எடுத்த எடுப்பிலேயே “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதி” என்று இறைவனை சிறப்பிக்கிறார். அப்படி இரத்தினச் சுருக்கமாக கூறியிருக்கும் கூற்றிலே அடங்கியுள்ள பொருள் முழுவதையும் முற்று முழுசாக புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், சைவசமயமானது மிகப் பழைய ஆதிகாலத்திலே தோற்றம் எடுத்து வளர்ச்சி பெற்ற வரலாற்றை ஒரு பக்கத்திலும் இந்தக் காலத்திலே விஞ்ஞானிகள் தொலைநோக்கி முதலான நவீன கருவிகள் மூலம் அண்ட கோளத்தை ஊடுருவி கண்ணினால் பார்த்து கூறுவனவற்றை மறுபக்கத்திலும் வைத்து ஒப்புநோக்கி பார்க்க வேண்டும். சைவ சமயம் அளவிட முடியாத வகையில் மிக்க பழமையானது. உலகத்திலே இன்றைக்கு நிலவும் சமயங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் அதிமிகப் பழமையானது என்ற அந்தஸ்தை வகிப்பது சைவ சமயம் ஒன்றே என்று மேற்கு உலக அறிஞரான சேர் ஜோன் மார்ஷல் (Sir John Marshall) என்ற ஆங்கிலேய ஆராய்ச்சியாளர் எழுதி வைத்துவிட்டு போகும் அளவுக்கு தொன்மை வாய்ந்தது.

ஆதி தமிழர் ஆபிரிக்காவின் எகிப்து நாட்டிலே தோன்றி பிற பூர்வீக மக்கள் கூட்டங்களோடு சேர்ந்து நைல் நதிப்

பள்ளத்தாக்கிலே வாழ்ந்த காலத்தில் தங்கள் வாழ்க்கை, சூரியன் சந்திரன் எழுவதும் மறைவதும், வானத்திலே நட்சத்திரங்கள் மின்னுவதும் காணாமல் போவதும், புயல் காற்று இடிமுழக்கம் மின்னல் மழை ஆகியவற்றை அனுப்பிக் கொண்டிருப்பதும், இவற்றையெல்லாம் ஏதோ ஒரு சக்தி தான் நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறது என்று நம்பினார்கள். அது என்ன என்று விளங்கிக் கொள்ளும் பரிபக்குவம் அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. அவர்கள் கற்காலத்தில் வாழ்ந்த ஆதி மனிதர். அவர்களுடைய புத்திக்கு அப்பால் பட்டது, அதாவது அவர்களுடைய உள்ளை கடந்தது. எனவே தங்களுக்கு உள்ளே இருக்கும் புத்திக்கு எட்டாத, அதாவது நினைக்கும் உறுப்பை கடந்த, தமக்கு புரியாத, அந்த சக்தியை கட + வுள் - “கடவுள்” என்று குறிப்பிட தொடங்கினார்கள்.

கடவுள் பொல்லாதது என்று அதற்கு பயந்தார்கள். கடவுளுக்கு பூசனைகள் பிரார்த்தனைகள் பலியிடுதல் முதலான வழிபாடுகள் செய்து கடவுளை திருப்தி செய்து சமாதானப் படுத்தினால் தமக்கு தீங்குகள் ஏதாவது நேரிடாமல் இருக்கும் என்று நினைத்தார்கள். இவற்றை செய்வதற்கு கடவுளுடைய உருவம் வேண்டுமே, ஆனால் அவர்கள் கடவுளை கண்ட தில்லை, கடவுளுடைய உருவம் எப்படி இருக்குமென்று கற்பனைகூட செய்ய முடியவில்லை. எனவே, அந்த ஆதி தமிழர் கருங்கல் துண்டம் ஒன்றை வெட்டி கொத்தி கரடுமுரடான குறுந் தூண் வடிவத்திலே செதுக்கி எடுத்து, அதை நிலத்திலே நிறுத்தினார்கள். அந்த சிறிய குறுங் கல் துணை கடவுள் என்று பாவனை செய்து, அதற்கு நெய் தடவி, நைல் நதி நீரினால் குளிப்பாட்டி, காட்டுப் பூக்களினாலும் இலை குழைகளினாலும் அலங்கரித்து, அதற்கு முன்னால் கல் ஒன்றின்மேல் ஆடு அறுத்து பலி கொடுத்து, சோறு மலை போல குவித்து மடை பரவி, கடவுளை வேண்டி வழிபட்டார்கள். காடுகளிலே திரிந்து வாழ்க்கை நடத்தும் மக்கள் எல்லோரும் இந்த கடவுள்

வழிபாட்டுக்காக ஓரிடத்திலே கூடி இருந்தார்கள். கல் தூணை குளிபாட்டிய நீரை கையில் ஏந்தி பருகியும் பலி கொடுத்து மடை பரவிய திண்பண்டங்களை பகிர்ந்து உண்டும் கடவுளுக்கு இருந்த பயம் குறைந்து மன நிம்மதியோடு மீண்டும் காடுகளுக்கு கலைந்து போனார்கள். கலைந்து போவதற்கு முன், கல் தூணை சுற்றி கற்களை அடுக்கி, அதற்கு நடுவிலே உயரமான கம்பம் ஒன்றை நட்டு அதன் உச்சியிலே துணித் துண்டை கொடியாக கட்டிவிட்டு கலைந்தார்கள். மீண்டும் வழிபாட்டிற்கு ஒன்று கூடுவதற்காக அது அடையாளமாக பயன்பட்டது.

இப்படியாக எகிப்து நாட்டின் நைல் நதி பள்ளத்தாக்கிலே தோன்றியது தான் கல் தூண் வழிபாடும் அதை சூழ்ந்த கடவுள் பூசனைகளைக் கொண்ட சமயமும், இது நிகழ்ந்த காலத்தை Neolithic Age “புதிய கற்காலம்” என்று சரித்திராசிரியர்கள் கூறுவார்கள், அதாவது மனித நாகரிகம் உதயமான கி.மு. 10,000 பத்தாயிரத்தை அண்டிய காலப் பகுதியாகும். இந்த கல்தூண் வழிபாடே நாளடைவில் கடவுளுடைய தன்மை சிறப்புக்கள் கடவுளுக்கு தனிப்பட்ட பெயர் உருவம் முதலானவை பற்றிய சமயக் கதைகள் எழுந்து பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று பிற்காலத்திலே “சைவ சமயம்” என்று வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ஆதி தமிழர்கள் எகிப்து நாட்டை விட்டு வெளியேறி நாடுகள் மாறிய பொழுது இந்த கல்தூண் வழிபாடானது அவர்களுடன் கூடச் சென்று மேற்கு ஆசியா ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றிலே பின்பற்றப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதற்கு விவிலியம் பழைய ஏற்பாட்டுப் புத்தகங்களும் (Old Testament Books of the Holy Bible) அகழ்வாராய்ச்சி கிண்டி எடுத்த புராதன சின்னங்களும் (archaeological finds) சான்று பகர்வதை காணலாம். புராதன பலஸ்தீனத்தில் அராட் Arad என்ற இடத்திலே (இக்காலத்தில் இஸ்ரேல் நாட்டில் உள்ளது) கல்தூண் வழிபாட்டுக்கு பயன்படுத்திய கோயில் ஒன்றின் “மூலஸ்தானம்”, அதில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்த குறுங் கல்தூண், ஆகியவை அகழ்வாராய்ச்சியினரால்

கிண்டி வெளிப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இங்கிலாந்தின் தெற்கு பகுதியிலே சால்ஸ்பெரி மேட்டில் (Salisbury Plain) புராதன சின்னமாக அரசினால் பாதுகாக்கப் பட்டுவரும் STONEHENGE என்ற கற்பாறை தொகுதியும் இங்கிலாந்தின் ஆதிவாசிகள் கல்தூண் வழிபாடு நடத்திய கட்டிடத்தின் எச்சம் என்று கொள்வதற்கு காரணங்கள் பல உள்ளன. அந்த ஸ்றோன்ஹெஞ்சுக் கற்பாறைத் தொகுதியானது இங்கிலாந்துக்கு பதிலாக தென்னிந்தியாவிலே அல்லது வடகிழக்கு இலங்கையிலே இருக்குமே யானால் புராதன சிவன் கோயில் ஒன்றின் இடிமானம் என்று தயங்காமல் கூறிவிடலாம். கொடி மரக் கல், பலிபீடக் கல், கருவறையின் பீடக் கல், மண்டபத் தூண்கள், முதலான கோவில் உறுப்புக்கள் அனைத்தும் அப்படியாக அமைந்துள்ளன.

இந்தியாவின் வடமேற்கில் சிந்து நதி பள்ளத்தாக்கின் முதலாவது வாசிகளாக அரட்டாவிலிருந்து சென்று குடியேறிய ஆதி தமிழரோடும் கல்தூண் வழிபாடு உடன் சென்றுள்ளது என்பதற்கு அங்கே அகழ்வாராய்ச்சியாளர் கிண்டி எடுத்த குறுங் கல்தூண்கள் சான்று பகர்கின்றன. கி.மு. 1500 அளவிலே ஆரியர் என்ற முரட்டுக் காட்டுமிறாண்டி கூட்டம் ஒன்று சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கு பிரதேசத்தினுள் புகுந்து அக்காலத்தில் அங்கே நிலவிய தமிழர் நாகரிகம், நகரங்கள், கோயில்கள், கோட்டைகள், காவல் அரண்கள் முதலானவற்றை எல்லாம் இடித்து அழித்து சூறையாடி தரைமட்டமாக்கினார்கள். அன்று தொடக்கம், அதாவது 3500 ஆண்டு காலமாக, மண் மூடி நிலத்தின் கீழ் புதைந்து கிடந்திருக்கின்றன இந்த குறும் கல்தூண்கள். இவை முற்காலத்திலே போன்று கரடுமுரடான கல் துண்டங்களாக இல்லாமல், நன்றாக செதுக்கி செப்பனிட்டு மெருகிடப்பட்ட உருண்டையான கட்டைத் தூண்களாக காணப்படுகின்றன. இவற்றைத்தான் சிந்து நதி தமிழர் பொது மன்றங்களிலும் கோயில்களிலும் நிறுத்தி வைத்து கடவுளுக்கு செய்யும் பூசனைகள் முதலியன செய்து வழிபட்டு வந்திருக்கிறார்கள். புதிதாக வந்து குடியேறிய ஆரியர்

இந்த உருண்டையான கட்டைத் தூண்களை கல்லிலே செய்த ஆண்குறி என்று நினைத்து, அதை கும்பிட்டு வழிபடுகிறவர்களை எள்ளி நகையாடி பரிகாசம் செதிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஆரியருடைய முதல் இலக்கியமாகிய மிகப் பழைய இருக்கு வேதம் தாம் கைப்பற்றிய பிரதேசத்தின் பூர்வீக மக்களை “சிஷ்ண தேவாஹ்” (Sishna Devah), அதாவது “ஆண்குறித் தெய்வ வழிபாட்டாளர்” என்று இழிவுபடுத்தும் சமஸ்கிருத சொல்லினால் குறிப்பிடுகிறது.

சிந்து நதித் தமிழரே தாம் வழிபடும் அந்த சிறிய கல்தூணை குறிப்பிடுவதற்கு என்ன சொல்லை உபயோகித்தார்கள் என்று அறிய வழியில்லை. ஆனால் சிந்துவெளி நாகரிகம் அழிந்தொழிந்து போனபின் ஏறக்குறைய 500 ஆண்டுகளுக்கு பின் வாழ்ந்த தொல்காப்பியர் காலத்தில் அந்த சிறிய கல்தூண் “கந்தழி” என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியருக்கு 1300 ஆண்டுகளுக்கு பின் வாழ்ந்த திருநாவுக்கரசு நாயனார் காலத்திலே அது “நடுதறி” என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. பரிகாசம் செய்த காலம் மாறி ஆரியர்களே சைவசமயக் கோட்பாடுகள் கடவுள் வழிபாட்டு முறைகள் முதலானவற்றை ஏற்று தமது ஆரிய வேதசமயத்தை வளர்த்த காலத்தில் அது “லிங்கம்” என்று வழங்கப்பட்டது. செம்மை செய்யப்பட்ட சமஸ்கிருத மொழியிலே “லிங்கம்” என்பது ஆண்குறிக்கு உபயோகிக்கும் சொல்லாகும். சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ளனவற்றுக்கு முதல் மதிப்பு கொடுக்கும் வழக்கமுடைய ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் இதையே மொழிபெயர்த்து சமஸ்கிருத லிங்கத்திற்கு இணையான லத்தீன் மொழிக்கு உரிய “Phallus” என்ற சொல்லை உபயோகிக்கிறார்கள். இருக்கு வேதம் எழுதப்பட்டுள்ள பழைய சமஸ்கிருத மொழியிலே “சிஷ்ண” (ஆண்குறி) என்று தமிழருடைய கல்தூணை கூறியமை ஆரிய - ஐரோப்பிய இனங்களை நிரந்தரமாகவே பற்றி பிடித்துக்கொண்டு விட்டது என்பதை அவர்களுடைய இந்த சொல்வழக்கே காட்டுகிறது.

ஆதி தமிழர் ஆதியிலே கடவுளுக்கு பதிலாக அதன் சின்னம் என்று பாவனை செய்த சிறிய கல்தூண் ஒன்றுக்கு ஆரியருடைய இருக்கு வேதம் விஷமத்தனமாகவோ விளையாட்டாகவோ கொடுத்த ஒரு பட்டப்பெயர்தான் அந்த கல்தூணை பற்றியும் அதை நிறுத்தி வைத்திருக்கும் கல் பீடம் பற்றியும் பிற்காலத்திலே உண்டாக்கப்பட்ட நகைப்புக்குரியனவும் வெறுக்கத்தக்கனவுமான எத்தனையோ ஆபாசமான திருப்பங்கள் கட்டுக்கதைகள் மந்திரங்கள் விபரீத விளைவுகள் என்பனவற்றுக்கெல்லாம் மூலகாரணமாக உள்ளது என்பதையும், தமிழரையே அவை எல்லாவற்றையும் ஏற்று பின்பற்ற செய்திருக்கும் பரிதாபத்தையும் விபரிக்க புகுந்தால் ஒரு முழு புத்தகமே தேவைப்படும். அதை இங்கே தவிர்ப்பது நன்று.

ஆயினும் ஒன்றை இங்கே சொல்ல வேண்டும். ஏனென்றால் ஆரியர் உக்ரேன் (Ukraine) பிரதேசத்திலிருந்து கொண்டு வந்த வேத சமயத்திற்கும் இந்தியாவின் பூர்வீக சமயமான சைவ சமயத்திற்கும் இடையிலே முற்காலத்தில் நடைபெற்ற சமயப் போருக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாக அது உள்ளது. தமிழர் குறும் கல்தூணை வைத்து கும்பிடுவது பற்றி இருக்கு வேதம் “சிஷ்ணதேவா” என்று கூறியதற்கு பிற்காலத்து ஆரியர் சிறு திருப்பத்தை கொடுத்து நல்ல சுவையான கதை ஒன்றை கட்டி வைத்திருக்கிறார்கள்.

முன் ஒரு காலத்திலே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழிலையும் புரியும் பிரம்மா விஷ்ணு சிவன் என்ற மூவரிலே எந்த கடவுள் பிராமணர்களுடைய முதல் வணக்கம் பெறுவதற்கு தகுதி உடையவர் என்பது பற்றி, பிரஜாபதிகள் என்ற மக்கள் தலைவர் பதின்மர் விவாதித்த பொழுது அவர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டாயினவாம். மூன்று கடவுள் களுடைய குணங்களையும் அறிந்து தீர்ப்பு கூறும்படி தங்களில் ஒருவரான பிருகு முனிவரை பணித்தனராம். முனிவர் முதலிலே

பிரம்மலோகம் சென்றார். அங்கே அவருக்கு தக்க மரியாதை கொடுத்து பிரம்மா வரவேற்கவில்லை. எக்காலத்தி லாவது எவரும் உன்னை வணங்கி வழிபாடு செய்ய மாட்டார்கள் என்று பிரம்மாவை சபித்து விட்டு, அங்கிருந்து புறப்பட்டு கைலாயம் சென்றார். அங்கே சிவன் உமையோடு இருந்தபடியால் முனிவர் உள்ளே செல்ல முடியாது என்று நந்திதேவர் தடுத்து விட்டார். இதனால் கோபங் கொண்ட பிருகு முனிவர் சிவன் எப்பொழுதும் ஆண்குறி ஆகிய லிங்கவடிவிலேயே இருக்கட்டும் என்று சாபம் கொடுத்து விட்டு, அப்படியே கோபம் தணி யாமலேயே வைகுண்டம் சென்றார். அங்கே மகாவிஷ்ணு ஆழ்ந்த நித்திரை யில் இருந்தார். முனிவர் தன் காலினாலே விஷ்ணுவின் மார்பிலே ஓர் உதை கொடுத்தார். உடனே திடுக்குற்று எழுந்த விஷ்ணு புன்முறுவலுடன் கால் நோகுமே என்று கூறி உதைத்த காலை தடவி விட்டார். ஆனந்த பரவசம் கொண்ட பிருகு முனிவர் விஷ்ணு அன்றோ பிராமணர் வணங்குவதற்கு உண்மையான தகுதி உடைய கடவுள் என்று தீர்ப்பு கூறினாராம். இதனால்தான் சிவன் லிங்கமாக இருக்கிறாராம்.

நைல் நதி பள்ளத்தாக்கில் வாழ்ந்த தமிழ் பழங்குடி மக்கள் உலகத்தை ஆட்டுவிக்கும் தமக்கு புரியாத சக்தியை “கடவுள்” என்று குறிப்பிட்டு வழங்கிய காலத்தில் அதற்கு தனிப்பட்ட பெயர் இடவில்லை. கடவுளுக்கு “சிவன்” என்று பெயர் வைத்து வழங்குவது அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு பின் இந்திய உபகண்டத்தில் குடியேறி வாழ்க்கை நடத்திய காலத் திலே எழுந்த வழக்கமாகும். ஆனால் நைல் நதி வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலத்திலோ அல்லது புராதன சுமேரிய வாழ்க்கைக் காலத்திலோ கடவுளுக்கு “அன்” என்று பெயரிட்டு வழங்கி யிருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. தமிழ் பழங்குடி மக்களோடு கூட வாழ்ந்து சரித்திரத்திலிருந்து மறைந்து போன இனமாகிய புராதன சுமேரியர்களும் கடவுளுக்கு “அன்” என்று பெயரிட்டு வழங்கியிருக்கிறார்கள். வள்ளுவன் கூட, எழுத்துக்கள் எல்லாம்

அகரத்தை முதலாவதாக கொண்டிருப்பது போல ஆதி என்று பகர் கின்ற அன் என்ற கடவுளை முதலாவதாக உலகு கொண்டுள்ளது, என்ற பொருள்பட “அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகரன் முதற்றே உலகு” என்று கடவுள் வாழ்த்து பாடியிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. முற்காலத்திலே திண்ணைப் பள்ளி வைத்திருந்த வள்ளுவன் என்ற பெயர் கொண்ட ஆசிரியன் ஒருவன் உழவோர்களையும் வணிகர்களையும் கொண்ட தனது காலத்து சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டியாக இயற்றிய ஒரு சிறு கைச்சுவடிக்கு இந்த குறட்பா கடவுள் வாழ்த்தாக இருந்திருக்க வேண்டும். அந்த சிறு கைச்சுவடியே காலத்துக்கு காலம் கலப்படங்கள் பிற்சேர்க்கைகள் திரிபுகள் ஆதியன சேர்ந்து விரிவடைந்ததே இப்பொழுது திருக்குறள் என்று வழங்கும் நூல் என்பதற்கு அகச்சான்றுகள் பல உள்ளன. யாரோ பிற்காலத்து புலவன் ஒருவன் பகர்+அன் சேர்ந்து பகரன் என்று இருந்ததில் உள்ள ரகரத்தை வகரமாக திரிப்புடுத்தி சற்றும் பொருத்தமில்லாத “பகவன்” என்று மாற்றி தன் கைவரிசையை காட்டியுள்ளான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. கி.மு. 14ம் நூற்றாண்டு எகிப்திய மன்னன் அகினாதன், தமிழ் சேரநாட்டு மன்னன் குதியன் சேரலாதன், என்ற பெயர்களும் இந்த “அன்” என்ற கடவுள் பெயரை கொண்டனவே.

குறுங் கல்தூண் ஒன்றை கடவுள் சின்னமாக பாவனை செய்த மக்கள் மத்தியிலே கலாச்சாரம் வளர்ந்த பொழுது கடவுளுக்கு சிவலை நிறமுடைய மனித உருவம் கொடுத்து வழிபடத் தொடங்கினார்கள். கடவுளுக்கு வழங்கிய “அன்” என்ற பெயருக்கு முன் சிவப்பு என்று பொருள் கொடுக்கும் ‘சிவ்’ உருபை அடைமொழியாக வைத்து சிவ் + அன், “சிவன்” என்று பெயரிட்டார்கள். இவ்வாறே எல்லாம் வல்ல, முழுமுதற் கடவுளாகிய இறைவனுக்கு சைவ சமயத்திலே “சிவன்” என்ற பெயர் வழக்கத்தில் வந்தது. இது ஆதி தமிழர் இந்திய உப கண்டத்திலே குடியேறிய காலத்திலே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாகும்.

பிற இடங்களிலே கடவுளுக்கு “சிவன்” என்ற பெயர் வழங்கியதற்கு எங்கேயாயினும் அறிகுறிகள் காணப்படவில்லை.

தமக்கு புரியாத சக்தி, அதாவது கடவுள், எத்தன்மை பட்டது என்று கூட ஆதியிலே நைல் நதி பள்ளத்தாக்கில் வாழ்ந்த பழங்குடி மக்கள் சிந்தித்திருக்கிறார்கள். வானளாவிய ஒரு பெரிய ஒளியே அந்த சக்தி அல்லது கடவுள் என்ற முடிவை எடுத்திருக்கிறார்கள். ஏன் அப்படி நினைத்தார்கள் என்று இப்பொழுது நாம் அறிவதற்கில்லை, ஒருவேளை, பளிச்சிடும் மின்னலையும் இடி முழக்கத்தையும் நோக்கி, அந்த கடவுளாகிய பெரிய ஒளியே மறைந்திருந்து தான் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதை பளிச்சிடும் உறுமியும் இடைக்கிடை காட்டிக் கொள்ளுகிறது என்று நினைத்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்களில் சிலர் அப்படி நம்பினார்கள் என்பது எவ்வளவோ காலத்திற்கு பின் வேறு வேறு இனங்களாக பரிணமித்த போதிலும் அந்த பழைய நம்பிக்கையானது தலை தூக்குவதிலிருந்து தெரிகிறது. நாடு மாறி எங்கே சென்று குடியேறி புதிய வாழ்க்கை அமைத்துக் கொண்ட போதிலும் இந்த நம்பிக்கையானது அவர்களோடு தொடர்ந்து கூடச் சென்று பற்றி பிடித்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறது. நைல் நதி பிரதேசத்தை விட்டு வெளியேறாமல் அங்கேயே தங்கியிருந்து உலகப் பிரசித்தி பெற்ற உன்னதமான நாகரிகத்தை உருவாக்கி வளர்த்த புராதன எகிப்தியர்கள் இந்த நம்பிக்கையை வளர்த்திருக்கிறார்கள். முன் சொன்ன கி.மு. 1400 அளவில் எகிப்து நாட்டை அரசாண்ட Pharaoh Akhenaton பேரோ அகின் - ஆதன் என்ற மன்னன் சூரியன் பரப்பும் கண்கூசும் பேரொளியே இறைவன், அதை மட்டுமே வழிபடவேண்டும், என்று ஆணையிட்டு சூரிய பிம்ப வழிபாட்டை நிறுவினான்.

இக்காலத்திலே யூதர்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர்களுடைய மூதாதையர்களான ஏபிரேயர் (Hebrews) இறைவன்

படைப்பு செயலில் ஈடுபட்டபொழுது முதன் முதலாக உண்டாக் கியது ஒளியே என்று ஒரு சிறு மாற்றத்தை கொடுத்தார்கள். இறைவன் முதலிலே “ஒளி தோன்றட்டும்” என்றார், உடனே ஒளி காட்சி கொடுத்தது, என்ற வாக்கியத்தோடு தொடங்குகிறது விவிலியும் பழைய ஏற்பாட்டு முதல் புத்தகமான உற்பத்தியாகமம் (Holy Bible: Old Testament Book of Genesis). இப்படியாக இனங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு விதமாக சொன்ன போதிலும் எல்லாரும் பேரொளிக்கு முதன்மை கொடுத்துத்தான் சமயங்களை வளர்த்திருக்கிறார்கள்.

ஆதியிலே தமிழ் பழங்குடி மக்கள் நைல் நதி பள்ளத்தாக்கு நிலத்தை விட்டு வெளியேறி பல்லாயிரம் ஆண்டு காலமாக நாடு மாறி நாடென்று திரிந்து விட்டு ஈற்றிலே இந்திய உபகண்டத் திலும் அணித்தாயுள்ள ஈழம் தீவிலும் சிந்து நதிப் பள்ளத் தாக்கிலும் குடியேறி வாழ்ந்த காலத்தில்கூட இந்த பேரொளி என்ற நம்பிக்கையானது அவர்களை தொடர்ந்து பற்றிக்கொண்டு வந்துள்ளது. ஈழம் தீவில் குடியேறிய அந்த பழந்தமிழ் மக்கள் “சிவன் ஒளி பாதம்” என்று ஒரு மலைக்கே பெயரிட்டு வழங்கி இருக்கிறார்கள்.

இப்படியான பாரம்பரியத்தையுடைய பின்னணியிலே தோன்றியவர் கி.பி. 3ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த நமது மாணிக்கவாசகர் அடிகள். அவர் இறைவன் “அரும்பெரும் சோதி” என்று கூறுவது தமிழருடைய பாரம்பரியமான நம்பிக்கையை அடிப்படையாக கொண்ட கூற்றாகும். ஆனால் அதற்கு கொடுத்திருக்கும் அடைமொழி வாசகமானது அப்படிப் பட்டதில்லை. அரும்பெரும் சோதியாகிய பேரொளியானது எக்காலத்திலாவது தொடங்கியதுமில்லை, அது முடியப்போவதும் இல்லை, காலம் என்ற நியதி அதனை தாக்க முடியாது, ஏனென்றால் காலமே அதனுள் அடங்கியது, என்ற இவையெல்லாம் வேறு எவரும் கண்டறிந்து கூறாத காலத்தில் மாணிக்கவாசகர் மாத்திரம் தன்

நுண்ணிறைவ கொண்டு சிந்தித்து முதன் முதலாக கண்டறிந்து கூறிய பேருண்மை. அதனால்தான் இறைவனை “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதி” என்கிறார். இது மாத்திரம் இல்லை, இன்னுமொரு பேருண்மையை முதன் முதலாக கண்டறிந்து கூறுகிறார். அந்த அரும்பெரும் சோதியானது அதிமிக வேகத்தோடு இடமிருந்து வலமாக சுழன்றுகொண்டு இருக்கிறது என்று அதன் சிறப்புத் தன்மையையும் கண்டறிந்து கூறி வைக்கிறார். திருவாசகம் 3ம் பாடல் ஆகிய திரு அண்டப் பகுதியிலே அரும்பெரும் சோதியாகிய இறைவனை பேரழகுடைய ஒரு வாலிபனாக உருவகப்படுத்தி “கொட்கப் பெயர்க்கும் குழகன்” என்ற வீறுகொண்ட சொற்களினாலே அந்த சுழற்சியின் வேகத்தை நமது மனதிலே ஆழமாக பதிய வைக்கிறார்.

ஆதி பழந்தமிழர் இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில் குடியேறிய காலத்தை கி.மு. 6000-5000 அளவில் என்று மதிப்பிடலாம். பேரொளியே இறைவன் என்று அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை வலியுறுத்தியதுமல்லாமல், அந்த பேரொளி சுழன்று கொண்டு இருக்கிறது, அதற்கு ஆதியுமில்லை அந்தமுமில்லை என்று முதன் முதலாக கண்டுபிடித்த மாணிக்கவாசகர் காலம் எந்த விதமான துணை உபகரணங்களும் பாவனையில் இல்லாத 3ம் நூற்றாண்டாகும். மாணிக்கவாசகருக்கு பின் 2000 ஆண்டு கழித்து விஞ்ஞானம் தோன்றி வளர்ந்த கி.பி. 19ம் 20ம் நூற்றாண்டுகளிலே நவீன உபகரணங்கள் தொலை நோக்கி கருவிகள் முதலான சாதனங்களின் துணை கொண்டு தங்கள் சொந்த கண்ணினாலேயே அண்டவெளியை உற்று உற்றுப் பார்த்து துருவித் துருவி ஆராய்ந்த விஞ்ஞானிகளும் மாணிக்கவாசகர் கூறியதையே கூறுகிறார்கள் என்பதை நோக்கும் போது தமிழ் இனம் பெருமைப்படாமல் இருக்க முடியாது. விஞ்ஞானிகளுடைய பரிபாஷை சற்று வித்தியாச மானதாக இருக்கலாம். ஆனால் சாராம்சத்திலே ஒன்றுதான்.

விஞ்ஞானிகளுடைய கருத்தின்படி ஆதியிலே தேங்கிநின்ற எரிவாயுவானது (gas) வெடிந்து அண்டவெளி முழுவதையும் ஒளியினால் நிரப்பியது. அந்த பிரமாண்டமான பெருவெடி (Big Bang) எரிவாயு முகில் மண்டலங்களை சிதறி விலகி ஓடச் செய்தது. இந்த பெருவெடியில் இருந்துதான் பிரபஞ்சம் (Universe) பிறந்தது. இந்த பெருவெடி இற்றைக்கு 1,500 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்த சம்பவம் என்று கணக்கிடப்படுகிறது. பெருவெடியினால் சிதறுண்டு விலகி ஓடிய எரிவாயு முகில் மண்டலங்கள் காலக்கிரமத்திலே நட்சத்திர மாலைகளாக உருமாறி, சுருள் வடிவம் கொண்டு, பரிணாம வளர்ச்சி பெற்று, நட்சத்திர மாலைச் சுருள்களாக மாற்றம் அடைந்தன. இந்த நட்சத்திர மாலை சுருள் ஒவ்வொன்றையும் வானசாத்திர விஞ்ஞானிகள் Galaxy “கலக்சி” என்று அழைக்கிறார்கள். அதையே நாமும் தமிழில் உபயோகிப்பது வசதியாக இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. இந்த கலக்சி ஒவ்வொன்றும் அதிமிக வேகத்தோடு இடமிருந்து வலமாக சுழன்று கொண்டு, இன்றைக்கும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று சிதறி விலகிக் கொண்டே போய்க் கொண்டிருக்கின்றன என்றும், பெருவெடி உண்டாக்கிய விசையின் உக்கிரமே இந்த சுழற்சியையும் சிதறி விலகிப் போகும் இயக்கத்தையும் முடுக்கி விட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்றும், கலக்சிகள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன என்றும், ஆனால் அவை தொகுதி தொகுதியாக இயங்குகின்றன என்றும் வானசாத்திர - பௌதிக விஞ்ஞானிகள் (Astrophysicists) கருதுகிறார்கள்.

இப்படியாக சுழன்றுகொண்டு விலகிப்போய்க் கொண்டிருக்கும் கலக்சி ஒன்றினுள் தான் நமது சூரியனும் நமது உலகமும் அடங்கியுள்ளன. இந்த கலக்சியை நாமே நமது கண்ணினால் பார்க்க கூடியதாக உள்ளது. துல்லியமாக தெளிந்த இரவு நேரம் வெள்ளி பூத்திருக்கும் வானத்தை அண்ணாந்து

பார்த்தால் ஒரு பக்கத்து அடிவானத்திலிருந்து எதிர் பக்கம் வரையில் பாலாடை கொடி ஒன்று படர்ந்திருப்பது போல நமது கலக்சி காட்சி தருகிறது. இந்த காரணத்தினால் நமது கலக்சிக்கு விஞ்ஞானிகள் “பாலாடைத் தொடர் கலக்சி” (Milky way Galaxy) என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள். 30 கலக்சிகளை கொண்ட ஒரு தொகுதியிலே இதுவும் ஒன்று. இந்த பாலாடைத் தொடர் கலக்சியானது சிறிதும் பெரிதுமாக 10,000 கோடி நட்சத்திரங்களை தனக்குள்ளே கொண்டுள்ளது. அவற்றிலே நாம் நித்தம் பார்க்கும் சூரியனும் ஒரு நட்சத்திரம், ஆனால் நமது சூரியன் பாலாடைத் தொடர் கலக்சியிலே கடுகு போன்ற ஒரு சிறு புள்ளியாம், ஹேலியம் Helium) என்ற எரிவாயுவின் திரட்சி யானது பல்லாயிரம் மைல் தூரத்திற்கு தீச்சுவாலை வீசும் அளவுக்கு வேகமாக சுழன்று கொண்டு எரியும் நெருப்பு பிழம்பு தான் நாம் சூரியன் என்று சொல்லும் நட்சத்திரம், இந்த நெருப்பு பிழம்பானது ஏனைய நட்சத்திரங்களோடு ஒப்பிடும்போது கடுகளவாக இருந்தாலும் சூரியனுடைய விட்டமோ 864,000 எட்டு லட்சத்து அறுபத்து நாலாயிரம் மைல் நீளமானது. பூமியிலிருந்து 93,000,000 ஒன்பது கோடியே முப்பது லட்சம் மைல் தூரத்தில் உள்ளது. ஆனபடியால்தான் ஏனைய நட்சத்திரங் களைப் போல இல்லாமல் சூரியன் ஒரு கால்பந்து அளவான நெருப்பு பிழம்பாக தெரிகிறது.

பாலாடைத் தொடர் கலக்சியிலே ஒரு சிறு கடுகு போன்ற சூரியன் இவ்வளவு பிரமாண்டமானதாக இருக்கிறதென்றால், மின் மினிப் பூச்சிகள் போல மின்னிக்கொண்டு இருக்கும் ஏனைய நட்சத்திரங்களின் அளவு என்ன, அவை நிற்கும் தொலைதூரம் என்ன, பாலாடைத் தொடர் கலக்சி உள்ள கூட்டத்தின் ஏனைய 29 கலக்சிகளின் அளவு தூரம் என்ன, பெருவெடி (Big Bang) சிதறச் செய்து கலைத்த ஆயிரக் கணக்கான கலக்சிகளுடைய அளவு தூரம் என்ன, இலையெல்லாம் எங்கே போய்க்

கொண்டிருக்கின்றன, என்பன போன்றவற்றை நாம் சிந்தனை செய்ய போனால் நிச்சயமாக தலை கிறுகிறுக்கத்தான் செய்யும்.

அண்ட கோளத்தை ஊடுருவும் நவீன சக்தி வாய்ந்த சாதனங்களோடு பயிலும் விஞ்ஞான அறிஞர்களுக்குக் கூட இவற்றைப்பற்றிய சந்தேகம் இன்னமும் விட்டபாடில்லை. 1998 அளவில் இங்கிலாந்தின் கேம்பிறிச் சர்வகலாசாலை வெளியிட்ட புத்தகம் ஒன்றுக்கு முன்னுரை வழங்கிய விஞ்ஞானி நோபல் பரிசு பெற்ற கிறிஸ்றியன் டுவே (Nobel Laureate, Professor Christian de Duve) என்ற பேராசிரியர், Big Bang என்னும் பெருவெடி தொடக்கம் மனிதனுடைய மூளை வளர்ச்சி வரையில் சென்ற பதினைந்து பில்லியன் (=15,000,000,000) ஆண்டு காலத்திலே நிகழ்ந்தவை பற்றி எத்தனையோ கேள்விகள் எழுகின்றன என்று தனது முன்னுரையிலே கூறிவிட்டு, “ஆதியிலே அந்த Big Bang என்னும் பேரிடியை என்ன முடுக்கி விட்டது? படைப்புச் செயலாக செய்த கடவுளா? அல்லது தற்செயலாக நிகழ்ந்த வெறும் சம்பவமா?” என்று கேட்கிறார்.

சைவ சமயத்தை பொறுத்தவரையில் இந்த கேள்வி புதிதல்ல. கிட்டத்தட்ட 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் மாணிக்கவாசகர் அடிகள் இதே கேள்வியை தனக்குள்ளே கேட்டு, ஆம் கடவுள்தான் என்று தானே பதிலளித்துக் கொண்டார். இதிலுள்ள அதிசயம் என்ன வென்றால், அவர் பதிலானது நமது காலத்து விஞ்ஞானிகளுடைய பரிபாஷையிலே அமைந்துள்ளது: “அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம், அளப்பருந் தன்மை வளப்பெருங் காட்சி, ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில் பகரின், நூற்றொரு கோடியின் மேற்பட விரிந்தன, ... தோற்றமுஞ் சிறப்பும் ஈற்றொடு புணரிய, மாப்பே ருழியும் நீக்கமும் நிலையும், சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்து, எறியது வளியிற், கொட்கப் பெயர்க்குங் குழகன் முழுவதும், படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை.” (பழையோன் = சிவன்)

மாணிக்கவாசகர் அடிகளுடைய இந்த விஞ்ஞானப் பேச்சு என்றாலென்ன, இக்காலத்து விஞ்ஞானிகளுடைய எரிவாயு முகில் மண்டலங்களை சிதறக் கலைத்து ஓடச் செய்த Big Bang பற்றிய கருத்துக்கள் என்றாலென்ன, இவற்றையெல்லாம் அடிகளார் அந்த ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும்சோதி என்ற பேரொளியானது ஆடும் நடன ஆட்டங்கள் என்று சித்திரிக்கிறார். “தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி... என்னுடைய இருளை ஏறத் துரந்து” - அதாவது, இக்காலத்தில் சிதம்பரம் என்று வழங்கும் தில்லை என்ற பழைய நகரத்தில் ஆடிய நடனத்திலே தூக்கிய திருவடியானது என்றும் நிலையாக உள்ள இருளை உயர உயர கலைந்து ஓடத் துரத்தியது என்கிறார்.

- (திருவாசகத்தை உரை எழுதியவர்கள், ஜி.பூ.போப் ஐயர் உட்பட, ‘என்னுடை’ என்றதை அடிகளார் தன்னுடைய என்று கூறுகிறார் என்று கொண்டு, என்னுடைய அஞ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்கி, என்று பொருள் கூறுகின்றனர். அது பிழை. ‘ஏறத் துரந்து’ என்ற வினைகளோடு சேர்த்து பார்க்கும்பொழுது பொருத்தமான பொருளாக தோன்றவில்லை) - இன்னும் ஒரு அதிசயம் என்னவென்றால், இதையே இக்காலத்தில் விஞ்ஞானமும் கூறுகிறது.

1992 அளவில் அமெரிக்க விஞ்ஞானிகள் Hubble Space Telescope என்ற நவீன தொலைநோக்கியின் துணை கொண்டு நமது பாலாடைத் தொடர் கலக்சியின் மையத்தை உற்றுப்பார்த்து பரிசீலனை செய்தார்கள். அந்த நடு மையமானது கடும் இருள் கொண்ட சூன்யமாக தெரிகிறதாம். அதை Black Hole “கருங்குழி” என்று பெயரிட்டு அழைக்கிறார்கள். இந்த கருங் குழியும் அதி மிக வேகத்தோடு சுழன்று கொண்டிருக்கும் பிரமாண்டமான ஒரு நட்சத்திரத் தொகுதி தானாம், ஆனால் அதன் ஈர்ப்புச் சக்தியானது அவ்வளவு கடும் தீவிர வலிமை உடையதாம். அதன் ஒளிக்கதிர்களைக் கூட வெளியிலே போகாதபடி தன் ஈர்ப்பு சக்தியினால்

இழுத்து தன்னுள்ளே அமுக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறதாம். இதனால்தான் அது இருக்கும் இடம் ஊடுருவ முடியாத இருள் குழியாக தெரிகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இவை யாவற்றையும் விளக்கும் ஓர் அபூர்வமான அற்புதமான இலக்கியம் (illustration) போன்றதுதான் யாரோ பேர் ஊர் தெரியாத அநாமதேய சிற்பி ஒருவன் ஐம்பொன்னிலே வடித்து சிதம்பரத்திலே அரும்பெரும் பொக்கிஷமாக வைத்து பாது காக்கப்பட்டுவரும் நடராச விக்கிரகமானது. அதன் மாதிரிப் படம் இந்த புத்தகத்தின் முகப்பிலே தரப்பட்டுள்ளது. அதை கூர்ந்து அவதானிப்பவர்களுக்கு அந்த அநாமதேய சிற்பியானவன் எவ்வளவு அரிய கலைத்திறனுடன் மாணிக்கவாசகர் செய்த திருவாசகத்தின் உள் “பொருளையும்” விஞ்ஞானத்தையும் இணைத்திருக்கிறான் என்பது புலனாகும். 20ம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலே டாக்டர் ஆனந்த கென்றிஷ் குமாரசுவாமி என்ற நுண்கலை நிபுணர் (இவர் 1917 அளவில் அமெரிக்காவிலே Keeper of Indian Art, Boston Museum of Fine Arts என்ற பதவியில் இருந்தவர்) ஒரு முறை சிதம்பரம் சென்று நடராச விக்கிரகத்தை பார்த்துவிட்டு அதற்கு 'Cosmic Dance of Siva' = “சிவனுடைய அகண்டாகார அண்டவெளி நடனம்” என்று விளக்கம் கொடுத்து புத்தகம் ஒன்றும் எழுதி வெளியிட்டார். உண்மைதான், “கொட்கப் பெயர்க்கும் குழகன்” என்ற மாணிக்கவாசகருடைய வாசகத்திற்கு சித்திரம் வரைந்தாற் போல உள்ளது. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத அரும்பெரும் பேரொளியாகிய சிவனை நடனமாடும் மனித ரூபத்திலே உருவகப்படுத்தி அந்த பேரொளி அண்ட வெளியிலே சுழலுகிறதை காட்டுகிறது. வலது காலை கீழே ஊன்றி இடது காலை தூக்கி நீட்டியிருக்கும் திசையும் கோலமும் அதுஇடம் - வலமான சுழற்சி என்பதை காட்டுகிறது. சடைமுடி அலைந்துகொண்டிருப்பது அண்ட வெளியிலே அந்த சுழற்சியின் உக்கிர வேகத்தை காட்டுகிறது. விஞ்ஞானத்துக்கு அந்த சுழலும் உருவம்தான் Big Bang என்ற

“பெருவெடி” அல்லது Black Hole என்ற “கருங்குழி” கொண்டுள்ள பிரமாண்டமான நட்சத்திரத் தொகுதியாகும். சைவ சமயத்திற்கு விக்கிரகத்தை சூழ்ந்து எறிக்கும் தெய்வீக ஒளிதான் (halo = தேஜஸ்) திருவாசி ஆகும். விஞ்ஞானத்துக்கு அந்த திருவாசியின் வட்டம் Big Bang என்ற பெருவெடி வெடித்த காலத்தில் சிதறி விலகி ஓடும் எரிவாயு முகில் மண்டலம் ஆகும். அந்த வட்டத்திலே முளைத்திருப்பது போன்ற தீச்சவாலை வீசும் மொட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றும் விலகி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் எண்ணற்ற Galaxies கலக்கிகளை குறிக்கும். விஞ்ஞானத்துக்கு வலக்கை ஒன்றில் பிடித்த உடுக்கையும் இடக்கை ஒன்றில் ஏந்திய நெருப்பும் Big Bang பெரு வெடியிலிருந்து எழுந்த பேர் ஒலியையும் பேர் ஒளியையும் குறிக்கும். சைவசமயத்துக்கு அவை நாதமும் (sound) ஒளியும் (light) பிறந்ததை குறிப்பனவாகும். சிவபெருமான் பிஷாடன மூர்த்தி கோலம் கொண்டதையும் சம்ஹார மூர்த்தியாக சுடலையில் ஆடியதையும் குறிக்கும் என்பாரும் உளர்.

இவ்வாறாக அகண்டாகார அண்டவெளியிலே அலங்கமலங்க சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பேரொளி உருவமானது சிவனேதான் என்று ஐயம் தீர்ப்பதற்காகவோ என்னவோ, நமது அநாமதேய சிற்பி யானவன் சிவனை குறிக்கும் சின்னங்கள் சிலவற்றை நடராச விக்கிரகத்திலே உட்புகுத்தியுள்ளான். அந்த சின்னங்களாவன ஆரியர் கொண்டு வந்து புகுத்திய வேத சமயத்தை எதிர்த்து போராடிய காலத்தில் சிவனுடைய கீர்த்தியையும் பெருமையையும் மேம்படுத்தி சைவ சமயத்திலே எழுந்த கதைகளை குறிப்பனவாகும்.

சிவனை ஒழித்துக் கட்டுவதற்காக தாருகா வனத்து ரிஷிகள் யாகம் வளர்த்து யாகத் தீயிலிருந்து எழுந்த கொடிய புலியை சிவனை அழித்துவிட்டு வரும்படி ஏவிவிட்டார்கள், அந்த பெரிய புலியை சிவன் தனது விரல் நகத்தால் கிழித்து, தோலை உரித்து, அந்த தோலை கச்சையாக அணிந்து கொண்டதை இந்த

விக்கிரகம் காட்டுகிறது. ரிஷிகள் மீண்டும் யாகம் வளர்த்து எழுச்செய்த கொடிய நச்சுப் பாம்பு ஒன்றை ஏவி விட்டார்கள். சிவன் அந்த பாம்பை பிடித்து சுழற்றி தன் கழுத்தை சுற்றி சால்வை போல தரித்துக் கொண்டதை விக்கிரகத்தின் கழுத்தை சுற்றி பாம்பு கிடப்பது காட்டுகிறது. தோல்வி மேல் தோல்வி கண்டு கோபம் கொண்ட ஆரிய இருடிகள் மேலும் ஓர் மிகுந்த சக்தி வாய்ந்த யாகம் வளர்த்தார்கள், அந்த ஓமகுண்டத்திலிருந்து “முயலகன்” என்ற கொடூர தோற்றமுடைய குறும் பூதம் ஒன்று வெளிப்பட்டது. சிவனை அழித்துவிட்டு வரும்படி அதை ஏவி விட்டார்கள். அந்த பூதத்தை சிவன் தனது திருவடியின் சின்னி விரலால் அழுத்தி நசித்து விட்டார். அந்த முயலகன் என்ற பூதம் தான் விக்கிரகத்தின் திருவடியின் கீழ் கிடப்பது. முன்னொரு காலத்திலே சூரிய வம்சத்தில் உதித்த சகரன் என்றொரு அரசன் இருந்தான். அவனுக்கு 60,000 புத்திரர்கள் இருந்தார்கள். இந்திர பதவியை பிடிக்க வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு 100 அஸ்வமேத யாகம் செய்ய தொடங்கி 99 யாகங்களை முடித்து விட்டு நூறாவது யாகத்தை அவன் நடத்திக் கொண்டு இருந்த பொழுது தெய்வேந்திரன் யாகக் குதிரையை களவாடி கொண்டு சென்று பாதாள உலகத்தில் ஒளித்து வைத்துவிட்டான். குதிரையை தேடி கொண்டுவரும்படி சகரன் தன் புத்திரர்களுக்கு ஆணையிட்டான். அவர்கள் பூலோகம் எங்கனும் தேடியும் குதிரையை காணாமல் கடலை தோண்டி பாதாளத்துக்கு சென்று தேடிய பொழுது, அங்கே தவம் செய்து கொண்டிருந்த கபில முனிவரை கண்டார்கள். களவாடி கொண்டு வந்த எங்கள் குதிரையை எங்கே ஒளித்து வைத்திருக்கிறீர் என்று கேட்டு முனிவர் மீது பழி சுமத்தினார்கள். சீற்றம் கொண்ட கபில முனிவர் தமது தவ வலிமையினாலே அந்த அறுபதினாயிரம் அரசகுமாரர்களையும் அக்கணத்திலேயே சுட்டெரித்து சாமபலாக்கினார். பல்லாண்டு காலமாக பாதாளத்திலே அப்படியே கிடக்கும் தன் முன்னோர்களுடைய அஸ்திக்கு புனித நீராட்டி ஆத்மாக்களை

மோட்சம் அடைய செய்ய வேண்டும் என்று கருதி, சகரனுடைய பூட்டன் ஆகிய பகீரதன் என்ற அரசன் கடும் தவம் புரிந்து ஆகாய கங்கையை பூலோகத்துக்கு வரவழைத்தான். ஆகாய கங்கை மிக்க உக்கிரமான வேகத்தோடு பூமியை நோக்கி வந்தது. அப்படியான வேகத்துடன் வரும் ஆகாய கங்கை பூமியையும் பூலோகத்து சீவராசிகளையும் அழித்து விடும் என்று கண்ட கருணாமூர்த்தி யான சிவபெருமான் கங்கையை தன் சிரசிலே ஏற்று சடைமுடியிலே தங்கி இருக்கச் செய்து கங்கை நீரை மெதுவாக சென்று அஸ்திக்கு நீராட்டும்படி பணித்தார். இதைத்தான் விக்கிரகத்தின் சிரசிலுள்ள திருச்சடையிலே கங்கை இருப்பது உணர்த்துகிறது.

இவ்வளவு பொருள் ஆழம் கொண்டுள்ள திருவாசக மணிகளான “ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெரும் சோதியை யாம்பாட”, “தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி”, “அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம் அளப்பருந் தன்மை”, “கொட்கப் பெயர்க்கும் குழகன்” - இவை போன்றனவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் பொழுது மாணிக்கவாசகர் அடிகளை “சிவஞானம் பெற்ற தென்னவன் பிரமராயன்” என்று சொல்வதா? அல்லது, உலகம் கண்ட முதலாவது “Astrophysicist” என்று சொல்லுவதா? இரண்டும் தான் என்று தயக்கமில்லாமல் சொல்லலாம் போல தெரிகிறது.

“ஏல் ஓர் எம்பாவாய்” - திருவெம்பாவை பாசுரங்கள் இருபதும் இந்த சொற்களோடு முடிகின்றன. திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதிய அறிஞர்கள் பலரும் இதற்கு பலதிறப்பட்ட பொருள் கூறுவர். படகோட்டிகள் “ஏலேலோ” போடுவதை மனத்தில் கொண்டு பாடியிருப்பது போல தொனிக்கிறது. ஆயினும், “எல்லோரும் ஒன்றாக அவன் புகழை பாடுவோம், பாவையரே” என்பதன் குறுக்கம் இசையெச்சமாக வந்துள்ளது என்றும் கொள்ளலாம்.

Translation of Stanza 1:

The Beginningless and Endless, Rare and Great, Effulgent Light - we keep on singing Its Glory, Oh maiden with broad sword - like eyes. are you still asleep even though you have heard us? Are you deaf and your ears hard? When the sound of singing the praise of the anklet - adorned Sacred Feet of the Great God echoed along the streets (a girl Devotee was so moved to pious ecstasy that) she became beside herself and kept rolling in her flower - strewn couch, sobbing all the while, fell down, and lay senseless. Oh how glorious! How glorious! Such is Its power, our friend. Let us all together sing (His Glory), Oh Girls.

Notes:

Out of the 13 Hymns pointed out in the Introduction as using young women's sports or pastimes as motifs, the Tiruvembavai can be noticed to differ from the rest in that, whereas the rest of the group have refrains naming the sports or pastimes the Tiruvembavai alone does not. Perhaps it is because of its uniqueness for reasons already noticed in the Introduction. This single Hymn, the Tiruvembavai, may be said to contain the whole of the Tiru - Vacakam in a nutshell - the eternity, the immanence, the infinity, the boundless Grace and Compassion, the ultimate Refuge of all beings, all this and more of Lord Sivan is condensed by Manikkavacakar within the 20 stanzas of the Tiruvembavai. Their refrain therefore is a repeated call to sing His Glory.

The meaning and purport of the Tamil refrain, 'ehlor - embavai', at the end of each stanza is very obscure. Scholars have different views as to its real meaning or significance. I would suggest, however, that 'ehlor' is a poetical metric adjustment for rhythmic purpose of what should be 'ellor' meaning "all of us together". It is not unlikely that the poet had in mind the wellknown refrain "ehlalo" which teams of seamen or other manual workers repeat when they heave heavy weights.

பாசுரம் 2

பாசம் பரஞ்சோதிக் கென்பாய் இராப்பகல்நாம்

பேசும்போ தெப்போதிப் போதார் அமளிக்கே

நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்

சீசி யிவையுஞ் சிலவோ விளையாடி

ஏசு மிடமீதோ விண்ணோர்க ளேத்துதற்குக்

கூசு மலர்ப்பாதந் தந்தருள வந்தருளும்

தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்

ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோ ரெம்பாவாய். 2

கருத்துரை:

ஏடி, பெண்ணே, இரவு பகலாக நாம் பேசிக்கொண்டு இருக்கும் போதெல்லாம் நான் அன்பு வைத்திருப்பது பரஞ்சோதி ஆகிய பரம்பொருளிலேயே என்று எப்போதும் சொல்வாயே, இப்போது நீ உறங்கும் மலரணை படுக்கை மீது ஆசை வைத்துவிட்டாயோ? (இதற்கு எதிர் பேச்சாக வீட்டின் உள்ளே இருப்பவள் சொல்லுகிறாள்) சீச்சீ, தோழிகளே, உங்கள் விளையாட்டுப் பேச்சுக்களில் இவையும் சிலவோ? எள்ளி நகையாடுவதற்கு இடம் இதுவோ? (என்றவளுக்கு வெளியிலே நிற்பவர்கள் கூறுகிறார்கள்) வணங்குவதற்காக, தேவர்கள்கூட அணுகுவதற்கு

கூச்சப்படும் திருவடித் தாமரைகளை தனது மெய்யடியார்களுக்கு கொடுத்தருளும் பொருட்டு தானே வந்து அருளிச் செய்யும் தேசோமயமானவன், சிவலோகநாதன், தில்லையம்பதித் திருச்சிற்றம்பலத்திலே உறையும் ஈசன், அவனுடைய அன்பர்கள் அல்லவா நாம் எல்லோரும், அதை உணர்வாயாக. எல்லோரும் சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம். பாவையரே.

Translation of Stanza 2:

Oh girl, when we used to be engaged in talks all night and day you would always declare that your love is for the Lord Paranjothy. Have you now placed your fancy on your flower - soft couch? (to which the girl within the house responds) Oh girls, fie, fie, is all this a part of your playful small talk? Is this the place for mockery? (to which the girls outside the house sing) We are all Devotes of Him dwelling in Chittampalam at Thillai, Him who is the Lord of Sivan's Realm, Him who is Luminous Light, Him whose Lotus Feet even gods who want to worship hesitate to approach, but which He voluntarily comes to us His Devotees to give us a vision of. Let us all together sing (His Glory), oh girls.

பாசுரம் 3

முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்

அத்தன் ஆனந்தன் அமுதனென் றள்ளுறித்
தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்

பத்துடையீர் ஈசன் பழஅடியீர் பாங்குடையீர்

புத்தடியோம் புன்மைதீர்த் தாட்கொண்டாற் பொல்லாதோ

எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ

சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நஞ்சிவனை

இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோ ரெம்பாவாய். 3

கருத்துரை:

முத்துப்போன்ற வெண் பற்களையுடைய அடி பெண்ணே, வழக்கத்திலே எங்களுக்கு முன் நித்திரைவிட்டு எழுந்துவந்து என் அப்பன், என் ஆனந்தன், என் அமுதன், என்றெல்லாம் இனிக்க இனிக்க வாயூறப் பேசுவாயே, இப்போ எழுந்து வந்து உன் கதவை திறவாய். (என்று வெளியிலே நிற்பவர்கள் சொல்ல, இவர்கள் பேச்சிலே இறுமாப்புத் தொனி இருக்கிறதென்று கருதியவளாக வீட்டின் உள்ளே இருப்பவள் கூறுகிறாள்) நீங்கள் எல்லோரும் ஈசன்பால் பக்தி உடையவர்கள் தான், ஈசனுடைய பழைய அடியார்கள்தான், ஈசனோடு தோழமை கொண்டவர்கள்தான். ஆனால் நாங்களோ புதிய அடியார்கள் என்பதையும் பொருட்படுத்தாமல், எங்களுடைய சிறுமையை தீர்த்து, எங்களையும் ஈசன் ஆட்கொண்டு அருளிச் செய்தால், அது குற்றமாமோ? (என்றவளுக்கு வெளியிலே நிற்பவர்கள் கூறுகிறார்கள்) ஐயோ, எங்களை தவறாகப் புரிந்துவிட்டாயே, ஈசன்பால் நீ கொண்டுள்ள அன்பு எத்தன்மையானது என்பதை நாங்கள் அறியமாட்டோமா? பரிசுத்தமான அழகிய மனத்தை உடையவர்கள் நமது சிவபெருமானை நித்தமும் போற்றிப் பாடிக்கொண்டு இருக்க மாட்டார்களோ? எங்களை தவறாகப் புரிய வைத்த எங்களுக்கு இதுவும் வேண்டும், இன்னமும் வேண்டும். எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே.

Translation of Stanza 3:

Oh girl with pearls of white teeth, usually you get up from bed before we do and then come and tell us with watering mouth sweet names like My Lord Father, My Lord Heavenly Joy, My Lord Ambrosia. Now, come and open your door. (at which the girl in the house appears to take

offence and says) It is true all of you are filled with pious love for Our Lord, it is true you are all Old Devotees of the Lord, it is true you are all close companions of the Lord; but if the Lord disregards our insignificance, New Devotees that we are, and takes us into His Divine Favour, is there anything wrong? (at which the girls outside quickly respond) Oh no, do we not know all about the strength of the love you have for the Lord? Do not Devotees with pure heart keep singing the Glories of our Sivan? Serve us right (for appearing to be presumptuous). Let us all together sing (His Glory), Oh girls.

Notes:

This is a banter between the group of girls standing outside the closed door trying to wake up the girl in the house and the latter, appearing as if intended to promote a healthy rivalry in devotion to Lord Sivan. The girl within the house thinks there is a tone of arrogance in what the girls outside said and in the way it was said. So she retorts with sarcasm, saying in effect that love for Sivan is not the monopoly of the girls standing outside. The latter, realizing that they had **made their friend** in the house misunderstand them, quickly attempt to **make** amends by saying, serve us right for making you misunderstand us that we are being so presumptuous as to think that you need to be tutored in devotion to Lord Sivan.

The next Stanza shows that the misunderstanding is forgotten and the old comradeship restored.

பாசுரம் 4

ஒள்நித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ

வண்ணக் கிளிமொழியா ரெல்லாரும் வந்தாரோ
எண்ணிக்கொ டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவுங்

கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விழுப்பொருளைக்

கண்ணுக் கினியானைப் பாடிச் கசிந்துள்ளம்
உள்நெக்கு நின்றுருக யாம்மாட்டோம் நீயேவந்து

எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோ ரெம்பாவாய். 4

கருத்துரை:

ஒளி வீசும் முத்துப் பற்கள் தெரிய சிரித்த முகம் உடையவளே, இன்னும் உனக்கு பொழுது விடியவில்லையா? (என்று வெளியே நிற்பவர்கள் கூற்றுக்கு, உள்ளே இருப்பவள் பதிலாக) பஞ்சவர்ணக் கிளி போல பேசும் நம் தோழியர் எல்லாரும் வந்திருக்கிறார்களா? (என்று கேட்டவளுக்கு, வெளியே நிற்பவர்கள் கூறுகிறார்கள்) நாங்கள் எண்ணிப் பார்த்து உள்ளவாறு சொல்லுவதற்கு காலம் கழியும், அதுவரையில் நீ நித்திரை கொள்ளலாம் என்று நினைத்து காலத்தை வீணாகப் போகாதே. விண்ணுலகத்தவர்களுக்கே நோய் தீர்க்கும் ஒப்பற்ற ஒரேயொரு மருந்தாக உள்ளவனை, மறையினுள் பொதிந்துள்ள உயர்வன உட்பொருளானவனை, கண்ணுக்கு இனியவனாகிய சிவபெருமானையே பாடிப் பாடி உள்ளம் கசிந்து நெக்கு நெக்காய் உருக. இங்கே இந்த குளிரிலே நின்று எண்ணிக் கொண்டிருக்க நாங்கள் மாட்டோம். நீயே எழுந்து வந்து எண்ணிப் பார். எண்ணிக்கையில் குறைவோ மானால், திரும்பிப் போய் உன் நித்திரையை கொள். எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம். பாவையரே!

Translation of Stanza 4:

Oh friend with pearl - shine teeth and smiling face, is it not yet sunrise for you? (to which the girl in the house replies) Our companions with beautiful parrot - like speech, have all of them come? (girls standing outside retort) Do not waste time in thinking it will take us some time to count and let you know the true number, and until then you can sleep. We are not willing to stand here (out in this cold)singing in praise of Him who is the Nectar of the heavenly beings, the Essence of the Vedas, and Sweetness itself for sight, and our hearts melting for Him all the while you are in sleep. You had better come out and do the counting yourself. If you find the number wanting, go back and sleep. Let us all together sing (His Glory), Oh girls.

பாசுரம் 5

மாலறியா நான்முகனுங் காணா மலையினைநாம்
 போலறிவோ மென்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
 பாலாறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
 கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டும்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேயென்று
 ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
 ஏலக் குழலி பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

5

கருத்துரை:

திருமாலும் நான்முகனும் அடி முடி தேடியும் கண்டறிய முடியாத அண்ணாமலையாக காட்சி அளித்த சிவபெருமானை எம்மால் கண்டறிய முடியும் என்று கருதுவது (உள்ளல்) போல

பொய்களையே பேசும், பால் ஊறி தேன் போல இனிக்கும் சொற்களைச் சிந்தும் வாயையுடைய கள்ளி, எழுந்து வந்து உன்கதவை திறவாய். இந்த நிலவுலகத்தவர்களும் தேவலோகத்தவர்களும் பிறவுலகத்தவர்களும் அறிவதற்கு அரிதானவனுடைய வடிவத்தையும், நம்மை ஆட்கொண்டருளி சீராட்டும் ஒழுக்கத்தையும், நாங்கள் எவ்வளவுதான் பாடி சிவனே சிவனே என்று அபயக் குரல் எழுப்பி கூக்குரல் போட்டாலும், உன்னுடைய நித்திரையிலே உனக்கு கேட்கிறதில்லை. நாங்கள் எவ்வளவுதான் பாடினாலும் நீ உணரமாட்டாய் பார். மயிர்ச்சாந்து பூசிய கூந்தலையுடையவளே, இப்படி இருக்கிறது உன் தன்மை. எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே.

Translation of Stanza 5:

As though we think that it is possible for us to get a knowledge of the Mountain which even Vishnu and Brahma made an attempt to know or see and failed, oh you liar with milk - oozing honeyed mouth who tells such lies, open your door. He is impossible of comprehension by those of this world or of the heavenly world or of other worlds. However loud we may sing in praise of Him, His divine Beauty, and His Grace in preserving us under His divine Favour, and call out "Oh Sivan", "Oh Sivan", you cannot hear it. You see, sleep does not allow you to be conscious of it. Oh friend with perfumed hair, this is the state in which you are! Let us all together sing (His Glory), Oh girls.

Notes:

The "Mountain" is a reference to the Annamalai Mountain in which form Lord Sivan appeared to subdue Brahma and Vishnu out of their presumptuousness. It is

one of the episodes in Lord Sivan's Sacred Sports Mythology. See the Introduction for an account of the story.

பாசுரம் 6

மானேநீ நென்னலை நாளைவந் துங்களை
 நானே யெழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே
 போன திசைபகரா யின்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்தாட் கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குன் வாய்திறவாய்
 ஊனே உருகா யுனக்கே உறும்எமக்கும்
 ஏனோர்க்குந் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். 6

கருத்துரை:

அடி பெண்ணே, நேற்றுத்தானே நீ சொன்னாய், நாளைக்கு நானே வந்து உங்களை எழுப்புவேன் என்று. அந்தச் சொல் எந்த பக்கமாக பறந்து போனது என்று வெட்கப்படாமல் சொல்வாய். அல்லது உனக்கு இன்னமும் பொழுது விடியவில்லையோ? வானுலகத்தவர்களும் பூவுலகத்தவர்களும் பிறவுலகத்தவர்களும் புரிந்துகொள்ள அரியவனாகிய நம் இறைவன் எம் மீது கொண்ட கருணையினால் தானாகவே எழுந்தருளி வந்து எம்மை ஆட்கொண்டு அருளுகின்ற சிறப்புடைய நெடிய சிலம்பு அணிந்த திருவடியை பாடியவாறு வந்திருக்கும் எங்களுக்கு உன் கதவைத்திறவாமல் இருக்கிறாய், நாங்கள் எம்பெருமான் புகழ் பாடுவதை கேட்ட போதிலும் உன் உடம்பும் உருகாமல் இருக்கின்றது. சொன்னவாறு செய்யாத உனக்கு இதுவும் பொருத்தமானதுதான். எங்களுக்கும் எல்லோர்க்கும் மன்னனாகிய இறைவன் புகழை எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து பாடுவோம், பாவையரே. சொன்னவாறு செய்யாதது = நாளைக்கு நானே வந்து உங்களை எழுப்புவேன் என்றது.

Translation of Stanza 6:

Dear girl, only yesterday you said, "It is I who will come and wake you up tomorrow." Now tell us without being ashamed, in which direction have those words flown away? Or is it not yet sunrise for you? You will not open your door for us who have come singing the praise of the anklet - wearing Sacred Feet of Him who is impossible to be comprehended by the heavenly world or the earthly world or other worlds, but who of His own Gracious Volition and Compassion comes and takes us under His divine Favour. Nor will your whole being melt on hearing us sing it. This befits you. Let us all together sing the praise of Him, the Supreme King to us and all others, Oh girls.

Notes:

"This befits you" - The complaint of the girls outside is, the girl within the house had told them the previous day "It is I who will come and wake you up tomorrow", She has now not only failed to keep her word, she is also still in bed and not opening her door for her friends. So they say, "This seems to be in keeping with your nature."

பாசுரம் 7

அன்னே யிவையுஞ் சிலவோ பலஅமரர்
உன்னற் கரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
தென்னாஎன் னாமுன்னந் தீசேர் மெழுகொப்பாய்
என்னாணை யென்னரையன் இன்னமுதென் றெல்லோமும்
சொன்னோங்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னந் துயிலுதியோ
வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
என்னே துயிலின் பரிசேலோ ரெம்பாவாய்.

கருத்துரை:

அம்மா தாயே, உன் குணங்களிலே இப்படியும் சில உள்ளனவோ? தேவர்களிலே பலர் நினைக்கவும் முடியாத ஒப்பற்ற பெரும் சிறப்புடைய சிவபெருமானை பூசிப்பதற்கு அறிகுறியான கோவில் மணி சங்க நாதம் முதலான சின்னங்களை கேட்ட மாத்திரத்திலேயே “சிவனே”, “சிவனே”, என்று வாய் குளறிவிடுவாய். “தென்னாட்டவனே” என்று யாராவது சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பே தீயிலிட்ட மெழுகைப் போல உருகி விடுவாய். அப்படிப்பட்டவளாகிய நீ, “என்னுடையவன்” “என் அரசன்” “இன்னமுதன்” என்றெல்லாம் நாங்கள் ஒவ் வொருவரும் வெவ்வேறாக சொன்னோம் அல்லவா (அதாவது, உனக்கு மீண்டும் மீண்டும் கேட்கக்கூடியதாக), அப்படியிருந்தும் இன்னமும் உறங்கிக் கொண்டு இருக்கிறாயே? கல் நெஞ்சுடைய பேதைப் பெண்களைப் போல சும்மா கிடக் கிறாயே, நித்திரையின் ஆட்சியை என்னென்று சொல்லுவது! எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே.

Translation of Stanza 7:

Oh mamma dear, are these also some parts of your nature? No sooner sounds of Temple Poojahs for the Peerless One of supreme greatness Who transcends the knowledge of most gods reach your ear than you would blurt out "Oh Sivan". Even before the word "Thennavan" comes out of the mouth you would melt like wax on embers of fire. But listen, when we all here individually and one after another call my Lord "My Sovereign", "My Nectar", you are still slumbering. You simply lie there like hard - hearted women. Oh what an overpowering force is sleep! Let us all together sing (His Glory), Oh girls.

Notes:

"Sounds of Temple Poojahs" are such like the ringing of temple bells and the blowing of conch - shells which proclaim that "poojah" (liturgy) is being performed in the local temple. It is customary in city, town, or village life that when temple bells and conch - shell blowing are heard, people pause in their tracks for a second, mutter the prayer "Siva, Sivaaaa" and then resume their activities.

"Thennavan" is an epithet of Lord Sivan which literally means "Southerner". It is derived from the traditional belief of the Tamil people of the ancient Pandyan Kingdom of Southern India that Lord Sivan was their first Monarch and Founder of the Pandyan Dynasty of Southern Kings. What the girls outside imply is this: "Your nature is such that in wakeful life you would react with instant piety the moment you hear the Lord's name uttered only once. But here the several of us utter it many times one after another, and yet it has not seeped into you. Alas, what can we say about the power of slumber!"

பாசுரம் 8

கோழி சிலம்பச் சிலம்புங் குருகெங்கும்

ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்கெங்கும்

கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை

கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோங் கேட்டிலையோ
வாழியீ தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்

ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ

ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை

ஏழைபங் காளனையே பாடேலோ ரெம்பாவாய்.

க த்துரை:

எங்கும் கோழி கூவி சத்தம் எழுகிறது, பறவை இனங்கள் ஆரவாரித்து ஒலி எழுப்புகின்றன. (இது சூரியோதயம் ஆகப் போகிறது என்று இயற்கை உணர்த்தும் முறை). எங்கும் ஏழு ஓசைகளில் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கின்றன. வெண் சங்கு ஊதிக் கேட்கிறது. (இது கோயில்கள் உணர்த்தும் முறை). எங்கும் வியாபிதம் ஒப்பற்ற பரஞ்சோதியாகிய சிவபெருமானை பாடினோம். அவனுடைய ஒப்பற்ற கருணைக் கடலைப் பாடினோம். அவனுடைய ஒப்பற்ற சிறப்புக்களை பாடினோம், இப்படியாக நாங்களும் ஒலி எழுப்பினோம். இவையொன்றும் உனக்கு கேட்கவில்லையா? நீ நீடுழி வாழ்வாயாக. இப்படி என்ன நித்திரை? எழுந்து வந்து உன் கதவை திறவாய். சக்கரத்தை கையிலேந்திய மகாவிஷ்ணுவும் திருப்பாற்கடலிலே இப்படி உன்னைப்போல நித்திரை செய்து தான் பக்தர்களுடைய அன்புக்கு உரியவர் ஆனாரோ? ஊழி முடிவு காலப் பிரளயத்திலே சகலதையும் அழித் தொழித்து ஒடுக்கிவிட்டு ஒப்பற்ற ஒரு தனி முதல்வனாக நின்ற, உமா தேவியாரை இடப்பாகத்திலே கொண்ட, சிவபெருமானை, எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே.

குறிப்பு:

“ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ” என்றதற்கு, பாற்கடலிலே பள்ளி கொள்ளும் திருமால் இறைவனிடத்தில் அன்பு கொண்டமை இப்படித்தானோ என்று வெளியில் நிற்கும் மடந்தையர் கேட்பதாக பொருள் கூறுவர். உரையாசிரியர் சிலர், அது பொருத்தம் உடையதாக தோன்ற வில்லை. தருணத்துக்கு ஏற்றவாறு நித்திரையில் இருப்பது போல பாசாங்கு செய்யும் திருமாலுடைய வழக்கத்தை வைத்து மாணிக்கவாசகர் பகடி பண்ணுகிறார் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

“ஆழியான்” என்றது பாற்கடலிலே பள்ளி கொண்டு உறைபவன் என்பது ஒரு பொருள், சக்கரத்தை கையில் ஏந்தியவன் என்பது இன்னுமொரு பொருள். இரண்டும் விஷ்ணுவைத்தான் குறிக்கும். கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் சக்கரம் தான் கையில் உள்ளது. நாரதர் அல்லது தேவர்கள் தன்னை காண்பதற்காக திருப்பாற்கடலுக்கு வருகிறார்கள் என்றவுடனே நித்திரையில் ஆழ்ந்து விடுவார் மகா விஷ்ணு, பின்பு இப்போதான் கண் திறப்பது போல எழுந்து கேட்கும் வரத்தை கொடுத்து வந்தவர்களுடைய அன்பை தனது உடமை ஆக்கிக்கொள்வார். கிருஷ்ணாவதாரத்திலே அர்ச்சனனும் துரியோதனனும் தனது உதவியை நாடி வந்திருக்கிறார்கள் என்றவுடனே ஆழ்ந்த நித்திரையில் போய்விட்டான் கிருஷ்ணன். கண் விழித்த பொழுது முதலில் கண்ட அருச்சுனன் கேட்டதை கொடுத்து அர்ச்சனனுடைய மாளாத அன்பை தனது உடமை யாக்கிக் கொண்டான். இப்படி இரண்டு கருத்துக்களை கொடுக்கும் ஒரு வசனமானது மணிக்கவாசகருடைய கவித் திறத்தை பறை சாற்றுகின்றது. அதாவது, இப்படியான ஒலிகள் ஒன்றையும் நீ கேட்கவில்லையா, அல்லது திருமாலுடையதை போல உனது உறக்கமும் வெறும் பாசாங்கு நித்திரைதானா, என்று நகைச் சுவையோடு கேட்க வைக்கிறார் மாணிக்கவாசகர்.

Translation of Stanza 8:

Cocks are crowing everywhere and birds of all kinds twitter and make a noise, everywhere (in temples) a crescendo of music in the seven notes is blaring and white conch - shells are trumpeting; we ourselves have been singing the praise of the peerless Lord Paranjothy, we have been singing His peerless Grace and Compassion, we have been singing His peerless attributes of supremacy. Have you not heard any of these sounds? Bless you, what kind of sleep is this? Get up and open your door. Is this

sleep of yours like what Azhiyan (god Vishnu) slept and earned love for himself? He the one and only peerless solitary Lord of all aeon, He that shares Himself with Consort (Uma) as His left part, let us all together sing (His Glory), Oh girls!

Notes:

Cocks crowing and birds twittering is Nature's way of heralding sunrise. Temple 'natha - svaram' pipes blaring and conch-shells trumpeting is the community's way of announcing (via temples) that sunrise is approaching so that devotees may be alerted to hurry to the temples for pre - dawn worship. Added to these are the sounds of the girls themselves standing outside and singing. They are therefore surprised that none of these noises has awakened their friend sleeping in the house. So they jokingly ask the sleeping friend, "Is this sleep of yours like Vishnu's sleep?"

It will be seen that this question forms the sixth line in the above Tamil text of stanza 8. Manikavacakar shows a sense of humour in the words the touchy question is couched in. The delicate manner in which it is handled also shows that Manikavacakar is one of the greatest of poets. But unfortunately the excellence of the analogy in the question is not properly understood by scholars. Some commentators mistakenly interpret the question as meaning "Is this how Vishnu developed a love for Lord Sivan".

The Tamil word 'Azhiyan' represents two meanings from the Sacred Mythology of the Aryans: One is "He who

dwells or sleeps in the Sea of Milk" and the other "He with the Discus weapon in hand." Both of course refer to the god Vishnu, but it is in two 'avatar' or incarnations that Sea of Milk and Discus have relevancy Vis-a-vis sleep. As Vishnu, whenever heavenly visitors like Narada or the Devas come to the Sea of Milk the god would feign sleep and listen to praises of himself being sung by the visitors. Then he would open his eyes as if just waking up and grant the boons the visitors have come for. He thus earned the love of the heavenly visitors to the Sea of Milk. It is in his Krishnavataram that the Discus plays a significant role as a lethal weapon. In the Krishnavataram or incarnation as Krishna, the chief hero of the Mahabharata, he is told that Arjuna of the Pandavas and Dhuryodhana of the Kauravas have come to visit him. He knew that they have come to seek his support in the Great War that was going to be fought between the two families. He promptly pretended to be fast asleep when the two visitors were ushered into his chamber. As he eventually woke up his eyes first fell on Arjuna who was standing near his feet. Arjuna asked him to be his charioteer in the war, to which he readily agreed. Thus it was that 'Azhiyan' earned for himself the undying love of Arjuna.

So, what the girls who are trying to wake up the sleeping girl are asking is tantamount to this: "Have you not heard any of these sounds? Or are you, like Vishnu, pretending to be asleep? Vishnu at least feigned sleep and amassed for himself a wealth of love from people. Whose love are you trying to earn by pretending to be asleep? If it is our love you are trying to earn you should know that you

already have it. So come out and join us to go for the Markazhi Bathing."

This stanza brings to an end the early dawn scene of groups of girls going about from door to door and waking up their companions during the Tiruvathirai Festival season. The next twelve stanzas of the Hymn relate to the ritual of Markazhi Bathing and praising the Glories of Lord Sivan.

பாகரம் 9

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளே

பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்தும்ப் பெற்றியினே

உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்

உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே

பாங்காவோம்

அன்னவரே எங்கணவ ராவார் அவருகந்து

சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்

இன்ன வகையே யெமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்

என்ன குறையு மிலோமேலோ ரெம்பாவாய்.

9

கருத்துரை:

பழையையானவாக உள்ளன எல்லாவற்றுக்கும் மிகவும் முற்பட்ட பழையோனே, அதே போல புதியவனவாக உள்ளன எல்லாவற்றுக்கும் பிற்பட்ட புதியவனே, உன்னை எங்கள் தலைவனாகப் பெற்ற உன் சீரடியார்களாகிய நாங்கள் உனக்கு தொண்டு செய்யும் உன் மெய்யடியாருடைய பாதங்களையே வணங்குவோம், அங்கே அவர்களுக்கே உரியவர்கள் ஆவோம், அப்படிப்பட்டவர்கள் தான் எங்களுக்கு கணவர்கள் ஆவார்கள், அவர்கள் விரும்பி சொன்னவற்றுக்கு கீழ்ப்பணிந்து அடிமைகள் போல உழைப்போம். நீ இந்த வகையிலே எங்களுக்கு வரம் தந்து

அருள்புரிவாயானால், எங்கள் அரசே, எங்களுக்கு எந்த விதமான குறையும் இல்லாதிருப்போம். எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே.

Translation of Stanza 9:

Oh Lord Older than all the Oldest (in the Universe), and likewise, Oh Lord Newer than all the newest, we Your devotees who are blessed to have You as our Supreme Lord bow our heads only at the feet of Your ardent Votaries; we will only be theirs; they alone shall be our husbands; anything they are pleased to tell us we will obey like slaves. If you would grant us a boon in these lines, oh Lord Sovereign of ours, we will never be in want of any kind whatsoever, Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

பாசுரம் 10

பாதாளம் ஏழினுங்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்

போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்றல்லன்

வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
ஓத உலவா ஒருதோழந் தொண்டருளன்

கோதில் குலத்தரன்றன் கோயிற் பிணாப்பிள்ளைகள்
ஏதவனார் ஏதவன்பேர் ஆருற்றார் ஆரயலார்
ஏதவனைப் பாடும் பரிசேலோ ரெம்பாவாய். 10

கருத்துரை:

சொற்களுக்கு அப்பாற்பட்ட அவன் திருவடிகளாகிய மலர்கள் கீழுலகங்கள் ஏழுக்கும் கீழே உள்ளன, திருக்கொன்றை மாலை குடிய அவனுடைய திருமுடியோ பொருள்கள் எல்லாவற்றுக்கும்

அந்தமாக உள்ளது. உமாதேவியரை ஒரு பாகமாக உடையவன், ஒரே திருமேனியை கொண்டவனல்லன், வேதம் முதற் கொண்டு விண்ணுலகத்தவர்களும் மண்ணுலகத்தவர்களும் போற்றி அவன் புகழ் பாடினாலும் சொல்லச் சொல்ல எல்லை இல்லாத புகழ் உடையவன், ஒப்பற்ற நண்பன், தொண்டர்களுடைய உள்ளத் திலே உறைபவன், மாசு மறு இல்லாத மூல குலத்தவனாகிய சிவபெருமானுடைய கோவிலுக்கு வந்துள்ள பெண் பிள்ளைகளே, அவனுடைய ஊர் ஏது? அவனுடைய பெயர் என்ன? அவன் உறவினர் யார்? அவனுக்கு அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் யார்? இப்படியான கேள்விகளுக்கெல் லாம் அப்பாற் பட்டவன் மூலகாரணன் ஆகிய நம் சிவபெருமான், அவனை இவ்வாறு தான் பாட வேண்டும். எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே.

Translation of Stanza 10:

The Flowers that are His Sacred Feet, Which are below even the end of the seven nether worlds, transcend words, His flowers adorned Sacred Tuft of Hair is the ultimate of all things, Consort Uma is a part of Him, He is not of any one Sacred Body, However much the Veda and the dwellers of Heaven and Earth may sing His praise there cannot be a limit to singing His Glory, a matchless Friend, He Who dwells in the hearts of Votaries, oh ye women in the Temple of Lord Sivan of flawless clan, what is His country? What is His name? Who are His relatives? Who are His neighbours? This is how the praise of Him Who is the First Cause that transcends these questions should be sung. Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

பாசுரம் 11

மொய்யார் தடம்பொய்கை புக்கு முகேரென்னக்
 கையாற் குடைந்து குடைந்துன் கழல்பாடி
 ஐயா வழியடியோம் வாழ்ந்தோங்காண் ஆரழல்போற்
 செய்யாவெண் ணீராடி செல்வா சிறுமருங்குல்
 மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளா
 ஐயாநீ ஆட்கொண் டருளும் விளையாட்டின்
 உய்வார்கள உய்யும் வகையெல்லாம் உய்ந்தொழிந்தோம்
 எய்யாமற் காப்பாய் எமையேலோ ரெம்பாவாய். 11

கருத்துரை:

வண்டுகள் மொய்த்து ஆர்ப்பரிக்கின்ற அகண்ட
 தடாகத்திலே அமிழ்ந்து 'முகேர்' என்னும் ஒலி எழும்ப கையால்
 குடைந்து குடைந்து மூழ்கும் பொழுதுகூட உன் திருவடிகளின்
 புகழ் பாடிப்பாடியே நீராடுவோம். எங்கள் ஆளுடையானே, சந்ததி
 சந்ததியாக உன் புகழ் மட்டும் பாடும் மெய்யடியார்களாக வாழ்ந்து
 வந்துள்ளோம், பார். சுவாலை விட்டெரியும் நெருப்பை போன்ற
 சிவப்பு நிறமுடையவனே, திருவெண்ணீற்றிலே நடனம்
 ஆடுபவனே, செல்வங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இருப்பிடமானவனே,
 நுண்ணிடையும் மையணிந்த நெடுங்கண்களும் உடைய
 உமையம்மை மணவாளா, எங்களை உடையானே, உன் அடியார்
 களை நீ ஆட்கொண்டருளி விளையாடும் விளை யாட்டிலே
 உன்னை அடைவதற்கு அனுபவிக்க வேண்டியவை எல்லா
 வற்றையும் நாங்களும் அனுபவித்து முடித்து விட்டோம். இனி
 மேலும் இந்த பிறவித்துன்பத்திலே கிடந்து உழலும்படி விடாமல்
 எங்களை காப்பாற்றி அருள்புரிவாயாக. எல்லோரும் ஒன்றாக
 சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே!

குறிப்பு:

மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள் பற்றிய புராணக் கதை ஒருபுறம் இருக்க, சரித்திரப்படி அவருடைய உண்மையான வாழ்க்கை வரலாறு எப்படி இருந்திருக்கலாம் என்பதை ஆராய்ந்து இப்புத்தகத்தின் முன்னுரையிலே நாம் கூறியிருந்தோம். அவற்றிற்கெல்லாம் சான்று பகரும் சிறப்புடையதாக இந்த பாசுரமானது விளங்குகின்றது.

அதாவது, ஆரியர் கூட்டங்கள் சிந்து நதிப் பள்ளத்தாக்கின் மீது படையெடுத்து நிலத்தை கைப்பற்றி அங்கே நிலவிய பழம் பெரும் தமிழர் மேற்கில் இப்பொழுது ஆப்கானிஸ்தான் என்று வழங்கும் நாடு முதல் கிழக்கில் பர்மா வரையிலும் வடக்கில் இமய மலைத் தொடரிலிருந்து தெற்கில் ஈழத் தீவின் கதிர்காமத்துத் தெற்குக் கடற்கரை வரையிலுமுள்ள பரந்து விரிந்த நிலக் கண்டத்தில் தமிழ் பேசிய மக்கள் மட்டுமே எங்கும் வியாபித்து வாழ்ந்தார்கள் என்றும், அவர்கள் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக வணங்கும் சைவ சமயத்தை கடைப்பிடித்தவர்கள் என்றும், சரித்திரம் கூறுகிறது. இப்படி ஆரியர் படையெடுத்து அழித்தொழித்த காலம் கி.மு. 1500 என்று மேற்குலக சரித்திராசிரியர்கள் கூறுவர். அது முதல் மாணிக்கவாசகர் வாழ்ந்த கி.பி. 3ம் நூற்றாண்டு வரையிலான ஏறத்தாழ ஆயிரத்தைந்நூறு ஆண்டு காலத்தில் ஆரியர் செல்வாக்கு மேலோங்கி இருந்தது. அப்பொழுது தோன்றியவை தான் வேத சமயமான ஆரியம் முதற்கொண்டு பௌத்தம் சமணம் என்ற பிற சமயங்கள், இந்த பிற சமயங்களாகிய கார்மேகங்களி னால் மறைக்கப்பட்டு, சிவபெருமானையும் சைவ சமயத்தையும் அக்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் மறந்திருந்தனர். அன்றைய தமிழர்களே படைத்த சங்க இலக்கியம் என்றழைக்கப்படும் செந்தமிழ் நூல்களே சிவபெருமானை இருட்டடிப்பு செய்துள்ளனவென்றால் ஆரிய

சமயங்கள் எத்துணை செல்வாக்கை பெற்றிருந்தன என்பதை உணரக்கூடியதாக இருக்கிறது.

இந்த நிலைமையிலே மாணிக்கவாசகப் பெருமான் தோன்றி சைவத்தை புனருத்தாரணம் செய்து அதற்குரிய அரியாசனத்தில் ஏற்றி வைக்கும் அளப்பரும் பணியிலே ஈடுபட்டிருந்தார். அப் பொழுது ஊர் ஊராக சென்று சைவத்தின் மேன்மையை விளக்கி வந்த பயணங்களிலே ஒரு உண்மையை அவதானித்தார் - அதாவது, தமிழ் மக்கள் எல்லோருமே பிறசமய மாயையில் வீழ்ந்து விடவில்லை. தங்கள் பூர்வீக சிவபெருமான் வழிபாட்டை கைவிடாத சைவக் குடும்பங்கள் பல இங்கும் அங்குமாக இருப்பதை கண்டார். அதைத்தான் இந்த திருவெம்பாவைப் பாசுரத்திலே, “ஐயா, உன் கழல் பாடி வழியடியோம் வாழ்ந்தோம் காண்” என்று சிவபெருமானை நோக்கி, மார்கழி நீராடும் மங்கையர் வாயாலே அடிகள் கூறுகிறார். பெண்கள் சொல்வது என்னவென்றால் “எம்பெருமானே, எல்லா உலகங்களுக்கும் ஒரு தனி முழுமுதற் கடவுளாக நீ இருக்கும் உனது உண்மையையே மறுக்கும் பொய்ச் சமயங்களுக்கு பின்னால் எடுபட்டு போன ஏனைய மக்களைப் போல நாங்கள் எடுபட்டு போகவில்லை, எங்கள் குடும்பங்கள், இன்று நேற்று அல்ல, சந்ததி சந்ததியாக உனது திருவடிகளுக்கே சேவை செய்யும் அடிமைகளாக வாழ்ந்து வந்துவிட்டோம்” என்பது பொருள். இல்லையென்றால், “வழியடியோம்” என்று தங்களை விதந்து கூற தேவையில்லை. தொடர்ந்து “எல்லாவற்றுக்கும் இறுதிப் புகலிடமாக உன்னை அடைவதற்கு என்னென்ன வகையிலே உன்னை அடைந்தவர்கள் வாழ்ந்தார்களோ அப்படியெல்லாம் நாங்களும் வாழ்ந்து பக்குவம் அடைந்துவிட்டோம், இனிமேலும் இந்த பிறவித் துன்பத்தில் கிடந்து அழுந்தாமல் எங்களை காப்பாற்றி ஆட்கொண்டருள்வாயாக”, என்று வேண்டுகிறார்கள்.

இதனால் மாணிக்கவாசகர் காலமாகிய மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே சைவ சமயம் வீழ்ச்சி அடைந்திருந்ததையும், அதி

லிருந்து சைவத்தை காப்பாற்றிய அடிகளாருடைய மாபெரும் மகத்தான பணியையும் நாம் உணரும்படி செய்து ஒரு சரித்திர உண்மையை புலப்படுத்தும் சிறப்பை இந்த திருவெம்பாவைப் பாசுரத்திலே காண்கிறோம்.

Translation of Stanza 11:

While we are engaged in piously bathing in the large pond teeming with humming bees, our hands splashing and splashing to the sound of 'muker', we sing only the praise of Your Sacred Feet. You see, our Divine Master, from generation to generation we have lived our lives as slave - like Devotees only of You. Oh Lord red like the rising flames of fire! Oh Lord smeared with white Holy Ash! Oh Lord Repository of all riches! Oh Lord Consort of Her with slender waist and long eyelashes! We too have lived in the way that devotees who were blessed in Your Divine Sport of granting Beatitude lived, oh our Sovereign Master, save us from further suffering and redeem us (from the cycle of birth death and rebirth). Let us all together sing (His Glory), oh girls!

Notes:

This is a very important Stanza from a historical point of view. It furnishes corroborative evidence for what I have said in the Introduction about the historical Manikkavacakar as distinguished from the legendary Manikkavacakar - that Saivism was under an eclipse for 1500 Years and it was he who made it his life's mission to revive and restore Saivism to its rightful place in history as the oldest religion in the world.

In this Stanza, Manikkavacakar makes the bathing girls address Lord Sivan and say: "Our Divine Master, from generation to generation we have lived our lives as slave - like Devotees only of you." Why does he make the girls place a particular stress on "from generation to generation"? What is the need for this otherwise out of the place stressing? What is its implication?

There is only one possible explanation: obviously Manikkavacakar had been under the impression that the entire population of the Tamil country of his time was under the sway of the god - denying creeds of Buddhism and Jainism and the Vedic rituals of the Sacrificial Fires. As a learned man well versed in the famous Tamil Sankam literary works existing in his day he had seen that even the learned among the Tamils and the producers of such literature had systematically blacked out Sivan. But during his missionary sojourns exhorting the people to revert back to their ancestral religion he found stray pockets of communities here and there still tenaciously clinging to the worship of Lord Sivan. It is this discovery which makes him to put into the mouth of the bathing girls as if to say in effect: 'Engal (= our) Sivaperumane' we are not like those people who abandoned You and went after false creeds. We have always adhered to worshipping You and You alone. Not only we of the present generation, our families from generation to generation in the past have always been Your devotees. In Your Sacred Sport of blessing Your devotees with Beatitude, they had to live through meriting experiences to earn It. We too have lived through them all.

We have always served You as our ultimate Refuge. Oh Lord, take us under Your Divine Protection and Eternal Bliss without letting us suffer any longer in this worldly cycle of birth death and rebirth. This is the gist of the Stanza as a whole. The historicity of the background, of course, is incidental.

பாசுரம் 12

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்தாடும்
 தீர்த்தன்நற் றில்லைச்சிற் றம்பலத்தே தீயாடும்
 கூத்தனிவ் வானுங் குவலயமும் எல்லோமும்
 காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வார்கலைகள்
 ஆர்ப்பரவஞ் செய்ய அணிசூழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இருஞ்சனை நீ ராடேலோ ரெம்பாவாய். 12

கருத்துரை:

நம்மை பிணித்திருக்கும் பிறவித் துன்பமானது நம்மை விட்டு அகலும்பொருட்டு குதூகலத்துடன் நாம் நீராடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த தீர்த்தத்தை உடையவன், தில்லை நகரின் சிற்சபையிலே தீ சூழ கூத்தாடிக் கொண்டிருக்கும் கூத்தாடி, இந்த வானுலகத் தையும், பூவுலகத்தையும் நம் எல்லோரையும் காத்தும் படைத்தும் மறைத்தும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் விளையாட்டுப்பிள்ளை, இப்படியானவன் புகழ் பகரும் திருநாமங்களை சொல்லிச் சொல்லி, நமது கைவளையல்கள் கிலுங்கக் கிலுங்க, மேகலை முதலான ஆபரணங்கள் ஆர்ப்பரிக்க, நம் பூச்சூடிய கூந்தலை சுற்றி வண்டுகள் ரீங்காரம் பாட, தீர்த்தக் குளமாகிய இந்த பூக்கள் மலிந்த பொய்கையிலே மூழ்கியெழுந்து அதற்கு உடை

யவனுடைய திருப்பொற் பாதங்களை வாழ்த்தி, பெரிய மழைநீர் சுனையிலும் தீர்த்தமாடுவோமாக, எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே.

Translation of Stanza 12:

He is the Owner of the sacred 'Theertham' pond in which we bathe with joy in order to rid ourselves of the sorrowful fetters of the cycle of rebirths, He is the Divine Dancer that dances in fire within the Sacred Hall of Divine Knowledge at Thillai, He is the Divine Playboy amusing Himself with protecting, discovering, and concealing the celestial world, the earthly world, and all of us. Uttering the Names which proclaim His Glories, and as our bangles jingle, our waist - chains tinkle, and bees hum around the flowers in our plaits of hair, let us bathe in the flowery 'Theertham' pond singing the praise of its Owner's Golden Feet and also in the moun tain lake. Let us all together sing (His Glories), Oh girls!

பாசுரம் 13

பைங்குவளைக் கார்மலராற் செங்கமலப் பைம்போதால்

அங்கங் குருகினத்தாற் பின்னும் அரவத்தால்

தங்கண் மலங்கழுவு வார்வந்து சார்தலினால்

எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த

பொங்கு மடுவிற் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்

சங்கஞ் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்தார்ப்பக்

கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப்

பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

கருத்துரை:

கருமையான பசிய நீலோற்பல மலர்களும் அழகான செந்தாமரை மலர்களும் சேர்ந்து கலந்து ஒன்றாக கிடத்தலாலும், வளையல் கூட்டம் கைகளிலும் பறவைக் கூட்டம் அழகிய நீரிலும் கிடப்பதாலும், பாம்புகள் ஒன்றோடொன்று பின்னியும் நீராடுவதால் எழுகின்ற சலசலப்புச் சத்தமும் ஒன்றாக கிடப்பதாலும், ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் தங்கள் மும்மலத்தை புண்ணிய தீர்த்தமாடி தொலைப்பதற்கென வருவோரும் தங்கள் உடம்பிலுள்ள அழுக்கை நீராடி கழுவவேண்டி வரும் கன்னியரும் வந்து ஒருங்கே சேர்தலினாலும், எம்பிராட்டியும் எம்பெருமானும் ஒன்றாக இணைந்து ஐக்கியப்பட்டு இருப்பது போல இந்த பொய்கையும் திகழ்கிறது. இப்படியான குளத்தில் நீர் நிறைந்துள்ள மடுவிலே எங்களுடைய சங்கு வளையல்களும் கால் சிலம்புகளும் கலந்து கிலுங்க, கொங்கைகள் பொருமும் படியாக, குளிக்கும் நீர் பொங்கியெழ, செந்தாமரை மலர் நிறைந்துள்ள நீரிலே துள்ளித் துள்ளி நீராடுவோம். எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே!

குறிப்பு:

பழந் தமிழர்கள் பராசக்தியை கறுப்பி என்றும் சிவபெருமானை சிவலை என்றும் கற்பனையில் உருவகம் செய்து வழிபட்டார்கள் என்பதை இப்பாசரம் காட்டுகிறது. சரித்திரக் கண்கொண்டு பார்க்குமிடத்தில் இது தமிழினத்தின் வரலாற்றிலே இடைப்பட்ட காலத்திலாகும். அதிகாலையிலே மங்கையர் கூட்டம் மார்கழி நீராடும் திருவண்ணாமலைத் திருக்குளத்தின் தோற்றத்தை கரையில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த மாணிக்கவாசகர் எந்நேரமும் தன் சிந்தனையில் உள்ள பார்வதி - பரமேஸ்வரன் ஒன்றிப்பையே அந்த திருக்குளத்துக் காட்சிகள் ஒத்திருப்பதை கண்டார். அதைத்தான் இந்த பாசரத்திலே உவமைகள் மூலம்

கூறுகிறார். பிராட்டி - பெருமானுக்கும் திருக்குளத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமையை காட்டும் உவமை ஒவ்வொன்றும் சிலேடைச் சொற்களால் கையாளப்பட்டு, சிறந்த கவிவாணர் ஆகிய மாணிக்கவாசகர் சொல்லுராடல் விளையாடி கேட்பவர்களை சிந்திக்க வைக்கிறார். பாசுரத்தின் விளக்கம் வருமாறு.

“குவளை” - கருங்குவளை என்ற நீலோற்பல மலர் பிராட்டியை குறிக்கும், “செங்கமலம்” என்ற செந்தாமரை மலர் பெருமானை குறிக்கும், கறுப்பும் சிவப்புமான இருவகை மலர்களும் நீரிலே ஒன்றாக கலந்து பூத்திருப்பதால் திருக்குளம் அம்மையப்பரை ஒத்துள்ளது.

‘அங்கம் குருகு இனத்தால்’ என்றதில், அங்கம் = உறுப்பு = கை, அதாவது நீராடும் பெண்களுடைய கைகள்; குருகு = வளையல்கள், எனவே கைவளையல் கூட்டம் (=இனம்) பிராட்டியை குறிக்கும். அங்கம் என்ற சொல்லை அம் + கம் என்று பிரித்து, அம் = அழகிய, கம் = நீர், ஆகையால் அழகிய நீர்; குருகு = பறவை என்றும் பொருள் கொண்டு, அங்கம் குருகு = அழகிய நீர்ப்பறவை, அதாவது சிவபெருமானுடைய திருமுடியிலே இருக்கும் கங்கையிலே பறக்கும் நீர்ப்பறவைக் கூட்டம் என்ற கருத்தில் பெருமானை குறிக்கும். இவை எல்லாம் திருக்குளத் திலும் அமைந்துள்ளபடியால், திருக்குளம் அம்மையப்பரை ஒத்துள்ளது.

“பின்னும் அரவத்தால்” என்பதில், பின்னும் = ஒன்றோடு ஒன்று பிணையும், அரவம் = பாம்பு, ஆகையால் திருமேனியிலே பாம்புகள் பின்னிக்கிடக்கும் என்ற பொருள் கொடுத்து பெருமானை குறிக்கும். பின்னும் = பின்பும், அரவம் = ஒலி, சத்தம், என்றும் பொருள் கொண்டு, பெண்கள் நீராடும் பொழுது அமிழ்ந்தமிழ்ந்தெழும் பின்பு சத்தம் கேட்பதால் பிராட்டியை குறிக்கும். ஆனபடியால் திருக்குளம் அம்மையப்பரை ஒத்துள்ளது.

“தங்கள் மலம் கழுவுவார் வந்து சார்தலினால்” என்பதில் மலம் = ஆணவம் கன்மம் மாயை என்று மனிதனை பீடித்திருக்கும் மும்மலம். புண்ணிய தீர்த்தமாடி இந்த மும்மலத்தை ஒழிப்பதற்காக சிவதீர்த்தத்தைநாடி வருவோர் என்றதால் பெருமானை குறிக்கும். மலம் = அழுக்கு, அதாவது உடம்பழுக்கு என்று பொருள் கொண்டு, தங்கள் உடம்பிலுள்ள அழுக்கை நீராடி போக்குவதற்காக பெண்கள் வருவார் என்றதால் பிராட்டியை குறிக்கும். இப்படி இரண்டு வகையினரும் வந்து சேர்தலினாலே திருக்குளம் அம்மையப்பரை ஒத்துள்ளது.

இவ்வாறு எங்கள் பிராட்டியும் எங்கள் பேர் அரசர் பெருமானும் ஒன்றாக இணைந்திருப்பது போல உள்ள இந்த திருக்குளத்திலே நாங்களும் புனித மார்கழி நீர் ஆடுவோம், என்பது பொருள்.

Translation of Stanza 13:

By the pretty blue lilies in the pond mingling with the beautiful red lotus flowers; by the cluster of bracelets on the bathing women's arms and the cluster of beautiful water - birds; by the intertwining snakes and the sound of splashing water; by the recourse of those who respectively seek to cast off their impurities - the harmony in the Sacred Pond (in all these respects) is like the Oneness of our Sovereign Universal Mother Goddess (Sakti) and our Eternal Sovereign Lord God (Sivan). Let us bathe in this pond, plunging in its flowery waters to the tinkling of our conch - shell bangles in unison with the anklets on our legs, our breasts under water swelling, and the foams of the water bubbling. Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

Notes:

The Sage Manikkavacakar, standing on the banks of the Sacred Temple Pond at Tiru - Annamalai, watches the scene of women bathing in the Pond and sees the Siva - Sakti Unity of Lord Sivan with the Universal Mother Goddess (Sakti), which is a thought that is ever present in his heart and soul, being mirrored by the sights in the Pond. He describes it by the skillful use of metaphors and punning, and condenses it all in the first four lines of the Stanza. It is almost impossible to bring out the elegance and nuances and the poetic craftiness of the Tamil original in a translation. The above translation of the Stanza, therefore, needs to be explained.

It should be remembered that attributing forms to Sakti and Sivan is a later development in Saivism historically. In that development Sakti is conceived as dark in complexion and Sivan red.

So in the first metaphor blue lilies represent Sakti, and the reddish lotus Sivan, the suggestion therefore being that the Siva - Sakti Oneness is symbolically imitated by the Pond in the two kinds of flowers mingling.

In the second metaphor, cluster of bracelets represent Sakti, and the cluster of water - birds Sivan - from the concept of Sivan's crown bearing the Ganges River about which water - birds hover. The bracelets of women bathing in and water - birds hovering about the pond is therefore a symbolic imitation by the Pond of the Siva - Sakti Oneness.

In the third metaphor, which is based on a pun on the words 'aravam' (= 'snake' as well as "sound") and 'pinnum' (= "intertwining" as well as "later"), Snakes intertwining and frolicking in the Pond represent Sivan—from the concept of Sivan's body being twined by crawling snakes – and sound from women plunging in the water (heard "later" compared to the instant of plunging) represents Sakti; so, Siva - Sakti Oneness is symbolically imitated by the pond with both snake and later - sound.

The fourth is based on a pun on the word 'malam'. One meaning of 'malam' in Saiva Siddhanta Philosophy is 'mum - malam', the Triple Impurities of the Spirit afflicting man, namely, 'anavam' = 'ego', 'kanmam' = action, and 'mayai' = illusion. People seek recourse to bathing in Siva - Theertham waters to cleanse themselves of 'mum - malam', which therefore represents Sivan. The other meaning of 'malam' is the ordinary dirt and impurities on one's physical body. The coming of women to the Pond to bathe and cleanse their bodies represents Sakti. So the Siva - Sakti Oneness is symbolically imitated by the Pond to which people have recourse to cleanse themselves of both kinds of impurities.

The Stanza therefore ends with a call to the women: "Let us bathe in this Pond which derives its Sacredness from a harmony that resembles the oneness of our Sovereign Universal Mother and our Eternal Sovereign Lord."

பாசுரம் 14

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்

கோதை குழலாட வண்டின் குழாமாடச்

சீத புனலாடிச் சிற்றம் பலம்பாடி

வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடிச்

சோதி திறம்பாடிச் சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி

ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்

பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளைதன்

பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோ ரெம்பாவாய்.

14

கருத்துரை:

காதிலே தொங்கும் காதணிகள் ஆடவும், உடம்பிலே பூண்டுள்ள அழகிய அணிகலன்கள் ஆடவும், பூமாலை சூடிய கூந்தல் விரிந்து ஆடவும், அவற்றை சுற்றி வண்டுக் கூட்டங்கள் பறந்து ஆடவும், நாம் குளிர்ந்த நீரிலே மூழ்கியெழுந்து, தில்லையில் உள்ள சிற்றம்பலத்துக் கூத்தன் புகழ் பாடி, வேதத்துக்கு உட்பொருளாக உள்ளவனை பாடி, அப்பொருளின் அழகை பாடி, அது சோதியாக விளங்கும் இயல்பை பாடி, திருமுடியிலே சூழ்ந்து சூடியிருக்கும் திருக்கொன்றை மாலையை பாடி, எம்பெருமானுக்கு தொடக்கம் இல்லாத தன்மையை பாடி, முடிவு இல்லாத தன்மையையும் பாடி, நம் மீது கருணை கொண்டு நம்மை வளர்த்து ஆளாக்கி எடுத்த உமாதேவி பிராட்டியாருடைய திருப்பாதங்களின் சிறப்புக்களையும் பாடி நீராடுவோம். எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே!

Translation of Stanza 14:

With ear-rings swinging from our ears, the beautiful ornaments we wear dangling, our locks of hair with flower garlands swaying, swarms of bees about them dancing,

and immersing ourselves in the icy water, singing the praise of the Dancer in the Thillai Hall of Divine Knowledge, singing in praise of our Lord the Essence of the Veda, singing the Beauty of that Essence, singing It being the Great Light, singing in praise of the 'Kontrai' garland that circles His tuft of hair, singing His beginninglessness and His endlessness, and singing the Beauties of the Divine Feet of our Universal Mother who nurtured us and brought us up, let us keep going our bathing. Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

பாகுரம் 15

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாயோவாள் சித்தங் களிகூர
 நீரொருகா லோவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையாள் விண்ணோரைத்
 தான்பணியாள்
 பேரரையற் கிங்ஙனே பித்தொருவ ராமாறும்
 ஆரொருவ ரிவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர்தாள்
 வாருருவப் பூண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய். 15

கருத்துரை:

சிவனடியாள் ஒருத்தி எந்த நேரமும் “எம்பெருமானே” என்று திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொண்டே இருப்பாள். ஒரு நேரம் நம் பெருமானுடைய புகழ் பேசுவதிலே வாய் ஓயமாட்டாள். ஒரு நேரம் இறைவனை சிந்தனை செய்யும் மகிழ்ச்சியினால் மனமுருகி கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஓயாது தாரை தாரையாக வழிந்து கொண்டே இருக்கும். ஒரு நேரம் நிலத்திலே விழுந்து விழுந்து

கும்பிட்டு கும்பிட்டு வந்தனை செய்து கொண்டிருப்பாள். ஒரு பொழுதாவது தேவலோகத்து தேவர்களை வணங்கமாட்டாள். இறைவனாகிய பேர் அரசர்மேல் பித்துப் பிடித்துத் திரியும் ஒருவர் இப்படித்தான் இருப்பார். இவ்வாறு பித்துப் பிடிக்கச் செய்து தன் வசம் இழுத்து ஆட்கொண்டருளும் வித்தைக்காரர் யாரோ, கச்சணிந்த ஆபரணங்கள் பூண்ட மார்புகளை உடைய ஒ பெண்களே, அவருடைய திருவடிகளை நாம் வாயாரப் பாடி அழகிய தோற்றமுடைய பூக்கள் நிறைந்த இத் திருக்குளத்தின் நீரிலே பாய்ந்து பாய்ந்து நீராடுவோம். எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே!

குறிப்பு:

‘விண்ணோரைத் தான் பணியாள்’ என்றது பிறந்து இறந்து மீண்டும் பிறக்கும் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் இந்திரன் முதலான தேவலோகத்துத் தெய்வங்களை சிவனடியாள் வணங்க மாட்டாள் என்ற பொருளிலே. இதனால் ஆரியர் கொண்டு வந்து புகுத்திய இந்த தெய்வங்கள் சைவ சமயத்திற்கு பொருந்தாதவர்கள் என்பதை மாணிக்கவாசகர் வலியுறுத்துகிறார்.

இந்த பாசுரத்திலே ‘ஓரொருகால் எம்பெருமான்’ என்று வரும் சொற்றொடர் சிவனடியாள் ஒருத்திக்கு சிவபெருமானிடத்திலே அன்பு படிப்படியாக வளரும் நிலையை குறிக்கிறது என்றும், ‘சித்தங் களிகூர நீரொருகால்’ என்றதனால் மனத்தையும், ‘சீரொருகால் வாயோவாள்’ என்றதனால் வாக்கையும், ‘பாரொருகால் வந்தனையாள்’ என்றதனால் காயத்தையும் குறித்து படிப்படியாக வளர்ந்து வந்த அன்பை மனம் வாக்கு காயம் மூன்றினாலும் சிவபெருமானிடத்திலே பறி கொடுத்து நிற்கும் நிலையை குறிப்பிடுகிறது என்றும் உரையெழுதிய தமிழ் அறிஞர்கள் சிலர் பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். இதன்படி,

மாணிக்கவாசகர் எவரையும் குறிப்பாகக் கருதி பாடவில்லை, மாணசீகச் சிவனடியார்கள் ஒருத்தியைத்தான் குறிப்பிட்டு பாடியிருக்கிறார் என்பது பெறப்படுகிறது.

ஆங்கிலேயே அறிஞர் வணக்கத்துக்குரிய டாக்டர் ஜி.யூ. போப் ஐயர் அவர்கள் பிறிதொரு வகையிலே பொருள் கொள்ளுகிறார். அதுவும் மிக்க சிறப்புடைய பொருளாகவே உள்ளதுமல்லாமல் வேறு எவருக்கும் தோன்றாத புதுமை உள்ளதாக போப் ஐயருடைய சைவ சமய அறிவும் தமிழ் அறிவும் எவ்வளவு ஆழமானது என்பதையும் புலப்படுத்துகிறது.

அதாவது, 'ஓரொருகால்' 'சீரொருகால்' 'நீரொருகால்' 'பாரொருகால்' என்ற சொற்றொடர்கள் எல்லாவற்றிலும் வரும் 'கால்' என்பது 'காலம்' என்ற ஒரு பொருளையும் 'காரைக்கால்' என்று இன்னுமொரு பொருளையும் கொடுத்து, மாணிக்கவாசகர் 'கால்' என்ற சொல்லை சிலேடையாக கையாண்டுள்ளார் என்று கொள்ளுகிறார். கொண்டு, இந்த பாசுரமானது சைவ சமயத்திலே பாராட்டப்படும் சிவதொண்டர்களிற் சிறந்தவராக பிரசித்தியடைந்துள்ள காரைக்கால் அம்மையார் என்ற சிவனடியாரையே குறிப்பிடுகிறது என்று போப் ஐயர் பொருள் கண்டுள்ளார். அதற்கு அமைவாக பாசுரத்தின் சிறப்பு முழுவதையும் உணர்த்தும் நோக்கத்துடன் சேக்கிழார் செய்த பெரிய புராணத்தைத் தழுவி காரைக்கால் அம்மையாருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை அழகாக ஆங்கிலத்திலே வடித்து வைத்துள்ளார்.

Translation of Stanza : 15

She (a Sivan-devotee) sometimes would keep saying constantly "My God", "My God", sometimes her mouth would not stop talking about the Glories of our Lord, at

another time she would be so moved by the ecstasy of thinking of the Lord that her eyes would not stop shedding strings of tears, yet another time she would prostrate herself on the ground and keep on worshipping, she would never worship gods of the heavenly world. This is the state of one who is frenzied with madness for the Great Supreme Lord. That Divine Sorcerer who thus takes His devotee under His protection, oh girls with beautiful ornamented and banded breasts, let us sing the praise of the Sorcerers Sacred Feet and bathe in the beautiful flowery waters of this pond. Let us all together sing (His Glory), Oh Girls!

Notes:

By "gods of the heavenly world" is meant Brahma, Vishnu, Rudra, Indra, and other gods introduced into India by the Aryans. They are conceived as gods who are subject to the biological process of birth and death. By making the girls say "She would never worship gods of the heavenly world" Manikkavacakar is telling the Tamils that Brahma, Vishnu, Rudra, Indra and other gods whom the Aryans introduced have no place in Saivism.

This stanza is seen to begin with an enigmatic reference to a woman devotee of Lord Sivan. Indigenous Tamil scholars interpret it variously. There are some who are of the opinion that the reference is to an imaginary hypothetical woman devotee whose love and attachment to Sivan grows by stages, and not to any particular woman devotee.

The Rev. Dr. G.U.Pope, however, thinks that there is a play on the word 'Kal' occurring repeatedly as part of phrases in the first four lines of the stanza which makes it to mean 'time' as well as 'karaikal'. He therefore identifies the woman devotee mentioned in the current stanza as no other than Karaikal Ammaiyar, 'The Lady of Karai - Kal', one of the most celebrated Saints of Saivism. Her very ancient legendary life story is told in the Periya Puranam by Sekkilar. Dr. Pope gives a vivid account of the life and times of the Saint for the benefit of non - Tamil students to help a better understanding of the full meaning and purport of the stanza which closely follows the Periya Puranam version. The following is a reproduction of Pope's account:

The 'Mother' of karaikal -

Some of the legends in the Tamil Periya Puranam relate to the period between the first and second great revivals of Caivism, and a few are anterior to both. It seems pretty certain that, while the Jains and Buddhists were active and apparently triumphant everywhere, there were a great multitude of the faithful Caivites who, like the Covenanters in Scotland, were rendered more zealous by the persecutions to which they were exposed. Among these was the 'Mother' of Karaikal, who was a poetess, many of whose verses are still preserved. The legend gives a most interesting picture of some phases of South - Indian life a thousand years ago. The 'Mother' was the wife of a rich merchant of Karaikal (Footnote: "Karaikal is a small town held by the French. It is forty - seven miles from Tanjore. Near it is the famous Alankadu - Vataranyam - a

forest of banyan trees, where the shrine of the 'Mother' still stands"), whose name was Paramadattan ('Endowed with heavenly gifts'). Her own name was Punithavathiyar ('The pure'). She was very devout, and especially careful to entertain all Caiva devotees that came to her door. One day her husband received from some persons who had come to him on business a present of two mangoes of a very superior kind, which he sent home to his wife. Soon afterwards, a holy devotee arrived at the house as a mendicant guest; but she had nothing ready to offer him except some boiled rice. This she set before him, and having no other condiment to present, gave him one of the aforesaid mangoes. At noon her husband returned, and after his meal ate the remaining mangoe, which pleased him so much that he said to his wife, "There were two; bring me the other." She went away in dismay; but remembering that the god to whose servant - because he was His servant - she had given the fruit, never desert those who serve Him, she offered a mental prayer, and straightaway found a mangoe in her hand, which she carried to her husband. Being a divine gift, it was of incomparable sweetness, and he said to her, "Where did you obtain this?" She hesitated at first to reveal the wonder that had been wrought on her behalf, but reflected that she ought to have no concealments from her husband, and so told him everything. He gave no credence to her words, but roughly replied, "If that is so, get me another like it." She went away, and said in her heart to the god, "If thou givest me not one more fruit, my word will be disbelieved! "Forthwith she found another fruit still more lovely in her

hand. When she carried this to her husband he took it in astonishment; but behold! it forthwith vanished. Utterly confounded by these wonderful things, he came to the conclusion that his wife was a supernatural being, and resolved to separate at once from her. He revealed the matter, however, to no one, but quietly equipped a ship in which he embarked a great part of his wealth, and then on a lucky day, worshipping the god of the sea, with sailors and a skilful captain, he set sail for another country, where he made merchandise, accumulated a fortune, and after some time, re-embarking, came back to India to another city in the Pandiyan land, where he married a merchant's daughter, and lived in great luxury. A daughter was born to him, to whom he gave the name of the wife with whom he had feared to remain, but for whom he retained exceeding reverence.

After a while his return and prosperity became known to his friends in Karaikal, who resolved to compel him to receive again his first wife, their kinswoman, whom he had deserted. They accordingly proceeded to his new residence, carrying with them in a litter his saintly spouse, the 'Mother' of Karaikal. When he heard that she had arrived and was halting in a grove outside the town, he was seized with a great dread, and proceeded with his second wife and daughter to where the 'Mother' was encamped surrounded by her kindred. He at once prostrated himself with profoundest reverence before her, saying, "Your slave is happy here and prosperous through your benediction. To my daughter I have given your sacred name, and I constantly adore you as my tutelary goddess!"

Poor Punithavathiyar, utterly confounded by this salutation and worship, took refuge, among her kinsfolk, who all cried out, "Why is the madman worshipping his own wife?" To this Paramadattan replied, "I myself beheld her work a miracle, and I know that she is no daughter of the human race, but a supernatural being, and so I have separated myself from her, and I worship her as my tutelary divinity, and have dedicated this my daughter to her, and therefore have I worshipped her and call upon you to do the same." But Punithavathiyar pondered the matter, and prayed within herself to Civan the Supreme, saying: "Lord, this is my husband's persuasion! Take from me then the beauty that I have hitherto cherished for his sake and features of one of the demon hosts who evermore attend on Thee, and praise Thee." That very instant, by the grace of the god, her flesh dried up, and she became a demoness, one of Civan's hosts, whom the earthly world and the heavenly world hold in reverence. Then the gods poured down a rain of flowers, heavenly minstrelsy resounded, and her relatives, fearing, paid her adoration and departed. So she had now become a demoness, and her abode was the wild jungle of Alankadu; but through the inspiration of the god she sang several sacred poems, which are preserved. Afterwards there came upon her an irresistible desire to behold the Sacred Hill of Kailacam, and with inconceivable speed she fled northwards till she arrived at the foot of the Mountain, and reflecting that it was not right with her feet to tread the heavenly ascent, she threw herself down and measured the distance with her head. The goddess Uma, Civan's bride, beheld her thus ascending, and said to her spouse, "Who is this that in this strange fashion draws near,

a gaunt fleshless skeleton, sustained only by the energy of love?" To which Civan replied, "She that cometh is the 'Mother' devoted to my praises, and this mighty demon - form she has obtained by her prayers." When she drew near he addressed her with words of love, calling her by the name of 'Mother' which she for ever bears. As soon as she heard the word she fell at his feet worshipping, and ejaculating "Father!" Civan then said to her, "What boon dost thou ask of me?" She worshipped and replied, "Lord, to me your slave give love, which is undying, and infinite blessedness. I would fain be born on earth no more; but if I must be so born, grant me at least that I may never, in any form, at any time, forget Thee, My God; and when thou dost perform thy sacred mystic dance, beneath thy feet in rapture may I stand and sing thy praise." To which the God replied, "In Alankadu thou shalt see my dance, and with rapture thou shalt sing." Then the sacred 'Mother' of Karaikal returned, measuring the distance still on her head to holy Alankadu, where she beheld the God's sacred dance, and sang her renowned lyrics in his praise.

* * *

This legend illustrates a remarkable feature in the Caiva worship of the south, where devotees are not infrequently adored as having become demons. Doubtless, this is connected with pre - Aryan usages, and the poems attributed to the 'Mother' of Karaikal present the most vivid picture of demon worship with which I am acquainted. It is not difficult to imagine the source of this tradition. We have the picture of a devout and enthusiastic worshipper of

Civan, who sacrifices everything to the performance of her supposed duties to the god. She is misunderstood by her inappreciative husband, who forsakes her, and finally, with scorn, repudiates her. She has built herself a chapel in the jungle, where she spends her days and nights in prayers and austerities, and on her death is worshipped. The legends would soon accumulate, and the poems represent in dramatic form the artistic view of all the circumstances.

பாசுரம் 16

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி யெழுந்துடையாள்

என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையா ளிட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்தெம் பிராட்டி திருவடிமேற்

பொன்னஞ் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையாள்

தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே

என்னப் பொழியாய் மழையேலோ ரெம்பாவாய். 16

கருத்துரை:

மேகமானது கடலை அணுகி, அதை வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு மேலே எழுந்து, எம்மை உடையவளாகிய அம்பிகையின் திருமேனி போல கரிய நிறம் காட்டி, எம்மை அடிமைகளாக ஆட்கொண்டருளிய அம்பாளுடைய கொடி நுண்ணிடை போன்ற மின்னல் கொடிகளை மின்னி, எம் பிராட்டியின் திருவடிமேல் திகழும் பொற் சிலம்பு எழுப்பும் பேரொலி போல இடி முழக்கம் செய்து, அவள் திருப்புருவத்தை ஒத்த வானவில் போட்டு, எம்மை ஆளுடையாள் ஆகிய அம்மையிலிருந்து பிரிவு படாத எம்பெருமான் தன் அடியார் களுக்கு அருள் சொரிவதற்கு

ஏ கார்மேகங்களே, நீங்களும் மழையை பொழிந்து சொரிவீர்களாக. எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே!

குறிப்பு:

உமையம்மை பிராட்டியாருக்கும் மழை பொழியும் கார்மேகத் திற்கும் ஒரு ஒற்றுமை கண்டு, அதை பொருத்தி உருவகச் சித்திரம் ஒன்றை தரும் இப்பாசரமானது தமிழ் இனமும் சைவமும் பிறந்த புராதன எகிப்து நாட்டுத் தொடர்பை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அழிந்தொழிந்து மறைந்துபோன புராதன எகிப்தியர்களும் இப்படித்தான் மழை முகில்களையும் பெண் தெய்வம் ஒன்றையும் வைத்து உருவகப்படுத்தி வழங்கிய வரலாறு ஒன்று உண்டு.

வானத்திலே ஒரு பக்கத்திலிருந்து மறுபக்கம் வரையில் பெண் தெய்வம் ஒன்று நீண்டு வளைந்து கால்நீட்டி படுத்துக் கிடப்பதாக முகில் கூட்டத்தை கருதினார்கள். இந்த பெண் தெய்வம்தான் மாலையிலே சூரியனை வாரியெடுத்து இரவு முழுவதும் மறைத்து வைத்திருந்துவிட்டு காலையிலே வானத்தில் திரியும்படி விடுகிறாள் என்பது ஆதி எகிப்தியர் களுடைய நம்பிக்கையாக இருந்தது. இந்த பெண் தெய்வத்தை அவர்கள் “நுத்” என்று அழைத்தார்கள்.

இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால், இதே “நுத்” என்ற பெயரை பழந்தமிழர்கள் உமைப்பிராட்டிக்கும் சூட்டி வழங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை அறியக் கூடியதாக உள்ளது. பிற்காலத்து பழைய தமிழ் நூல் ஒன்றிலே நுத் என்பது உருவம் மாறி “நுதனாட்டி” என்று பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. சென்னை பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ் பேரகராதி நுதனாட்டி என்பதை நுதல் + நாட்டி என்று பிரித்து “நெற்றியிலே கண் உடையவள்” என்று பொருள் கண்டு விளக்கம் கொடுத்துள்ளது. சொல் இலக்கணத்தின்படி

இது பொருத்தமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் “நுதனாட்டி” என்பதின் வேர்ச்சொல்லாகிய “நுத்” என்பது தமிழிலே இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட காலத்துக்கு உரியதாகும்.

பூர்வீக தமிழர்களுடைய எகிப்து நாட்டு வாழ்க்கைக் காலத்து நினைவுகள் கர்ணபரம்பரையாக வந்து மாணிக்க வாசகருடைய மனசிலே பதிந்து இருந்திருக்கலாம். அதுதான் திருவெம்பாவை பாடும்பொழுது தன்னை அறியாமலே வெளிவந்திருக்கலாம் என்று நினைப்பதற்கு இடமுண்டு.

Translation of Stanza 16:

Oh Raincloud, approaching the Sea you roll it up and rise high above with it, you then show yourself in the dark colour like that of Her who owns us (Uma), you flash streaks of lightning resembling the creeper - thin waist of Her who rules us (Uma), you send forth rumblings of thunder which rival the clanging of the golden anklets on our Holy Mother's sacred Feet, you cast a rainbow which resembles Her sacred Eyebrow. Like our Holy Mother, from whom our Sovereign Eternal Lord is indivisible, bestowing Her Blessings of Happiness on us women before He does to His Devotees, oh Raincloud, do thou pour down rains in great torrents. Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

Notes:

Manikkavacakar creates an imagery in this Stanza which recalls to our mind, interestingly, our distant prehistoric connection with the land of the Nile River where the Tamil race and their religion of Saivism had their provenience. The creators of the now extinct Ancient Egyptian Civilization also saw in a bank of clouds floating

in the sky an Egyptian goddess lying stretched across the vault of the sky. The prehistoric race of Egyptians, which became extinct more than two thousand years ago, believed that this Goddess received the Sun at the end of the day, kept it hidden for the night, and issued it forth in the morning. They called the Goddess "Nut".

Quite remarkably, "Nut" is also a name by which Ancient Tamils appear to have called the Universal Mother Goddess Uma, for it occurs in the form "Nutanatty" in a Tamil literary work of medieval times. The Tamil Lexicon of the Madras University explains that "Nutanatty" is a compound word made up of 'nuta' + 'natty' and that it gives the meaning "She with an eye on the forehead." This may be a plausible etymology, but the original root word 'Nut' is certainly far older than the rise of literature in Tamil.

One cannot help wondering if Manikkavacakar was influenced by some folkore tradition about the belief in prehistoric Egypt when he drew up this imagery connecting raincloud with Mother Goddess Uma in this Tiruvembavai Stanza.

பாகரம் 17

செங்க ணவன்பால் திசைமுகன்பால் தேவர்கள்பால்

எங்கும் இலாததோர் இன்பம்நம் பாலதாக்

கொங்குண் கருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி

இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்

செங்கமலப் பொற்பாதந் தந்தருளுஞ் சேவகனை

அங்கண் அரசை அடியோங்கட் காரமுதை

நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழப்

பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

கருத்துரை:

சிவந்த கண்களையுடைய கடவுளாகிய விஷ்ணுவிடத்திலாவது, அல்லது நான்கு திசைகளையும் நோக்கும் நாலு முகங்களை யுடைய கடவுளாகிய பிரமாவிடத்திலாவது, அல்லது பிறதேவர் களித்திலாவது, அல்லது வேறு எங்கேயாவது கூட இல்லாத ஓர் ஒப்பற்ற தனி பேரானந்தம் நம்மிடம் இருக்கக் கூடியதாக, மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய அடி பெண்ணே, நம்மையும் ஒரு பொருட்டாக பாராட்டி, இங்கே இந்த பூவுலகத்திலே நமது வீடுகள் தோறும் எழுந்தருளி வந்து தனது செங்கமலப் பொற் பாதங்களை நாம் தரிசனம் செய்ய காட்டி அருள் புரிகின்றவனை, தன் மெய்யடியார்களுக்கு அடியவனாகிய சேவகனை, அழகிய கண்களையுடைய எங்கள் பேர் அரசனை, அடியார்களான எங்களுக்கு அமிர்தமானவனை பாடிப்பாடி, தாமரைப் பூக்கள் நிறைந்த இந்த தண்ணீரிலே நன்மைகள் பெருக பாய்ந்து பாய்ந்து நீராடுவாயாக, எல்லாரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே!

Translation of Stanza 17:

Neither in the red - eyed god (Vishnu), nor in the directions - facing four - faced god (Brahma), nor in the other gods, nor anywhere else, is there the great unequalled blissful happiness that is vouchsafed for us, oh you girl with the fragrant hair, sing the praises of Him, the Servant of true devotees, Who condescendingly visits every one of us in our respective homes here in this world and blesses us with a sight of His Golden Lotus Feet, Him our king with divine Eyes, rare Nectar to us His devotees, our Supreme Lord, do thou sing His praises and bathe in these flowery waters for the good of all. Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

பாசுரம் 18

அண்ணா மலையான் அடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போல்
கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்

தண்ணார் ஒளிமழுங்கித் தாரகைகள் தாமகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிகேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்

பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ

ரெம்பாவாய். 18

கருத்துரை:

திருவண்ணாமலைப் பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை
சென்று வணங்கும் தேவர்களுடைய சென்னியிலுள்ள
முடிகளிலே பதிக்கப்பட்ட இரத்தினக் கற்களின் கூட்டம்
பெருமானுடைய திருவடிகளின் பிரகாசத்துக்கு முன் நிற்க
முடியாமல் ஒளி மழுங்கிப் போவது போல கண்ணிறைந்த ஞாயிறு
எழுந்து அதன் கிரணங்கள் இருளை விரட்டியடிக்க, நட்சத்
திரங்கள் தங்கள் குளிர்ச்சியான ஒளியை இழந்து, தாமாகவே
மறைய, சூரியோதயம் ஆகிறது, ஆக என்றும் போல எஞ்ஞான்றும்
நிலையாக நிற்பவன் ஒருவன், அவன் ஆணாகியும் நிற்பவன்,
பெண்ணாகியும் நிற்பவன், அலியாகியும் நிற்பவன், ஒளி
நிறைந்த பரந்த ஆகாயமாகவும் நிற்பவன், மண் நிறைந்த
பூமியாகவும் நிற்பவன் இவை எல்லாவற்றுக்கும் வேறாகவும்
நிற்பவன், நமது கண்களுக்கு இனிமை தரும் அமிர்தமாகவும்
நிற்பவன், அடி பெண்ணே, அவனுடைய திருவடிகளின் புகழை
பாடிப் பாடி இந்த பூக்கள் நிறைந்த நீரிலே பாய்ந்து பாய்ந்து
நீராடுவாயாக, நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்)
பாடுவோம், பாவையரே!

Translation of Stanza 18:

Like the jewels in the crowns of gods who go to worship the Lotus Feet of the Lord of Tiru - Annamalai losing their lustre in the presence of the Lord's Feet, so the stars lose their cool light and disappear as the Sun rises and its rays hide the darkness of the night, one alone remains eternal and constant, He may be as male, He may be as female, He may be as asexual, He may be as the limitless sky of all pervading light, He may be as the earth, and yet He is apart from all these, He is as Nectar to our eyes, oh girl, do thou sing the praises of His Sacred Feet and hop and bathe in these flowery waters. Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

பாகுரம் 19

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலமென்று
அங்கப் பழஞ்சொற் புதுக்குமெம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கொன் றுரைப்போங்கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்ப ரல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க
கங்குல் பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கிப் பரிசே எமக்கெங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயி றெமக்கேலோ ரெம்பாவாய். 19

கருத்துரை:

உனது கையிலே இருக்கின்ற பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலப் பொருள் என்ற பழமொழி ஒன்று அந்தக் காலத்திலே வழங்கியது, அந்த பழமொழியை இப்பொழுது நாங்கள் புதுப்பிக்கிறோமோ என்று பயமாகத்தான் இருக்கிறது. இருந்தாலும் எங்கள் பெருமானே, உனக்கு ஒன்று சொல்லுகிறோம், கேட்டருள்வாயாக;

எங்கள் மார்பகம் உனது மெய்யடியார்களாக இல்லாதவர்களுடைய தோள்களை அணுகாமல் இருக்கட்டும், எங்கள் கைகள் உனக்கு செய்யும் பணிவிடைகளிலேயே அன்றி வேறு எந்தவிதமான பணியிலும் ஈடுபடாமல் இருக்கட்டும், எங்கள் கண்கள் இரவிலும் பகலிலும் உன்னையன்றி வேறு ஒன்றையும் பாராமல் இருக்கட்டும். இப்படியான வரத்தை நீ எங்களுக்கு தந்தருள்வாயானால், எங்கள் பரம்பொருளே, சூரியன் கிழக்குத் திசையில்ல்ல வேறு எந்த திசையிலே உதித்தாலும் எங்களுக்கென்ன, நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே!

Translation of Stanza 19:

A proverb of old says, "A babe in your arms is a trust unto you alone". we fear to be seen as trying to renew this proverb, but yet, oh our Supreme Lord, we have one thing to tell You, hear us: Let not our bosom be embraced by any man who is not Your true Devotee; Let not our hands perform any work which is not in service to You; Let not our eyes night and day see anything other than You. If You will grant us this Boon, oh our Sovereign Lord, what does it matter to us whether the Sun rises in the East or elsewhere. Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

பாசுரம் 20

போற்றி அருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்

போற்றி அருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்

போற்றியெல் லாவுயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்

போற்றிமால் நான்முகனுங் காணாத புண்டரிகம்

போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்

போற்றியாம் மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

20

கருத்துரை:

எல்லாவற்றுக்கும் தொடக்கமாகவுள்ள உனது திருவடியாகிய மலர்களுக்கு வணக்கம், எமக்கு அவை அருள்புரிவனவாக. எல்லாவற்றுக்கும் முடிவுமாகவுள்ள உனது திருவடியாகிய செந்தளிர்களுக்கு வணக்கம். எமக்கு அவை அருள் புரிவனவாக. எல்லா உயிர்களுக்கும் பிறப்பிடமாகவுள்ள உனது பொன் மயமான திருவடிகளுக்கு வணக்கம். எல்லாவுயிர்களுக்கும் இன்பத்தை தந்தருளும் உனது பூஞ்சிலம்பு அணிந்த திருவடிகளுக்கு வணக்கம். எல்லா உயிர்களும் கடைசியிலே முடிவடையும் இடமாகிய உனது இரு திருவடிகளுக்கு வணக்கம். பிரமா விட்டுணு ஆகிய தேவர்களும் கண்டு அறிய முடியாத உனது திருமுடியடிகளாகிய தாமரைகளுக்கு வணக்கம். பிறவித் துன்பத்திலிருந்து நாம் உய்யும்பொருட்டு நம்மை ஆட்கொண்டு அருளுகின்ற பொன்மலர்களாகிய இறைவன் திருவடிகளுக்கு வணக்கம். உய்யும்பொருட்டு நாம் மூழ்கி எழும் மார்கழி நீராடலுக்கும் வணக்கம். நாம் எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து (அவன் புகழ்) பாடுவோம், பாவையரே!

குறிப்பு:

சூரியன் தெற்கு நோக்கிய பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பி வடக்கு நோக்கிய உத்தராயணத் தொடக்கத்திற்கு விழா எடுத்து திருவாதிரை பூசைகள் நடாத்தி கொண்டாடினார்கள் நமது முன்னோர்கள். மாணிக்கவாசகருக்கு பிற்பட்ட காலத்தில் இந்த திருவாதிரை பூசைகளிலே திருவெம்பாவை பிரதான இடம் வகிக்கிறபடியால் திருவாசகத்தின் 51 பாடல்களிலே திருவெம்பாவைப் பாடல் ஒரு வகையில் சிறப்புடையதாக கருதப்படுகிறது. அதேபோல திருவெம்பாவையின் 20 பாசுரங்களிலே இறுதியாகவுள்ள இந்த இருபதாவது பாசுரமும் ஒரு தனிச் சிறப்பையுடையதாக விளங்குவதை கவனிக்க வேண்டும். அதாவது திருவாசகத்தின் 51 திருப்பாடல்களிலும் அடங்கியுள்ள சாராம்சம்

முழுவதையும் சுருக்கி இந்த இருபதாவது பாசுரத்தின் நான்கு கலிப்பா அடிகளின் உள்ளே அடக்கி வைத்துக் கூறுகிறார் மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகள். 51 திருப்பாடல்கள் எல்லாவற்றிலும் ஒரே ஒரு உண்மையைத்தான் ஆயிரம் முறைகளிலே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லி ஆழமாக பதிய வைக்கிறார். ஒரு தனி முழுமுதல் கடவுளாகிய எல்லாம் வல்ல இறைவன்தான் அந்த ஒரேயொரு உண்மை.

ஆயிரத்தைநூறு ஆண்டு காலமாக ஆரியர் கொண்டுவந்து புகுத்திய இருக்கு வேத ஓமகுண்ட நெறியினாலும் பௌத்த சமண சமயங்களாலும் கவரப்பட்டு அந்த உண்மையை மறந்துபோயிருந்த தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தை அடிக்கு மேல் அடி போட்டு தட்டியெழுப்ப வேண்டிய தேவையை மாணிக்கவாசகர் உணர்ந்தார். அந்த உண்மை என்ன என்பதை விளக்குகிறார்.

காலம் (time) என்ற கருத்து இறைவனை சாராது, காலம் இறைவனுள்ளே அடங்கியது, ஆதலால் ஆதி என்ற தொடக்கமும் அவனுக்கு இல்லை. அந்தம் என்ற முடிவும் அவனுக்கு இல்லை, இறைவன் என்றைக்கும் ஒரே நிலையாக உள்ளவன், அண்ட சராசரங்களும் அகிலாண்டகோடி உயிர்களும் அவனிடமிருந்தே தோன்றின, அவை அனுபவிக்கும் சுகபோகங்கள் எல்லாம் அவனிடமிருந்தே பெறப்படுகின்றன. ஈற்றிலே எல்லா உயிர்களும் அவன் அருளாலே பிறவித் துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டு அவனிடம் தான் சென்று அடைகின்றன. ஆதலால் அந்த இறைவனிடம் (கடவுளிடம்) அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை வைத்து, அளப்பரிய அன்பு பூண்டு, அவனையே சேவித்து பூசித்து அவனுடைய அருளை பெற்று உயிர்கள் உய்ய வேண்டும். இப்படியான கருத்தானது வெறும் நம்பிக்கை (faith) மட்டும் அடிப்படையாக கொண்டது, தத்துவமுறைகளுக்கும் கல்விகேள்விகளுக்கும் புத்தியினால் செய்யும் ஆராய்ச்சிகளுக்கும் வாதப் பிரதிவாத தர்க்கங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது.

இது தமிழரும் அவர்களுடைய சைவ சமயமும் தோன்றிய காலத்திலே அவர்களோடு கூடப் பிறந்து, அவர்கள் சென்ற இடமெல்லாம் கூடச்சென்று, வேர் ஊன்றி, வேற்று மக்களையும் இந்த கருத்திலே நம்பிக்கை கொள்ளச்செய்து, மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகப் பாசுரங்களை பாடிய பொழுது அவற்றிலே பொற் கம்பியினாலான நூலிழை ஒடுவது போல ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறது. இந்த கருத்து முழுவதையும் தொகுத்து சுருக்கி கூறிமுடிக்கும் சிறப்பை கொண்டதே திருவெம்பாவையின் இந்த இறுதி பாசுரமாகும்.

இந்த சைவ சமயக் கோட்பாடானது வேற்று மக்களையும் நம்பிக்கை கொள்ள செய்து வந்தது என்று நாம் கூறியதற்கு திருவாசகத்தின் இன்னுமொரு பதிகமாகிய பீடித்தபத்தோடு கிறீஸ்துசமய வேதாகமமாகிய விவிலியத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை ஒத்துப்பார்த்தால் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத வகையில் ஆதாரம் காட்டுவதை காணலாம். அண்ட சராசரங்களும் சகல ஜீவராசிகளும் இறைவனிடமிருந்தே பிறந்த படியால் இறைவன்தான் எல்லோருக்கும் தாயும் தந்தையும் என்பதை வலியுறுத்தும் பொருட்டு மாணிக்கவாசகர் இறைவனை “அம்மையே, அப்பா” என்று கூவி அழைக்கிறார். பிடித்தபத்து பதிகத்திலே ஆயிரத்தைநூறு ஆண்டு காலமாக மறைக்கப்பட்டு இருந்தவர் அல்லவா இந்த தந்தை. நெடு நாட்களாக எங்கேயோ போய் இருந்துவிட்டு திரும்பிவந்த தந்தையை கண்டவுடனே ஆனந்தக் களிப்புடன் ஓடிப்போய் தந்தையுடைய கால்களைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, “அப்பா, அப்பா, உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டேன், இனி உன்னை எங்கேயும் போக விட மாட்டேன், என்னை எப்போதும் உன்னுடனேயே வைத்துக் கொள்” என்று அழும் சிறுவனைப் போல தன்னைப் பாவித்து மாணிக்கவாசகர் சைவ சமயத்தின் அடிப்படையான நம்பிக்கையை வலியுறுத்துகிறார்.

சைவ சமயத்தின் இந்த அடிப்படைக் கோட்பாடானது மத்தியதரைக் கடலின் கிழக்குக் கரையோரப் பகுதியில் முற்காலத்திலே வாழ்ந்த பைதகோராஸ் (Pythagoras) முதலான கிரேக்க அறிவாளிகளிடையே வேரூன்றி, பின்னர் நஸரத் (Nazareth) நகரத்து மாமுனிவர் யேசு பெருமானுடைய உள்ளத்திலே ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது என்று கருத வேண்டியுள்ளது. தனது முடிவுகாலம் நெருங்கிவிட்டது என்பதை உணர்ந்த யேசு பெருமான் Gethsemane கெத்சமனி என்ற பூங்காவிற்கு சென்று தியானத்தில் இருந்தவாறு இறைவனை நோக்கி, “அப்பா, உன்னால் முடியாதது ஒன்றுமில்லை, இந்தத் துன்பத்தை இனிமேலும் உன்னால் தாங்கிக் கொண்டு உயிர் வாழ முடியாது, என்னை உன்னிடம் எடுத்துக்கொள்,” என்று வேண்டுகிறார். இறைவன் திருவருளினால்தான் உயிரானது பிறவித்துன்பத்தினின்று விடுபட்டு இறைவனடி சேரும் என்ற சைவ சமயத்தின் கொள்கையை யேசுபெருமானுடைய பிரார்த்தனை அப்படியே பிரதிபலிப்பதைக் காண்க.

யேசு பெருமான் வாயிலிருந்து பிறந்ததாக விவிலிய வேதாகமம் பதிந்து வைத்துள்ள மேற்கூறிய சொற்கள் இன்னுமொரு உண்மையைப் புலப்படுத்துகின்றன. யேசு பேசிய Aramaic அரமேய மொழியிலும் பெற்ற தகப்பனை யூத இனக் குழந்தைகள் தமிழ் சொல்லாகிய “அப்பா” என்ற சொல்லினாலேயே அழைத்திருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

இவை இவ்வாறிருக்க,

திருவெம்பாவையை முற்றுப் பெறச் செய்யும் “போற்றியாம் மார்கழி நீர் ஆடலோர் எம்பாவாய்” என்ற ஈற்றடியினது முழுமையான தாற்பரியம் என்ன? அதை புரிந்து கொள்ளுவதற்கு சைவ சமயம் நிறுவிய திருவிழாக்களிலே மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த

திருவாதிரைத் திருவிழா தோன்றிய வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால், பெண்கள் கூடி குளத்திலே குளிக்கப் போவதுதான் திருவெம்பாவைப் பாடலின் உலக வாழ்க்கைச் சாராம்சமாக உள்ளது. ஆனால் ஏனைய மாசங்களில் குளிப்பது போலல்லாமல் இளம் மங்கையர் கூட்டமாகக் கூடி வீடு வீடாகச் சென்று தோழியர்களையும் நித்திரையிலிருந்து எழுப்பிச் சேர்த்துக்கொண்டு சிவன் புகழ் பாடியவாறு குளத்துக்கு நீராடச் செல்லும் அளவுக்கு தனித்துவம் வாய்ந்த சிறப்புடையதாக உள்ளது இந்த மார்கழி நீராடல் என்னும் சடங்கு. ஏன்?

சைவசமய மறைகளிலே எட்டாந் திருமுறை என வழங்கும் மாணிக்கவாசகர் அடிகள் அருளிச்செய்த திருவாசகம் 51 திருப்பாடல்களைக் கொண்டுள்ள போதிலும், அவற்றுள்ளே திருவெம்பாவையை மட்டும், பிரத்தியேகமாக எடுத்து கோவில் நித்திய நைமித்திய பூசைகளில் இவற்றிலும் மார்கழி மாசத்துத் திருவாதிரைப் பூசனைகளில் மாத்திரம், பூசை மந்திரங்களோடு திருவெம்பாவைப் பாசுரங்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஏன்?

தென்னிந்தியாவின் கோவில்களிலே மார்கழித் திருவாதிரை எவ்வாறு கொண்டாடப்படுகிறது என்று என்னால் கூறமுடியாது, ஆனால் இலங்கையிலுள்ள கோவில்களிலே கடவுள் மாமுனிவர் இயற்றிய திருவாதவூரடிகள் புராணப் புத்தகத்தை பூசையில் வைத்து புராண படனமும் பயன் சொல்லுவதும் திருவாதிரை விழாவிலே முக்கியமான ஒரு நிகழ்ச்சியாக இருந்து வருகிறது. ஏன்? திருவாதிரை விழாவிற்கும் திருவாதவூரடிகள் என்ற மாணிக்கவாசகர் சுவாமிகளுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றுக்கும் என்ன தொடர்பு உள்ளது?

மார்கழி மாசத்துத் திருவாதிரை நட்சத்திரத்திற்கு விழா எடுக்கும் வழக்கமானது எப்பொழுது தோன்றியது? என்ன காரணத்திற்காகத் தோன்றியது?

திருவெம்பாவையின் இந்த கடைசிப் பாசுரத்திலே மணிவாசகப் பெருமான் பரம்பொருளாகிய சிவபிரான் திருவடிகளுக்கு பலவிதமாகப் போற்றி போற்றி என்று வணக்கம் செலுத்துகிறார். ஆனால் அதே மூச்சிலே மார்கழி நீராடலையும் சமமாகப் பாவித்து அதற்கும் போற்றி என்று கூறி வணக்கம் செலுத்துகிறார். இதனால் மார்கழி நீராடலானது எத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை எடுத்துரைக்கிறார். இதுவே இங்கு எழுப்பப்பட்டுள்ள கேள்விகள் எல்லாவற்றுக்கும் விடையா? இதைச் சுருக்கமாக ஆராய்வோம்.

சரித்திர காலத்திற்கு முற்பட்ட பண்டைக் காலத்திலே வாழ்ந்த நமது பழந்தமிழ் முன்னோர்களும் மார்கழி மாசத்துத் திருவாதிரை நட்சத்திரத்திலன்று சிவபெருமானுக்கு விழா எடுத்துள்ளனர் என்பதை கடைச் சங்க காலத்துப் பரிபாடல் செய்யுள் ஒன்றினால் அறியக் கூடியதாக உள்ளது. எனவே கடைச் சங்கத்துக்கும் முற்பட்ட பண்டைக் காலத்திலே இந்த விழா நிறுவப்பட்டிருக்க வேண்டும். கி.மு. 5ம் அல்லது 4ம் நூற்றாண்டளவிலே மதுரையில் வாழ்ந்த ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் என்ற கடைச்சங்கத்து நல்லிசைப் புலவர் ஒருவர் வைகை ஆற்றை விளித்துப் பாடிய பரிபாடல் செய்யுள் ஒன்றிலே பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“கனைக்கு மதிர்குரல் கார்வான நீங்கப்
பணிப்படு பைதல் விதலைப் பருவத்து
ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிற்குளத்து
மாயிருந் திங்கண் மறுநிறை யாதிரை
விரிநூ லந்தணர் விழவு தொடங்கப்
புரிநூ லந்தணர் பொலங்கல மேற்ப
வெம்பா தாக வியனில வரைப்பென
அம்பா வாடலி னாய்தொடிக் கன்னியர்
முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்டப்
பணிப்புலர் பாடிப் பருமண லருவியின்

ஊதை யூர்தர வுறைசிறை வேதியர்
நெறிநிமிர் நுடங்கழல் பேணிய சிறப்பிற்
றையன் மகளி ரீரணி புலர்தர
வையை நினக்கு மடைவாய்த் தன்று.”

புலவருடைய அந்துவன் என்ற பெயரைப் போலவே இவர் தமிழும் மிக மிகப் பழந்தமிழாக உள்ளது. இதிலிருந்தே திருவாதிரை விழவின் தொன்மையைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆசிரியர் நல்லந்துவனார் என்ன சொல்லுகிறார் என்றால்: “இடிமுழக்கமும் கார்மேகங்களையும் கொண்ட வானம் நீங்கி, பனி கொட்டும் குளிரால் நடுங்கும் முன்பனிக் காலத்திலே, சூரிய வெப்பம் சுடாத மாரிக்காலம் முடிவடையும்போது சூரியன் சஞ்சரிக்கும் புனர்பூச நட்சத்திரத்தையுடைய மார்கழி மாசத்து (குளம்) பின் கூற்றிலே, பெளர்ணமியும் திருவாதிரை நட்சத்திரமும் கூடிய நாளிலே, ஆகமங்களைக் கற்றுணர்ந்த வேதியர்கள் திருவாதிரைக்குத் தெய்வமாகிய இறைவனுக்கு விழா எடுக்கத் தொடங்க, ஐயர்மார் பொற் குடங்களைத் தூக்க, வயசில் முதிர்ந்த பார்ப்பனப் பெண்டிர் நீராடல் சடங்கு முறைகளை கன்னியருக்கு சொல்லிக் கொடுக்க, தெரிந்தெடுத்த வளையல்களை அணிந்த கன்னியர் பனி கொட்டும் வைகறைப் போதிலே ‘இவ் வையகம் மழை பொழிந்து குளிர்ச்சியடைவதாக’ என்று பாடி, கோடைப் பருமணல் நிரம்பிய ஆற்றிலே அம்பா ஆடி, ஆற்றிலே வீசும் குளிர் வாயையிலே நடுங்கும் அந்த மகளிர் ஆற்றங்கரையிலே தீ வளர்க்கும் வேதியர் ஆகுதி சொரிந்து எழுப்பும் தீச்சவாலையிலே தங்கள் ஈரத் துணிகளை உலர்த்த, ஏ வைகை ஆறே, வேதியர் சொரியும் அவிசுமடையானது நினக்கு நன்றாக வாய்த்துப் போச்சு அல்லவா!” என்று வைகையாற்றைப் பகடி பண்ணுகிறார் புலவர்.

“திருவாதிரை நிறைமதி நாளாங்கால் ஆதித்தன் பூத் தடத்தின்கண் நிற்குமாதலின் அதனையுடைய மாதம் குளமெனப் பட்டது” என்றும், “அம்பாவாடலென்று தைந் நீராடற்குப்

பெயராயிற்று, தாயோடாடப்படுதலின்” என்றும், “வைகையே, இம்மையின் பங்குறித்துக் கன்னியர் தைந்நீராடவும் மறுமையின் பங்குறித்து வேதியர் படைக்கும் மடையும் ஆகிய இவை நினக்கன்று ஏனையாவருக்கும் உரியவென்றது” என்றும், பரிபாடல் உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் விளக்கம் தருகிறார். பூத்தடம் என்றது புனர்பூச நட்சத்திரத்தை.

இந்த பரிபாடல் துணுக்கிலிருந்து எத்தனையோ செய்திகளை நாம் அறியக் கூடியதாக உள்ளது. உத்தராயணக் காலத் தொடக்கமாகிய மார்கழி மாசத் திருவாதிரைய எவ்வளவு விமரிசையாக அபிடேக ஆராதனைகளோடு இக்காலத்திலே நாம் விழா எடுத்துக் கொண்டாடுகிறோமோ அதே போல பண்டைக் காலத்திலும் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த நமது பழந்தமிழ் முன்னோர்களும் மார்கழித் திருவாதிரைக்கு விழா எடுத்துக் கொண்டாடி இருக்கிறார்கள் என்று தெரிய வருகிறது. திருவாதிரை நட்சத்திரத்துக்குத் தெய்வம் சிவபெருமான் என்றபடியினால்தான் திருவாதிரைக்குச் செய்ய வேண்டிய அபிடேக ஆராதனைகள் யாவற்றையும் சிவபெருமானுக்குச் செய்யுமாறு நமது முன்னோர்கள் நியமித்திருக்கிறார்கள் என்றும் தெரிய வருகிறது. மாணிக்கவாசகர் காலத்திலே ‘மார்கழி நீராடல்’ என்று அழைக்கப்பட்ட நீராடல் சடங்கானது நல்லந்துவன் வாழ்ந்த கடைச்சங்க காலத்திலே அது ‘அம்பாவாடல்’ என்றும் ‘தைந்நீராடல்’ என்றும் வழங்கியுள்ளது என்பதும் தெரிய வருகிறது. ஆகமங்களை கற்றுணர்ந்த அந்தணர்கள் விழாவைத் தொடங்க ஏனைய ஐயர்மார் பொற்குடங்களைத் தூக்கினார்கள் என்ற பரிபாடல் செய்யுள் கூற்றானது இந்தக் காலத்திலே நமது கோவில்களில், அதுவும் சிறப்பாக சிதம்பரத்தில், செய்யப்படும் ஆருத்திராபிஷேகத்தை நினைவுபடுத்துவதும் அல்லாமல், அந்த விழா சிவபெருமானுக்கு எடுக்கப்பட்ட விழா என்ற செய்தியும் பரிமேலழகர் உரையிலிருந்து தெரிய வருகிறது. வைஷ்ணவர்

என்றதனாலோ என்னவோ பரிமேலழகர் சிவபெருமானுடைய பெயரைச் சொல்லத் தயங்குகிறார், இறைவன் என்று சொல்லி நழுவி விடுகிறார், ஆனால் மூலச் செய்யுளை இயற்றிய புலவர் நல்லந்துவனார்கூட சிவபெருமான் பெயரைச் சொல்லுவதற்குக் தயங்குகிறாரே, களப்பிரர்களுடைய ஆதிக்கத்தில் இருந்து வந்த அந்தக் காலத்துத் தமிழ்நாட்டிலே சிவபெருமானுடைய பெயரைச் சொன்னவர்களுக்கு ஆபத்து நேரிட்டிருக்க வேண்டும். இதனை நன்கறிந்த சைவ சமயத்தவராகிய நல்லந்துவனார் சிவபெருமானுடைய பெயரைச் சொல்லி தானாகவே தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கத் தயங்கியிருக்கிறார் போலத் தெரிய வருகிறது.

சிதம்பரம் நடேசர் கோவிலில் அகண்டாகாய அண்டவெளியென அமைக்கப் பட்டிருக்கும் சிற்சபையில் திருநடம் புரியும் தில்லைக் கூத்தனுக்குச் செய்யும் ஆர்திராபிடேகம் உலகப் பிரசித்தியானது. கோயிலில் இரவிரவாகவே அடியார் கூட்டம் நிரம்பிவிடும். நடுநிசி கழித்து இரண்டாவது மணித்தியாலத்திலே அபிடேகம் தொடங்கும். அந்தணர்கள் முதலிலே சுவாமிக்கு எண்ணெய்க் காப்பு சாத்துவார்கள். ஐயர்மார் நூற்றுக்கணக்கான பொற்குடங்களிலும் தாம்பாளங்களிலும் அபிடேக நீர் வகைகள் அபிடேகத் திரவியங்கள் கொண்டு வந்து வைப்பார்கள். பசும்பால் தயிர் நெய் பழச்சாறு வகைகள் தேன் பன்னீர் தண்ணீர் முதலானவற்றினால் மாறி மாறி சுவாமிக்கு அபிடேகம் செய்யப்படும். இத்தனை குடம் பழச்சாறுகளினாலும் இத்தனை குடம் தண்ணீராலும் நீராட்டி முடிவடையப் பலமணி நேரம் எடுத்து கிழக்கு வெளித்து விடும். நடேசர் விக்கிரகத்திலே சிவனை ஆவாகித்து சிவபெருமானுக்குச் செய்யும் இந்த அபிடேகமானது “ஆர்திராபிஷேகம்” என்று வழங்குகிறது. இதன் பின் அலங்காரம் சோடனைகள் செய்து சூரியோதயத்திலே சிவபெருமானை வழிபடும்பொருட்டு அடியார்கள் தரிசனத்துக்காக வைக்கப்படுகிறது. இது “ஆர்திரா தரிசனம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது.

விழாவிற்கு நாயகமாகச் சம்பந்தப்பட்ட நட்சத்திரத்தின் சமஸ்கிருதப் பெயர்தான் “ஆந்திரா” என்பது. அது தமிழிலே “ஆதிரை” என்று திரிந்து “திரு” என்ற உருபு ஏற்று “திருவாதிரை” என்று வழங்கி வருகிறது. திருவாதிரைக்குத் தெய்வம் சிவபெருமான். அவர் சிவப்பு நிறம் கொண்டவர். மாணிக்கவாசகரே “ஆரழல் போல் செய்யா” (பாசரம் 11) என்று சிவபெருமானை விழித்துப் பாடுகிறார். ஆண்டுதோறும் ஒவ்வொரு மாசுமும்தான் திருவாதிரை நட்சத்திரம் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது, ஆயினும் மார்கழி மாசத்துத் திருவாதிரை யன்று மாத்திரம் இவ்வளவு விமரிசையாக நீண்ட பெரிய அபிஷேகம் அதன் தெய்வமாகிய சிவனுக்குச் செய்து திருவிழா எடுக்கப்படுகிறது. ஒரு குடம் இரண்டு குடமல்ல, எண்ணி லடங்காத அளவு குடங்குடமாக ஒரு சின்னஞ்சிறு ஐம்பொன் விக்கிரகத்துக்கு நீர் சொரிந்து அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறது. அதுவும் தயிர், தேன், பழச்சாறு, பன்னீர், குளிர்தீர் என்று எல்லாம் குளிர்ச்சியூட்டும் நீர் வகைகள். கன்னி யர்தான் இம்மையின்பம் குறித்து தைநீரடல் மார்கழி நீரடல் ஆடினார்களென்றால் இம்மையும் மறுமையும் கடந்து எல்லா வற்றுக்கும் அப்பால் உள்ள சிவனுக்கு ஏன் நமது பழந்தமிழ் முன்னோர்கள் மார்கழிக் குளிரிலே மேலும் குளிருட்டும் விழா நிறுவினார்கள்? மேற்குலக வான சாத்திர விஞ்ஞானிகள் கண்டறிந்த உண்மைகளோடு பொருத்திப் பார்க்கும் பொழுதுதான் இந்த வழக்கம் தோன்றுவதற்குக் காரணம் எதுவாக இருக்கலாம் என்று ஓரளவு புரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக உள்ளது.

மேற்குலக வானசாத்திர விஞ்ஞானிகள் திருவாதிரை நட்சத்திரத்தை “பெத்தல்ஜுஸ்” (Betelgeuse) என்று அழைக்கிறார்கள். பல நட்சத்திரங்களை ஒன்று சேர்த்த ஒரு கூட்டத்தை “நட்சத்திரத் தொகுதி” (Constellation) என்று அழைப்பார்கள். அப்படியான “ஓறயன்” (Orion) என்ற நட்சத்திரத் தொகுதியிலே இந்த பெத்தல்ஜுஸ் என்ற திருவாதிரையும் ஒரு நட்சத்திரம். ஓறயன் தொகுதியின் நடுப் பகுதியிலே ஒரு நுகமரம் வடிவிலே

மூன்று நட்சத்திரங்கள் ஒரே நிரையில் காணப்படுகின்றன. வானசாத்திரிகள் இதை “ஓறயனுடைய இடைப் பட்டி” (Orion's Belt) என்கிறார்கள். நாங்கள் “மிருகசீரடம்” என்கிறோம். (‘மிருகசீர்ஷ’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லின் தமிழ் உருவம்). மிருகசீரடத்திலிருந்து சற்று வடகிழக்குப் பக்கமாக ஐந்து நட்சத்திரங்கள் ஒரு கூட்டமாக கவர்த்தடி வடிவத்திலே தெரிகிறது. கவர்த்தடியின் கீழ் அலகுத் தொங்கலில் பிரகாசமான நட்சத்திரம் ஒன்று ஒளி வீசிக் கொண்டு நிற்கிறது. அதுவே வானசாத்திரிகள் “அல்டிபரன்” (Aldebaran) என்று அழைக்கும் ரோகிணி நட்சத்திரம். ரோகிணியிலிருந்து சற்று விலகி 6 நட்சத்திரங்களைக் கொண்ட கும்பல் ஒன்று தெரிகிறது. அதுவே “பிளையிடஸ்” (Pleiades) எனச் சொல்லப்படும் கார்த்திகை நட்சத்திரம். கார்த்திகையும் ரோகிணியும் ஓறயன் தொகுதியைச் சேர்ந்தவையல்ல. ஆனால் அவற்றைக் கொண்டு திருவாதிரை யைச் சுலபமாகக் கண்டு கொள்ளலாம் என்பதற்காக இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. கார்த்திகை ரோகிணி மிருகசீரிடம் ஆகிய வற்றுக்கு இடப்பக்கமாக வடமேற்குப் புறத்தில் சற்றுத் தூரத்திலே ஓறயன் தொகுதியின் சிகரம் போல ஒரு பிரகாசமான நட்சத்திரம் ஒளி பரப்பிக் கொண்டு நிற்கிறது. அதுதான் Betelgeuse பெத்தல்ஜூஸ் என்ற திருவாதிரை நட்சத்திரம்.

இரவு நேரத்திலே வானத்தில் பூத்திருக்கும் வெள்ளி எல்லாவற்றுள்ளும் அதி மிகப் பிரகாசமான நட்சத்திரங்கள் 20 உள்ளன என்றும், அவற்றுள்ளே பெத்தஸூஸ் என்ற திருவாதிரை யும் ஒன்று எனவும், மேற்குலக வான சாத்திரிகள் கூறுகிறார்கள். நமது சூரியனும் ஒரு நட்சத்திரம்தான். ஆனால் சூரியனோடு ஒத்துப்பார்க்கும் போது திருவாதிரை சூரியனை விட 400 மடங்கு பெரிய பிரம்மாண்டமான ராஷ்ச நட்சத்திரமாகும். சூரியனுடைய விட்டம் (Diameter) 864,000 எட்டு லட்சத்து அறுபத்தி நாலாயிரம் மைல் நீளமானது. ஆனால் திருவாதிரையின் விட்டமோ 560,000,000 ஐம்பத்தாறு கோடி கிலோமீற்றர்

நீளமானதாம். சூரியன் நமது பூமியிலிருந்து 93,000,000 ஒன்பது கோடியே முப்பது லட்சம் மைல் மட்டும் தூரத்தில் நிற்கிறது. அதனால் ஒரு நெருப்புப் பந்து போல நமக்குத் தோன்றுகிறது. திருவாதிரையோ நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியாத தூரத்திலே எண்ணற்ற கோடாகோடி மைல்களுக்கு அப்பால் நிற்கிறது.

திருவாதிரை சாகும் தறுவாயிலுள்ள ஒரு கிழட்டு நட்சத்திர மாம். அதனுடன் ஒத்துப் பார்த்தால் நமது சூரியன் 500 கோடி ஆண்டு நிரம்பிய நடுத்தர வயதான நட்சத்திரம். கிழண்டிப் போனபடியினால் தான் திருவாதிரை நட்சத்திரமானது செக்கச் செவேர் என்ற சிவப்பு நிறத்தை உடையதென்றும், சிவப்பு நிறத்தைக் கொள்வதற்குக் காரணம் வயசு போகப் போக நட்சத்திரத்தின் மையத்தில் உள்ள Hydrogen ஹைதரஜன் எரிவாயுவானது அணுசக்தியினாலே முற்றாக எரிந்து Helium ஹேலியம் எரிவாயுவாக மாறி எரியும்பொழுது சிவப்பு நிறத்தை அடைகிறது என்றும் கூறுகிறார்கள். இப்படி சிவப்பு நிறத்தை அடைந்து சாகும் தறுவாயிலுள்ள திருவாதிரை போன்ற இராட்சத நட்சத்திரங்கள் ஈற்றிலே ஹேலியம் வாயுவும் எரிந்து தீர்ந்து போக, தாமாகவே வெடித்துச் சிதறி அற்றுப் போய்விடும் என்கிறார்கள். இந்த நிலையிலே நிற்கிறபடியினால்தான் திருவாதிரையின் வெப்பமானது 3000 மூவாரம் டிகிரி செல்சியஸ் ஆக உள்ள தென்றும், நடுத்தர வயசுடைய சூரியன் வெப்பம் 6000 டிகிரியாக உள்ளதென்றும் வானசாத்திர விஞ்ஞானிகள் கணக்குப் போடு கிறார்கள்.

மழை பொழிந்து பூமியைக் குளிர்த்தியடையச் செய்வதனால் பூலோகத்துச் சீவராசிகள் சூரியனுடைய 6000 வெப்பத்தை மழை பொழியும் மாரி காலத்தில் ஓரளவாயினும் தாங்கக் கூடியதாக உள்ளது. மழை இல்லாது வறட்சி மிகுந்த கோடை காலத்திலே சூரியன் அனுப்பும் 6000 வெப்பத்தையே தாங்க முடியாமல் துடிதுடிக்கும் பொழுது அதனுடன் திருவாதிரையின் 3000

வெப்பமும் சேர்ந்தால் சீவராசிகளுக்கு ஏற்படும் துன்பம் எல்லையற்றதாக இருக்கும்ல்லவா. அதனால் மழை காலம் தொடங்கும் வரையில் திருவாதிரையைக் குளிர்ச்சி பெறச் செய்வதற்காக திருவாதிரைக்குத் தெய்வமான சிவனைக் கோடைகால ஆரம்பத்திலேயே குளிர்ச்சி பெறச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தார்கள் போலும் நமது பழந்தமிழ் முன்னோர்கள். எப்போது கோடை காலம் ஆரம்பிக்கிறது என்றதை எப்படி வகுத்தார்கள்?

சூரியன் எந்த நாளும் நேர் கிழக்கிலேயே உதிப்பதில்லை. மழை காலத்தில் நாளுக்கு நாள் நகர்ந்து தெற்கு நோக்கி விலகி விலகி உதிக்கும். ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்ததும் சூரியன் திரும்பி வந்த வழியே வடக்கு நோக்கி விலகி விலகி உதிக்கும். இப்படியாக வானில் நிகழ்வனவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து அவதானித்து வந்த பழந்தமிழ் முன்னோர்கள் ஆண்டு தோறும் 6 மாசம் தெற்கு நோக்கியும் 6 மாசம் வடக்கு நோக்கியும் விலகி சூரியன் உதிப்பதையும், அந்த வடக்கு நோக்கிய ஆறு மாச காலத்திலேயே வெயில் சுட்டுக் கொளுத்தும் வெம்மையுடைய கோடை காலம் நிகழ்வதையும் கவனித்து, அந்த கோடை காலமானது சூரியன் பூராடத்தில் சஞ்சரிக்கும் மார்கழி மாசத்தில் திருவாதிரை நட்சத்திரமும் பூரண சந்திரனும் ஒன்றுபடும் நாளிலே சூரியன் வடக்கு நோக்கி விலகி உதிக்கும் ஆறு மாசத்தை தொடங்கும்பொழுது ஆரம்பமாவதையும் கவனித்திருக்கிறார்கள். இந்த நாளை நாம் இக்காலத்திலே “உத்தராயணம் ஆரம்பம்” என்கிறோம். வான சாத்திரத்தில் Winter Solstice எனப்படுகிறது. எனவே சூரியன் வடக்கு நோக்கி விலகி விலகி உதிக்கும் ஆறு மாசத்தை தொடங்கும் மார்கழி மாசத்துத் திருவாதிரையிலன்று சிவனுக்கு ஆர்திராபிஷேகம் செய்து குளிர்ச்சி ஏற்றி, சூரியனை வடக்கு நோக்கி வழியனுப்பி வைக்கும் வழக்கத்தை விழாவாக நிறுவினார்கள். அதுவே திருவாதிரை விழா அல்லது திருவெம்பாவை விழா என்றும் தைநீராடல் அம்பாவாடல் மார்கழி நீராடல் என்றும் வழக்கத்தில் இருந்து

வருகிறது. அதன் மகத்துவத்தை உணர்த்துவதற்காகத்தான் திருவெம்பாவையின் ஈற்றடியிலே மார்கழி நீராடேலோர் எம்பாவாய் என்று மணிவாசகப் பெருமான் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார்.

இலங்கையிலே பத்து நாள் கோயில் திருவிழாவாகத் திருவாதிரை கொண்டாடப்பட்டு வருவதையும், பத்து நாட்களும் உதயகாலப் பூசையில் திருவெம்பாவை பாடப்படுவதையும், திருவாதவூரடிகள் புராண படனம் நடப்பதையும் பற்றி முன் கூறியிருந்தேன். முற்காலத்திலே எவ்வாறு சைவ சமயம் பாதுகாக்கப்பட்டு வளர்ச்சியுற்றது என்பதையும் அதற்கு இந்த விழா எவ்வளவு அனுசரணையாக இருந்தது என்பதையும் நான் 7 அல்லது 8 வயசு சிறுவனாக இருந்த காலத்து அனுபவத்தைச் சொன்னால் ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளலாம். திருவாதிரை விழா தொடங்கியதும் அதிகாலையில் நித்திரை விட்டெழுந்து முன்பனிக் குளிரையும் பொருட்படுத்தாமல் வீட்டுக் கிணற்றி லாயினும் சரி கோயில் குளத்திலாயினும் சரி குளித்து விட்டு, தோய்த்து உலர்ந்த வேட்டி உடுத்திக் கொண்டு, நெற்றியிலே பட்டையாகத் திருநீறு அணிந்து, கோயிலுக்குப் போய் விடுவோம்.

இந்த விழாக் காலத்து உதய காலப் பூசையை “திருவெம்பாப் பூசை” என்று குறிப்பிடுவது வழக்கம். பூசையின் ஓர் அம்சமாக மணிவாசகப் பெருமான் அருளிய திருவெம்பாவை பாடப்படும். ஒவ்வொரு பாசுரமும் பாடத் தொடங்கும் முன் ஐயர் பழம் பாக்கு வெற்றிலை சுவாமி திருவடியில் வைத்து தீபாராதனை காட்ட, வழிபாட்டுக்காக குழுமியிருக்கும் அடியார்களில் ஒருத்தர் பாசுரத்தைப் பாடுவார். இருபது பாசுரங்களும் பாடி திருவெம்பாவைப் பூசை முடிவடைந்த பின் அடியார்கள் எல்லோரும் புராண படனம் கேட்பதற்காக கோயில் மண்டபத்திலே நிலத்தில் சப்பாணி போட்டு உட்கார்ந்து விடுவார்கள். கடவுள் மாமுனிவர் இயற்றிய திருவாதவூரடிகள் புராணப் புத்தகத்துக்கு தூப தீபம் காட்டியபின்

அடியார்களில் ஒருத்தர் செய்யுள்களைப் பாடுவார். கோவில் நிர்வாகம் சன்மானம் கொடுத்து அமர்த்திய பெளராணிகர் ஒவ்வொரு பாட்டாகப் பயன் சொல்லி விளங்கப்படுத்துவார். கிராமத்துச் சிறு பொடியன்களாகிய நாங்கள் வேறு எந்த நாளைத் தவற விட்டாலும் எட்டாம் நாள் பூசையைத் தவற விடமாட்டோம். ஏனென்றால் அன்றுதான் பிட்டுப் பூசைத் திருநாள், செம்மனச் செல்வி உதிர்ந்த பிட்டைக் கூலியாகக் கொடுத்து வைகையாற்று உடைப்பை அடைக்கும் வேலைக்கு சிவபெருமானை கூலிக் காரனாக அமர்த்துவதைச் சொல்லும் சருக்கம் படிக்கும் நாள். எங்கள் மேற்குக் கரம்பொன் முருகமூர்த்தி கோவிலிலே சுவாமிக்கு நிவேதனமாக வைக்கும் திருவெம்பாவைப் பிட்டு சுற்றாடல் எங்கணும் பிரசித்தி பெற்றது. அதை அதிகளவு சேகரிப்பதற்காகக் சிறு பொடியன்களாகிய நாங்கள் முன்வரிசையிலே உட்கார்ந்திருப்போம். யார் அதிகம் பெற்றது என்று எங்களுக்குள்ளே போட்டி. அன்றைய புராண படனம் முடிவடைந்ததும் பெரிய நாய்க் கடகத்திலே நைவேத்தியப் பிட்டைக் கொண்டு வந்து அடியார்களுக்கு விநியோகிப்பார்கள். பொடியன்களாகிய நாங்கள் சன நெருக்கடியிலே நுழைந்து நுழைந்து முண்டியடித்துக் கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் கையை நீட்டி பிட்டுச் சேர்ப்போம். பத்தாம் நாள் திருவாதிரை நட்சத்திரத்தன்று பெரிய அபிஷேகத் தோடு திருவாதிரை விழா நிறைவு பெறும். திருவாதவூரடிகள் புராண படனமும் முற்று பெறும்.

இத்தனைக்கும் திருவெம்பாவையின் 20 பாசுரங்களில் எவ்விடத்திலேனும் திருவாதிரை என்ற பெயர் சொல்லும் காணப்படவில்லை. திருவாதிரை பற்றியும் ஒரு சொல் கூட இல்லை. அப்படி இருந்தும், திருவெம்பாவை என்ற பாடலும் அதனை இயற்றிய திருவாதவூரடிகள் என்ற மாணிக்கவாசகர் அடிகளுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை மக்களுக்கு எடுத்து உரைப்பதும் ஆகிய இரண்டும் ஆண்டுதோறும் மார்கழி மாதத்தில் திருப்பித் திருப்பிக் கொண்டாடப்பட்டு வரும் திருவாதிரை

விழாவோடு சேர்த்து பிணைத்து ஐக்கியப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதன் தாற்பரியத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது ஆங்கிலேய பேரறிஞரான சாமுவேல் ஜோன்சன் (Samuel Johnson) என்பவர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறிய சொற்கள் பொருத்தம் உடையனவாகத் தோன்றுகின்றன. இவர் 18ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கவிஞர், முதலாவது ஆங்கில மொழி அகராதி தொகுத்தவரும் இவரே ஆவார். அது பற்றிக் கூறும்பொழுது "New things are made familiar, and familiar things are made new" என்றார். இது போன்றதே நமது முன்னோர்கள் மாணிக்கவாசகர் பாடிய பாடலையும் மாணிக்கவாசகருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றையும் கோவிலில் நடக்கும் கடவுள் வழிபாட்டுடன் பிணைத்து விழா எடுக்கும் வழக்கத்தை நிறுவியதும் எனத் தோன்றுகிறது. ஜோன்சன் அகராதியில் போலவே இந்த விழாவிலும் "புதியன பரிச்சயப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பரிச்சயமானவை புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளன."

முன்னொரு காலத்திலே தமிழ் மக்களுடைய கடவுள் வழிபாட்டு முறையாகப் பரிச்சயப்பட்டு விளங்கியது சைவ சமயம். பின்பு 1500 ஆண்டு காலமாக மறைந்துபோய் மக்களால் மறக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படிச் குற்றுயிராக இருந்த சைவ சமயத்தை 3ம் நூற்றாண்டளவில் புதுப்பித்து புத்துயிர் கொடுத்து அரியணை ஏற்றி வைத்து இன்றைக்கும் செல்வாக்கு மிகுந்த சமயமாகத் திகழக் கூடிய அரிய பெரிய மகத்தான கைங்கரியத்தைப் புரிந்து உதவிய பெருமை மக்களுள் மாணிக்கம் போன்ற மணிவாசகப் பெருமானையே சாரும். மாணிக்கவாசகர் அடிகள் தோன்றியிருக்கா விட்டால் உலகத்திலே இன்றைக்கு சைவ சமயம் என்றொரு கடவுள் வழிபாட்டுச் சமயம் இருக்கவே மாட்டாது. Sir John Marshall சேர் ஜோன் மார்சல் என்ற அறிஞர் "இன்று உலகத்திலே உயிரோடுள்ள சமயங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சைவ சமயமே அதிமிகப் பழமையான சமயம் என்ற அந்தஸ்தை வகிக்கிறது" என்று புகழுரை வழங்குவதற்கு சந்தர்ப்பமும்

ஏற்பட்டிருக்காது. அப்படிப்பட்டவரைக் கோயில் வழிபாட்டுச் சடங்குகளோடு சேர்த்துப் பிணைத்து வைத்து வருடா வருடம் அதைப் புதுப்பித்து நினைவுபடுத்தினால்தான் அந்த மகத்தான கைங்கரியத்தைப் புரிந்த மகான் மாணிக்கவாசகர் அடிகள் பற்றிய நினைவானது மக்கள் மனத்திலே என்றென்றைக்கும் நிலை கொண்டிருக்கும் என்று நம் முன்னோர்கள் கருதினார்கள் போலும்.

அதனால்தான் சைவ சமயத்தின் திருவிழாக்கள் எல்லா வற்றிலும் மிகப் புராதனமான திருவாதிரை விழா பிற்காலத் திலே மாற்றங்களைக் கண்டது. புலவர் நல்லந்துவனார் காலத்துத் திருவாதிரை விழாவிற்குத் திருவெம்பாவையோ மாணிக்கவாசகரோ பரிச்சயமானவையல்ல. நல்லந்துவன் காலத்துக்குப்பின் வந்தவர்கள் தைநீராடலை மார்கழி நீராடலாக மாற்றியுள்ளார்கள். மாணிக்கவாசகருக்குப் பின் வந்தவர்கள் அந்துவன் காலத்துத் திருவாதிரைப் பூசையோடு திருவெம்பாவை பாடுவதையும் மாணிக்கவாசகருடைய வாழ்க்கை வரலாறு கூறும் திருவாதவூரடிகள் புராணம் படிப்பதையும் புகுத்தி திருவாதிரை விழா கொண்டாடும் வழக்கத்தை சீர்திருத்தமடையச் செய்தார்கள்.

Translation of Stanza 20:

Praise be to Thy flowers of Divine Feet, the beginning for all universe, may they bless us. praise be to Thy tender leaf-sprouts of Divine Feet, the End too for all universe, may They bless us. Praise be to Thy golden Divine Feet where all living things show up. Priase be to thy divine Feet adorned with anklets of flowers which bless all living things with sustenance. Praise be to Thy twain Divine Feet at which all living things end up. Praise be to Thy Divine Feet lotuses which even the gods Brahma and Vishnu could not sight. Praise be to Thy golden flowers of Divine Feet which

lift us up to attain the bliss of Thy esternal protection. Praise be to the sacred Markazhi-Bathing we all are engaged in. Let us all together sing (His Glory), Oh girls!

Notes:

In a sense this concluding stanza of the Tiruvembavai is unique, because the entire substance, that is the real essence or meaning of Tiruvacakam's eleborative 658 stanzas grouped into all 51 Hymns, is condensed and epitomized within the ambit of the four metrical lines of this Stanza. In whichever way one may interpret the 658 stanzas, in the ultimate analysis they all boil down to one and only essence or meaning, and that is: the Truth and Reality of God – it must be noted that in Saivism "God" with a capital G and the Tamil words "Kadavul", "Iraivan", 'Sivan'; are synonyms for the same concept. Why our Sage Manikkavacakar needed 658 stanzas of repetitive sentiments on the single subject of the Reality of God can only be understood in the historical background of the mission he had taken on himself to redeem Saivism from the obscurity it had been pushed into.

For as long as one thousand five hundred years before the time of Manikkavacakar the world of Tamils had been lured away from their ancestral religion of Saivism and made to forget the Truth of God Almighty. Ever since the Aryan conquest of the Indus Valley and the destruction of its ancient Tamil Civilization they had come under the triangular sway of the Rig-Vedic cult of the Sacrificial Fire-Pits and the god-denying creeds of Buddhism and Jainism. In his missionary activities to wean the people from this

alien influence and redeem them back to Saivism the sage finds it necessary to din into their ears repeatedly the Truth and Reality of God and the several attributes of His Glory. He does so in a thousand odd repetitive portrayals which run like a gloden thread through all the 658 stanzas of the Thiruvacakam.

He teaches them that the concept called "Time" does not affect God, that God embraces "time" within Himself and is its source, that is why God is without a beginning and is without an end, that God is eternal and immanent and remains a constant principle for all time, that all Universe and all living things emanated from Him, that all living things derive their sustenance and wellbeing from Him, that it is by His boundless Grace and Compassion all living things are privileged to obtain release from the bond of birth death and rebirth, and that it is in Him all living things finally end up. He therefore urged that it is incumbent on all devotees to repose implicit trust in God and to serve Him with steadfast love, worship, and devotion to God so as to be blessed with the salvation of being for ever with God.

This is the message of the Tiruvacakam which the sage Manikkavacakar proclaimed to his contemporary citizens of the Tamil world, and through them to posterity. The uniqueness of this stanza 20 which marks the conclusion of the Tiruvembavai Hymn lies in the fact that all this is very skilfully condensed and epitomized in the space of its four lines of exquisite poetry.

Of course, this message contains the fundamental and basic tenet and belief on which the religion of Saivism rests. It is based on a simple and unquestioning faith in the existence of a one and only Supreme God Almighty who controls all Universe and all life in it. It is an intuitive faith which admits of no arguments. It transcends learned systems of argumentative philosophy, intellectual exercises and quibbling with rhetorics, or religious disputations and debates. As a matter of fact, Manikkavacakar only rediscovered what was as old as the Tamil race and their religion of Saivism.

This fundamental and basic tenet and belief of Saivism was deeply rooted in the thinking of the Early Tamils, so much so, that it clung to them when they migrated out of the Nile Valley of their origin and travelled with them in their journeyings. There is good reason to believe that it influenced the thinking of other races and peoples along the way. For example, the early Ionian Greek philosophers like Pythagoras and others of the Miletus School of Philosophy on the Eastern shores of the Mediterranean Sea show signs in their writings of having come under the influence of Saivism's basic tenet and belief to a large extent.

A still more remarkable example is the probability that Jesus of Nazareth imbibed it, possibly in His journeyings at Miletus. One cannot fail to note a conspicuous similarity between Manikkavacakar, the Sage of Vathavur in India, and Jesus, the Sage of Nazareth in Palestine, in their respective feelings toward God.

Obviously to both God is a parent. The Universe and all life in it are born of God, and therefore to Manikkavacakar God is both Mother and Father. So in Hymn 37 of the Tiruvacakam he hails God as "Ammaye, Appa" = "Oh my Mother, oh my Father". In the Hymn he imagines himself as a child seeing the Father after the Latter's long period of absence (forgotten for 1500 years), so he clasps both His legs and cries, "Appa, Appa, I have now caught you securely, I will not let you go anywhere, keep me with you for ever."

In a similar experience Sage Jesus, sensing that His end was approaching, retires to the Garden of Gethsemane and in a silent reverie calls to God in Aramaic, "Abba, Abba" = "Father, Father" and pleads in words which are tantamount to saying, "Father, there is nothing that is impossible for you, my cup of sorrows in this worldly life of recurring births deaths and rebirths is full and I can no longer bear it, take me to yourself."

Incidentally, it is interesting to note that the Holy Bible account of this episode in the life of Jesus bears witness not only to the extent of Saivism's influence in the middle East in ancient times but also to the influence exercised by the Tamil language. The Tamil word "appa" by which Tamil children always address their father appears to have been current for the same use in the Aramaic language which Jesus spoke. Perhaps it passed into Hebrew and still survives in Yiddish, because Jewish children at the present day call their father "Abba".

